

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการปัญหาความมั่นคงใหม่

เรื่อง การสำรวจข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับการก่อการร้าย

โดย

คุณดลยา เทียนทอง

มิถุนายน 2548

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

เรื่อง การสำรวจข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับการก่อการร้าย

ผู้วิจัย

สังกัด

คุณดลยา เทียนทอง

สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชุดโครงการปัญหาความมั่นคงใหม่

สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

(ความเห็นในรายงานนี้เป็นของผู้วิจัย สกว.ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป)

ปัญหาความมั่นคงใหม่

การสำรวจข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับการก่อการร้าย

โดย

ดลยา เทียนทอง

สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เสนอ

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

มิถุนายน 2548

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1	ประวัติความเป็นมาของการก่อการร้าย
บทที่ 2	นิยาม / ความหมายของการก่อการร้าย
บทที่ 3	มูลเหตุของการก่อการร้าย
บทที่ 4	ภาพลักษณ์ของการก่อการร้าย
บทที่ 5	กลุ่มก่อการร้ายที่ถูกระบุ
ภาคผนวก	เหตุการณ์ก่อการร้ายที่สำคัญระหว่าง ค.ศ. 1961 -2003
บรรณานุกรม	

Abstract

The research project's purpose is to survey the background knowledge regarding a new security in the issue of terrorism. There are five chapters to this project. Chapter one addresses some of the historical and modern periods of terrorism since the first century until now, with a central theme deeply in the human experience. Chapter two gives a select of straightforward definition which help understanding and discussion. This is followed by excerpts from the varied of defining terrorism from both a sampling of formal and informal definitions. Chapter three explore the cause of terrorism in detail both internal and external environment factors and especially a motivation in a psychology and chapter four is designed to be a content of characteristics terrorism in the past and present in a comparative aspect, typologies of terrorism, objectives of terrorism and targets of terrorism. The last, chapter five gives the growth and varieties of terrorist groups in detail.

บทที่ 1

ประวัติความเป็นมาของการก่อการร้าย (History of Terrorism)

หากจะกล่าวถึงการก่อการร้ายว่าเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่ และเป็นไปในลักษณะอย่างไรนั้น ข้อมูลส่วนใหญ่ได้อธิบายว่าอาจเริ่มต้นเมื่อย้อนหลังไปถึง 2,000 ปีเลยทีเดียวได้ เพียงแต่ยังไม่มี การกำหนด หรือให้ความหมายในการเรียกเหตุการณ์รุนแรงที่เกิดขึ้นว่าเป็นการก่อการร้าย (terrorism) ดังนั้นเพื่อความเป็นระบบและง่ายต่อการเข้าใจ จึงขอแบ่งการอธิบายออกเป็น 4 ช่วงเวลาดังนี้¹

1. ช่วงศตวรรษที่ 1 – ศตวรรษที่ 14

การก่อการร้าย หรือเหตุการณ์รุนแรงที่ปรากฏในช่วงเวลาดังกล่าวเป็นผลมาจากความเกี่ยวข้องกับประเด็นทางศาสนา โดยกลุ่มที่ก่อการ คือ กลุ่ม Zealot² ซึ่งเป็นกลุ่มชาวยิวหัวรุนแรงที่ต่อต้านการยึดครองของโรมันในดินแดนตะวันออกกลาง (บริเวณปาเลสไตน์) พวกเขาจะใช้วิธีลอบสังหารและทำร้ายชาวโรมัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวโรมันที่มีอำนาจและชาวยิวที่หันไปรับใช้โรมัน เนื่องจากโกรธแค้นที่โรมันเข้ายึดครอง นอกจากนี้ยังมีแรงจูงใจสำคัญมาจากการที่โรมันใช้อำนาจบังคับให้ชาวยิวเลิกนับถือศาสนาของตน สิ่งนี้จึงเป็นประเด็นสำคัญที่สร้างความโกรธแค้นเป็นอย่างมากยิ่งแก่ชาวยิว ผลที่ตามมาคือ เกิดการลอบสังหารชาวโรมันและชาวยิวที่ทรยศเป็นจำนวนมาก และต่อมาในศตวรรษที่ 11 ประเด็นทางศาสนาก็กลายเป็นปัจจัยสำคัญในการนำไปสู่การก่อการร้ายมากขึ้น เมื่อกลุ่มมุสลิมนิกายชีอะห์ (Shia) ซึ่งเรียกตัวเองว่า “Nizari Ismalis” ได้ใช้ยุทธวิธีลอบสังหารศัตรูระดับแกนนำเพื่อจำกัดและตัดทอนอำนาจ โดยหลีกเลี่ยงที่จะต่อสู้อย่างเปิดเผย ทั้งนี้ผู้นำของกลุ่มมุสลิมนิกายชีอะห์ คือ Hassam – I Sabbah ตั้งฐานที่มั่นอยู่บนภูเขาทางตอนเหนือของอิหร่านได้ประสบความสำเร็จในการกำจัดศัตรูระดับแกนนำหลายคน สิ่งที่เกิดขึ้นจึงเป็นการข่มขวัญฝ่ายศัตรูได้เป็นอย่างดี

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าปฏิบัติการลอบทำร้ายและสร้างความรุนแรงโดยกลุ่ม Zealot และกลุ่มลอบสังหารต่างๆ จะเกิดขึ้นในช่วงศตวรรษที่ 1 – 14 ก็ตามที แต่ปฏิบัติการหรือวิธีการดังกล่าวถือว่าได้ตกทอดมายังกลุ่มผู้ก่อการร้ายในปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นในแง่แรงจูงใจ การกำหนดเป้าหมายของกลุ่มหรือเป้าหมายของการกระทำ นอกจากนี้ยังถือเป็นความทรงจำและเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อจิตใจของกลุ่มก่อการร้ายในสมัยใหม่เป็นอย่างมาก

2. ช่วงศตวรรษที่ 14 – ศตวรรษที่ 18

นับจากปลายศตวรรษที่ 13 เข้าสู่ศตวรรษที่ 14 เรื่อยมา ความน่าสะพรึงกลัว ความป่าเถื่อนโหดร้าย ได้กลายเป็นวิธีการที่ถูกนำมาใช้ในการทำสงครามและสร้างความขัดแย้งต่าง ๆ แต่องค์ประกอบสำคัญของการก่อการร้ายก็ยังไม่มีความชัดเจน จนกระทั่งเมื่อเข้าสู่ช่วงเวลาของการเพิ่มจำนวนรัฐชาติสมัยใหม่ (Modern national state) โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายหลังการทำสนธิสัญญาเวสต์ฟาเลีย (Treaty of Westphalia) ในปี 1648 ซึ่งเป็นช่วงที่ศูนย์กลางอำนาจแห่งรัฐเข้มแข็งอย่างมาก ก็ได้ส่งผลทำให้การก่อการร้ายปรากฏรูปชัดเจน เปิดเผยและเป็นไปอย่างรุนแรงเพื่อท้าทายอำนาจรัฐมากขึ้น โดยปัจจัยที่มีส่วนกระตุ้นให้การก่อการร้ายขยายตัวและมีความชัดเจนมากขึ้น (ไม่ว่าจะเป็นการก่อการร้ายที่มีพื้นฐานมาจากความแตกแยกทางศาสนา การกบฏหรือการจลาจล ความขัดแย้งอย่างรุนแรงทางชาติพันธุ์) คือ การติดต่อสื่อสารที่มีไม่เพียงพอ และการถูกจำกัดควบคุมโดยรัฐ จนทำให้ในบางครั้งกลุ่มก่อการร้ายก่อสงครามกับรัฐอย่างเปิดเผยขึ้นมา

อย่างไรก็ดี เมื่อถึงศตวรรษที่ 18 ได้เกิดการปฏิวัติในประเทศฝรั่งเศสระหว่างปี 1793 – 1794 คำว่า “ผู้ก่อการร้าย (terrorist)” และ “การก่อการร้าย (terrorism)” จึงถูกนำมาใช้อย่างชัดเจนเป็นครั้งแรก โดยในปี 1795³ การใช้คำว่า “การก่อการร้าย (terrorism)” หมายถึงระบอบที่น่าสะพรึงกลัว รัฐบาลปฏิวัติในฐานะหน่วยงานของคณะกรรมการความปลอดภัยแห่งสาธารณชนและสนธิสัญญาแห่งชาติ (The Committee of Public Safety and National Convention) ซึ่งบังคับใช้นโยบายเกี่ยวกับการคุกคาม (terror) ได้ให้ความหมายว่าเป็นการก่อการร้าย (terrorism) ทั้งนี้จากกล่าวได้ว่า การปฏิวัติฝรั่งเศสเป็นตัวอย่างต่อรัฐอื่นๆ ในเรื่องการกดดันต่อประชาชน ทำให้เกิดการต่อต้านจากกลุ่มนิยมกษัตริย์ (royalist) และกลุ่มอื่นๆ โดยใช้ยุทธวิธี เช่น การลอบสังหาร และการคุกคามต่อหน่วยงานของฝ่ายปฏิวัติ นอกจากนี้ การชุมนุมของแนวร่วมยังมีบทบาทสำคัญทั้งก่อน ระหว่าง และหลังการปฏิวัติ

3. ช่วงศตวรรษที่ 19

แนวคิดการต่อต้านทางการเมืองอย่างรุนแรง ผสมกับการปรับปรุงแก้ไขเทคโนโลยีด้านอาวุธในรูปต่าง ๆ ได้กระตุ้นให้เกิดกลุ่มก่อการร้าย หรือกลุ่มปฏิวัติต่างๆ ปฏิบัติการโจมตีรัฐชาติอย่างมีประสิทธิภาพ กลุ่มผู้ก่อการดังกล่าวสนับสนุนความเชื่อเกี่ยวกับ “แนวทางการโฆษณาชวนเชื่อต่อประชาชน” เพื่อนำมาซึ่งความสำเร็จในการต่อต้านรัฐ การลอบสังหารระดับผู้นำรัฐ ถือเป็นสภาวะไร้ระเบียบระส่ำระสาย (anarchism) ดังจะเห็นได้ว่ามีตัวอย่างชัดเจนจากรัสเซีย สเปน อิตาลี และสหรัฐ ฯ ทำให้เกิดความเชื่อว่าการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการเมืองและสังคมจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด⁴ แต่ขณะเดียวกัน การไม่มีโครงสร้างองค์กรที่ชัดเจนและการปฏิเสธที่จะร่วมมือกับขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมอื่นๆ ในทางการเมืองก็อาจทำให้ปฏิบัติการก่อการร้ายไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอได้เช่นกัน

นอกจากนี้ แนวโน้มสำคัญอีกประการหนึ่งของโลกในปลายศตวรรษที่ 19 คือ การเกิดกระแสชาตินิยมแพร่สะพัด กล่าวคือ ชาติ (รวมประชาชนในชาติ) และรัฐบาล (รัฐการเมือง) ได้รวมตัวอย่างเข้มแข็งโดยพยายามตอกย้ำความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันให้กับประชาชนในชาติ เพื่อต่อสู้กับผู้เข้ามาบุกรุกครอบครอง เหมือนกับกลุ่ม Zealot ซึ่งเป็นกลุ่มยิวรักชาติที่ต่อสู้การยึดครองของโรมัน ขบวนการชาตินิยมที่เป็นที่มิชชีงและทรงอิทธิพลในช่วงศตวรรษที่ 20 และยังคงดำเนินบทบาทเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน คือ ขบวนการชาตินิยมไอริช (Irish Nationalism)

กลุ่มก่อการร้ายที่สำคัญในช่วงศตวรรษที่ 19 ยังเป็นแบบอย่างในการใช้วิธีการบางวิธี เช่น กลุ่ม Russian Narodnya Volya ซึ่งเป็นกลุ่มที่ประชาชนเข้าร่วมด้วย เป็นกลุ่มที่มีความแตกต่างบางประการเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มก่อการร้ายสมัยใหม่ คือ ไม่นิยมโจมตีเหยื่อผู้บริสุทธิ์ที่เป็นใครก็ได้ แต่จะโจมตีลอบทำร้ายกลุ่ม หรือคนที่เปี่ยมมาเฉพาะตามที่ต้องการมากกว่า นอกจากนี้ ยังปรากฏลักษณะเฉพาะของการก่อการร้ายหลายอย่างเป็นครั้งแรก ได้แก่ ความลึกลับมีเงื่อนไข ความเป็นองค์กรหน่วยเล็กๆ ความไม่อดทน การขาดความสามารถในการทำงานของกลุ่มที่อ้างว่าเป็นตัวแทนประชาชน และการเพิ่มระดับความรุนแรงในการก่อการร้ายมากขึ้น

4. ช่วงศตวรรษที่ 20

ในช่วงต้นศตวรรษได้เกิดเหตุการณ์สำคัญ 2 เหตุการณ์ คือ สงครามโลกครั้งที่ 1 และสงครามโลกครั้งที่ 2 ทั้งสองเหตุการณ์ถือว่ามีอิทธิพลและส่งผลกระทบให้ความขัดแย้งในปัจจุบันเป็นไปอย่างยวดยาวและรุนแรงมากขึ้น กล่าวคือ กระแสชาตินิยมได้ปรากฏอย่างรุนแรงไปทั่วโลก (Nationalism on the Rise) โดยเฉพาะภายหลังการเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 ส่งผลทำให้ประชาชนบางส่วนในประเทศอาณานิคม ได้รวมตัวลุกขึ้นต่อต้านอำนาจจักรวรรดินิยมทั้งในรูปแบบที่เปิดเผยและหลบซ่อน ขณะเดียวกันแนวคิดเกี่ยวกับเชื้อชาติและชาติพันธุ์ รวมทั้งแนวคิดการพัฒนาทางการเมืองก็ได้รับความสำคัญมากขึ้น กลุ่มหรือขบวนการชาติพันธุ์ต่างๆ ในหลายรัฐได้ดูกลั่นความคิดและความใฝ่ฝันที่จะแยกตัวออกมตั้งรัฐใหม่ ทำให้บางกลุ่มเลือกใช้วิธีการก่อการร้ายเพื่อความอยู่รอด รวมทั้งเพื่อหวังได้รับความเห็นใจและเป็นที่รู้จักไปทั่วโลก การต่อสู้เพื่อขบวนการชาตินิยมที่มีชื่อเสียงและทรงอิทธิพลในช่วงศตวรรษที่ 20 และยังคงดำเนินบทบาทเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน คือ ขบวนการชาตินิยมไอริช (Irish Nationalism) นอกจากนี้ภายใต้สภาพความขัดแย้งที่เกิดขึ้น ความรู้สึกมีส่วนร่วมของประชาชนทั่วไปต่อความรุนแรงได้ปรากฏมากกว่าปกติ ขณะที่อาวุธและยุทธศาสตร์ใหม่ๆ ก็พุ่งเป้าไปยังประชาชนพลเรือนทั่วไปมากขึ้น จนมีการกล่าวว่าประชาชนพลเรือนตกเป็นเป้าหมายของการถูกทำลายอย่างชอบธรรม (Damaged Legitimacy)

ต่อมาในช่วงหลังของศตวรรษที่ 20 แม้ว่าการที่โลกเข้าสู่ภาวะสงครามเย็นได้ส่งผลทำให้มุมมองของความขัดแย้งเปลี่ยนไปสู่การเผชิญหน้าในการต่อสู้เพื่อแข่งขันระหว่าง 2 ขั้วอำนาจ โดยที่การต่อสู้ได้ถูกจำกัดให้เกิดขึ้นเฉพาะในพื้นที่ประเทศขอบนอก (periphery) เพื่อหลีกเลี่ยงการขยายความรุนแรงสู่การเกิดสงครามนิวเคลียร์อย่างเต็มรูปแบบก็ตาม แต่มีการค้นพบว่าสห

ภาพโซเวียตได้ให้การสนับสนุนทั้งในด้านเงินทุน อาวุธยุทโธปกรณ์และการฝึกฝนต่อขบวนการปฏิวัติต่างๆ ในประเทศเสรีนิยม ความรุนแรงและการคุกคามจึงยังคงปรากฏให้เห็นอยู่เนื่อง ๆ จนกระทั่งถูกยกระดับไปสู่ความเป็นสากล (The Internationalization of Terror) มากขึ้น โดยในปี 1968 ถือเป็นการเริ่มต้นยุคแห่งการก่อการร้ายสมัยใหม่เลยทีเดียวได้ เมื่อกลุ่ม PFLP (Popular Front for the Liberation of Palestine) ได้กระทำการจี้เครื่องบินสายการบิน EI AI จากกรุงเทลอาวีฟ ประเทศอิสราเอล ไปยังกรุงโรม ประเทศอิตาลี⁵ เป้าหมายสำคัญของการจี้เครื่องบินโดยกลุ่ม PFLP เป็นไปเพื่อให้โลกรับรู้ถึงการต่อต้านรัฐบาลอิสราเอล อันเป็นการแสดงให้เห็นว่าขอบเขตของการก่อการร้ายกว้างขวาง และน่าสะพรึงกลัวมากกว่าการต่อสู้กับทหารอิสราเอลเฉพาะในพื้นที่สนามรบเท่านั้น ขณะเดียวกัน นับสำคัญอีกประการของการก่อการร้ายที่ถูกยกระดับไปสู่ความเป็นสากล ก็คือ เกิดความร่วมมือในด้านการฝึกและการสนับสนุนต่างๆ ระหว่างกลุ่มองค์กรหลายกลุ่มที่ปฏิบัติการก่อการร้าย นั่นเอง

จะเห็นได้ว่าพัฒนาการของการก่อการร้ายในระยะเวลาที่ผ่านมามีจุดก่อตัวและนัยสำคัญอันนำไปสู่การจัดประเภท (Typology) ของการก่อการร้าย ดังต่อไปนี้

- 1) การถูกรุกรานทางดินแดน การล่วงละเมิดและการเกิดปัญหาข้อขัดแย้งในทางศาสนา นำไปสู่การก่อการร้ายโดยกลุ่มชาตินิยมและกลุ่มเคร่งศาสนาที่นิยมความรุนแรง
- 2) การเกิดกระแสรัฐชาติสมัยใหม่ นำไปสู่การก่อการร้ายโดยกลุ่มชาตินิยมเพื่อการปลดปล่อย
- 3) การที่รัฐเลือกใช้ความรุนแรงต่อประชาชนที่มีแนวคิดต่อต้าน ขณะที่กลุ่มผู้ต่อต้านเองก็ใช้การก่อการร้ายตอบโต้อำนาจรัฐอย่างรุนแรงเช่นกันนั้น จัดเป็นการก่อการร้ายโดยกลุ่มการเมือง (ฝ่ายซ้ายหรือขวา) ภายในประเทศ
- 4) ปฏิกริยาตอบโต้ของกลุ่มหรือขบวนการที่รวมตัวทางเชื้อชาติ และเผ่าพันธุ์เดียวกันเพื่อหวังจะแบ่งแยกดินแดนและสถาปนารัฐของตน จัดเป็นการก่อการร้ายโดยกลุ่มชาตินิยม
- 5) ความขัดแย้งทางลัทธิและอุดมการณ์ทางการเมืองระหว่างสองขั้วอำนาจในช่วงสงครามเย็น ถือเป็นตัวผลักดันให้การก่อการร้ายรุนแรงมากขึ้นเพื่อผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองภายในประเทศ

ทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่าการก่อการร้ายส่วนใหญ่ที่ปรากฏนับจากศตวรรษแรกจนถึงศตวรรษที่ 20 ล้วนมีความเกี่ยวข้องกับประเด็นทางสังคม วัฒนธรรมและศาสนา ผสมรวมกับประเด็นทางการเมือง ซึ่งตลอดระยะเวลาดังกล่าว การก่อการร้ายเป็นไปอย่างรุนแรงและขยายวงกว้างมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ยิ่งในปัจจุบันเมื่อเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 โดยเฉพาะภายหลังการเกิดเหตุการณ์ 9/11 การก่อการร้ายยิ่งทวีความรุนแรง น่าสะพรึงกลัว ซับซ้อนและมีลักษณะกระจายตัวเป็นเครือข่ายปฏิบัติงานเชื่อมโยงตามพื้นที่ในภูมิภาคต่าง ๆ ทั่วโลกจนยากแก่การป้องกันและปราบปรามมากขึ้น ดังเช่นปฏิบัติการก่อการร้ายของกลุ่มอัลกออิดะห์ (Al-Qaida)

เอกสารอ้างอิง

¹ Early History of Terrorism, <http://www.terrorism-research.com/history/early.php>.

² John Weinzierl, “Terrorism : Its Origins and History,” in **Understanding Terrorism : Threats in an Uncertain world**, edited by Akorlie A. Nyatepe-Coo and Dorothy Zeisler-Vralsted, Pearson Prentice Hall : New Jersey, 2004, pp.31.

³ History of Terrorism ” in **Dictionary of Terrorism**, (Second edition) by John Richard Thackah, Routledge Group : London and New York, 2004 p.114-115.

⁴ History of Terrorism, http://www.terrorismfiles.org/encyclopedia/history_of_terrorism.html

⁵ “History of Terrorism ” in **Dictionary of Terrorism**, (Second edition) by John Richard Thackah, Routledge Group : London and New York, 2004 pp.117.

บทที่ 2

นิยาม / ความหมายของการก่อการร้าย

(Definition of Terrorism)

ช่วงระหว่างทศวรรษที่ 1920-1930 ได้มีการประชุมว่าด้วยกฎหมายระหว่างประเทศเพื่อกำหนดความพยายามที่จะกำหนดนิยาม / ความหมายของการก่อการร้ายให้เป็นมาตรฐานเดียวกันมาโดยตลอด แต่กระทั่งในปัจจุบันก็ยังไม่ประสบผลสำเร็จ¹ การนิยาม / ความหมายของการก่อการร้าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายหลังการเกิดเหตุการณ์ 9/11 ได้ปรากฏนิยามมากกว่า 100 นิยาม และมีปัญหาข้อโต้แย้งตามมามากมาย เนื่องจากต่างฝ่ายต่างกำหนดนิยามของตนเองทำให้เกิดหลากหลายและสับสน ที่สำคัญถูกมองว่าเกิดจากฝ่ายเดียว จึงทำให้ไม่สามารถยอมรับกันได้ในวงกว้าง ดังจะเห็นได้ว่าจนถึงทุกวันนี้การให้นิยามการก่อการร้ายโดยองค์ระหว่างประเทศอย่างสหประชาชาติ ก็ยังไม่สามารถกำหนดนิยามให้ทุกประเทศยอมรับได้อย่างเป็นเอกฉันท์ โดยเฉพาะในประเด็นที่ประเทศหนึ่งมองว่าเป็นการก่อการร้าย แต่อีกประเทศมองว่าเป็นการต่อสู้เพื่ออิสรภาพ (freedom fighting)² (สหประชาชาติได้พยายามที่จะกำหนดนิยามที่แน่ชัดของการก่อการร้ายมาตั้งแต่ ค.ศ. 1972) สาเหตุสำคัญเกิดจากความแตกต่างในเรื่องมุมมอง (perception) และการตีความ (interpretation) ของผู้กำหนดนิยาม ซึ่งขึ้นกับว่าอยู่ในฐานะ (position) อะไร? เจ้าหน้าที่ของรัฐ (authority) ผู้ดู (onlooker)เหยื่อที่ประสบเหตุ (victim) กลุ่มเป้าหมาย (target) นักวิเคราะห์ (analyst) ผู้สนับสนุน (supporter) หรือตัวผู้ก่อการร้าย (terrorist)³ โดยที่ต่างฝ่ายต่างก็มีเหตุผลของตัวเองรองรับ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องร่วมกับเงื่อนไขเวลา สภาพแวดล้อม ความชอบธรรม ระเบียบกฎเกณฑ์ทางสังคม กฎหมาย รวมทั้งมาตรฐานศีลธรรม และที่สำคัญอาจมีประเด็นทางการเมืองในเรื่องอำนาจ และผลประโยชน์ด้านต่าง ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

นิยาม / ความหมายของการก่อการร้ายที่ปรากฏมากมายตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่ 2 (ค.ศ. 1945) จนถึงปัจจุบัน แบ่งเป็น :-

1) นิยาม / ความหมายของการก่อการร้ายที่กำหนดโดยนักคิด นักวิชาการ

ค.ศ. 1948 A.J. Christolm อธิบายว่า “ การก่อการร้าย คือ วิธีการที่แสดงออกโดยใช้การคุกคามเพื่อบังคับรัฐให้เปลี่ยนแปลง ”⁴

ค.ศ. 1951 H. Arendt อธิบายว่า “ การก่อการร้ายเป็นความหวาดกลัว หรือการคุกคามที่สามารถเกิดขึ้นได้โดยปราศจากการขู่ในเบื้องต้น ซึ่งเหยื่อมักจะเป็นประชาชนผู้บริสุทธิ์ ”⁵

ค.ศ. 1962 *Roucek* กล่าวในงานเขียนของเขาว่า “ ในทางสังคมวิทยาได้อธิบายว่าการก่อการร้าย คือ บุคคล บางสิ่งบางอย่าง หรือการฝึกฝนที่ทำให้เกิดความหวาดกลัว ความเครียด หรือการได้รับความทรมาน โดยมีเป้าหมายที่จะคุกคาม ครอบครอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งใช้เป็นอาวุธทางการเมืองที่จะทำให้รัฐบาลประสบกับความระส่ำระสาย และในที่สุดก็จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางการเมือง ”⁶

ค.ศ. 1964 *Walter* กล่าวว่า “ กระบวนการในการก่อการร้าย เป็นการข่มขู่คุกคามว่าจะใช้ความรุนแรง ปฏิกริยาตอบโต้ทางอารมณ์ และผลกระทบทางสังคม ทั้งนี้ ระบบของการก่อการร้ายอาจรวมถึงภาวะสงครามของรัฐและการรวมกลุ่มกัน โดยมีวัตถุประสงค์ทางการเมือง ”⁷

ค.ศ. 1966 *Aron* อธิบายว่า “ การกระทำรุนแรง ซึ่งส่งผลกระทบทั้งทางร่างกายและจิตใจถูกจัดเป็นการก่อการร้าย ”⁸

ค.ศ. 1968 *Leiden and Schmidt* กล่าวว่า “ การก่อการร้าย คือ บรรยากาศของความสิ้นหวัง พ่ายแพ้ ”⁹

ค.ศ. 1970 *Dallin and Breslauer* กล่าวว่า “ การก่อการร้าย คือ องค์ประกอบของการกระทำตามอำเภอใจของผู้ทำ ซึ่งไม่สนใจระเบียบกฎหมาย โดยประชาชนสัมผัสได้ถึงความน่ากลัว ”¹⁰

ค.ศ. 1970 *Silverman and Jackson* กล่าวว่า “ การก่อการร้ายเป็นองค์ประกอบของกระบวนการที่เปลี่ยนแปลงไปสู่ความรุนแรง ซึ่งเป็นการใช้ความรุนแรงต่อร่างกาย การก่อการร้ายถือเป็นยุทธวิธีที่สำคัญของการรบบแบบสงครามกองโจรและสงครามตามแบบ แต่การก่อการร้ายมีความแตกต่างจากสงครามกองโจร ในลักษณะที่การก่อการร้ายมีเป้าหมายเพื่อที่จะครอบงำและมีอิทธิพลเหนือฝ่ายตรงข้ามมากกว่าที่จะทำลายล้างให้หมดสิ้น ”¹¹

ค.ศ. 1971 *Moss* กล่าวว่า “ การก่อการร้าย คือ การคุกคามอย่างเป็นระบบ โดยมีเป้าหมายทางการเมือง ”¹²

ค.ศ. 1971 *Mallin* กล่าวว่า “ การก่อการร้ายเป็นรูปแบบหนึ่งของสงครามกองโจร ซึ่งมียุทธวิธีเบื้องต้น คือ โจมตี หนี และหลบซ่อน ส่วนใหญ่แล้วกลุ่มกองโจรมักจะปกปิดตนเองอยู่ตามชนบทป่าเขา โดยที่ยุทธวิธีเบื้องต้นดังกล่าวจะใช้ได้ดีในพื้นที่เมือง ”¹³

ค.ศ. 1972 *Crenshaw Hutchinson* กล่าวว่า “ การก่อการร้ายเป็นส่วนหนึ่งของยุทธศาสตร์การปฏิบัติเปลี่ยนแปลง ซึ่งปรากฏอย่างชัดเจนและรุนแรงทั้งในทางสังคมและการเมือง ทั้งนี้ ความสนใจของกลุ่มองค์กรที่ปฏิบัติเปลี่ยนแปลงอยู่ที่การให้ความสำคัญต่อประเด็นทางเศรษฐกิจ สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ จิตวิทยาระดับสูง และประสิทธิผลทางการเมือง ”¹⁴

ค.ศ. 1972 *Morison et al.*, อธิบายว่า “เหตุการณ์สำคัญที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่ถูกจัดอย่างมีแบบแผนและเป็นระบบ แม้ว่าจะเป็นกิจกรรมเล็ก แต่ก็มีการรวมตัวกัน ถือเป็นลักษณะหนึ่งของการก่อการร้าย”¹⁵

ค.ศ. 1973 *Horowitz* กล่าวว่า “คำจำกัดความสำหรับผู้ก่อการร้าย คือ บุคคลที่ถูกจัดอยู่ในพวกมีเล่ห์เพทุบาย และเจ้าแผนการ”¹⁶

ค.ศ. 1973 *Neale* กล่าวว่า “การเมืองที่ใช้ความรุนแรง และการโฆษณาชวนเชื่อในคำประกาศ หรือตราสารต่าง ๆ เป็นสิ่งที่แสดงถึงการคุกคาม หรือการก่อการร้าย”¹⁷

ค.ศ. 1973 *Crozier* กล่าวว่า “ข้อบ่งชี้สำคัญของการก่อการร้าย การทำลายล้าง และการไม่ใช้อาณัติทางการเมือง จะถูกกระตุ้นด้วยความรุนแรงเพื่อเป้าหมายทางการเมือง”¹⁸

ค.ศ. 1974 *Fairbairn* อธิบายว่า “ลักษณะความน่ากลัวของการก่อการร้าย คือ อะไรก็ตามที่ทำให้ประชาชนต้องจดจำไปยาวนาน”¹⁹

ค.ศ. 1974 *Wilkinson* กล่าวว่า “การก่อการร้าย คือ อาวุธในการปฏิวัติเปลี่ยนแปลง โดยใช้อำนาจเป็นเครื่องข่มขู่บังคับ”²⁰

ค.ศ. 1975 *Bite* กล่าวว่า “การก่อการร้ายระหว่างประเทศ คือ ความรุนแรงที่ถูกกระตุ้นในทางการเมืองและสังคม”²¹

ค.ศ. 1975 *Fromkin* กล่าวว่า “การก่อการร้าย คือ ความรุนแรงที่ถูกใช้เพื่อให้เกิดความกลัว โดยมีเป้าหมายเพื่อให้ความกลัวขยายไปสู่คนอื่น ๆ”²²

ค.ศ. 1975 *Jenkin* อธิบายว่า “การข่มขู่จะใช้ความรุนแรงต่อบุคคล หรือการใช้ความรุนแรงที่มีเป้าหมายให้เกิดความหวาดกลัว ไปจนกระทั่งถึงคุกคามข่มขู่ เรียกว่า การก่อการร้าย.....”²³

ค.ศ. 1976 มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายและแสดงทัศนะเกี่ยวข้องกับก่อการร้าย เริ่มจาก *Fearey* กล่าวว่า “การก่อการร้ายระหว่างประเทศแสดงให้เห็นถึงการดำเนินการที่ถูกกระตุ้นทางการเมือง ซึ่งข้ามผ่านเขตแดนระหว่างประเทศ”²⁴

Milbak กล่าวว่า “การก่อการร้ายเป็นการกระทำของตัวแสดงที่เป็นอิสระอาจใช่หรือไม่ใช่รัฐก็ได้ โดยได้รับการสนับสนุนและความเห็นอกเห็นใจจากอีกรัฐ นอกจากนี้การก่อการร้ายระหว่างประเทศยังอาจเป็นการกระทำของบุคคลหรือกลุ่มบุคคล ซึ่งถูกควบคุมบังคับโดยอีกรัฐ”²⁵

Qureshi อธิบายว่า “การใช้ความรุนแรงโดยผู้ก่อการร้าย มีสมมติฐานที่ว่าเหยื่อของความรุนแรงจะเป็นใครก็ได้ไม่เฉพาะเจาะจง”²⁶

Watson กล่าวว่า “เป้าหมายของการก่อการร้ายให้ความสำคัญต่อการใช้ความรุนแรงอย่างรอบคอบ มีขั้นตอนและเป็นระบบ”²⁷

Weisband and Roguly อธิบายว่า “ การก่อการร้ายเกี่ยวข้องกับความรุนแรงและการเมือง”²⁸

และ *Wolf* กล่าวว่า “ ยุทธศาสตร์ของผู้ก่อการร้ายไม่ใช่มีเป้าหมายเพียงแต่จะเอาชนะอำนาจทางการเมืองและการทหารเท่านั้น แต่จะทำให้ประชาชนเกิดความรู้สึกห่างเหินและไม่ไว้วางใจรัฐ กระทั่งอาจคิดแยกตัวออกจากรัฐ”²⁹

ต่อมาใน ค.ศ. 1977 ได้มีนักวิชาการหลายท่านอธิบายความหมายเกี่ยวกับการก่อการร้ายเช่นเดียวกัน อาทิ *Clutter and Buck* อธิบายว่า “ การก่อการร้าย คือ การกระทำของคนกลุ่มหนึ่งที่ไม่พอใจในสิ่งที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงสังคมไปในทิศทางที่ต้องการได้”³⁰

Horowitz กล่าวว่า “ การเลือกใช้ความกลัว การกระทำให้เชื่อฟัง และการบังคับข่มขู่เพื่อที่จะทำให้สังคมเกิดความระส่ำระสาย เรียกว่าเป็นการก่อการร้าย”³¹

Ivansky กล่าวว่า “ การก่อการร้าย หรือการคุกคามต่อบุคคล คือ ระบบการปฏิวัติสมัยใหม่ที่มีความรุนแรง โดยมีเป้าหมายเพื่อขึ้นรัฐบาล หรือ.....”³²

Jenkins กล่าวว่า “ การก่อการร้าย คือ การถูกใช้เพื่อให้เกิดความกลัวและความตกใจ”³³

Paust อธิบายว่า “ การก่อการร้ายเกี่ยวข้องกับความตั้งใจในการใช้ความรุนแรง หรือการข่มขู่ว่าจะใช้ความรุนแรงเพื่อที่จะสื่อให้รับรู้ถึงการคุกคามด้วยความรุนแรงต่อไปในอนาคต”³⁴

Silverstein กล่าวว่า “ การก่อการร้าย คือ ความกลัวของรัฐที่ถูกคุกคามข่มขู่ โดยมีแรงขับมาจากภายในตัวมนุษย์ที่จะกระทำเพื่อความอยู่รอด”³⁵

Singh กล่าวว่า “ การก่อการร้ายประกอบด้วย 2 ประการหลัก คือ ประการแรก ความกลัวหรือความวิตกกังวลของรัฐที่มีต่อบุคคลหรือกลุ่มบุคคล ประการที่สองคือ เครื่องมือที่ทำให้รัฐเกิดความหวาดกลัว”³⁶

และ *Smith* อธิบายว่า “ การก่อการร้ายเกี่ยวข้องกับการใช้และการข่มขู่ด้วยความรุนแรง”³⁷

ค.ศ. 1978 *Crenshaw and Hutchison* กล่าวว่า “ องค์ประกอบสำคัญของการก่อการร้าย คือ วิธีการที่มีเป้าหมายและมีระบบ ซึ่งถูกใช้โดยองค์กรปฏิวัติ โดยการก่อการร้ายเป็นการแสดงถึงความรุนแรงที่ไม่ปกติธรรมดา และเป็นการกระทำที่จงใจให้เกิดผลกระทบทางจิตใจต่อประชาชนโดยเฉพาะ ”³⁸ นอกจากนี้ยังมีนักวิชาการอีกหลายท่านได้แสดงข้อคิดเห็นและคำอธิบายเกี่ยวกับการก่อการร้าย เช่น *Hamilton* กล่าวว่า “ การก่อการร้าย คือ การใช้ความรุนแรงที่ถูกกำหนดไว้อย่างมีแบบแผน โดยมีกลุ่มคนบางกลุ่มที่มีส่วนรู้เห็นในการวางแผน มีเป้าหมายสำคัญในทางการเมืองเพื่อต่อต้านรัฐบาล หรือองค์กรที่มีอำนาจ”³⁹

Jenkins กล่าวว่า “ การกระทำของผู้ก่อการร้ายทั้งหมด ถือเป็นอาชญากรรมและส่วนมากแล้วเป็นการกระทำที่รุนแรง จนอาจถือเป็นส่วนหนึ่งของการสู้รบ ถ้ารัฐมีการประกาศสงครามขึ้นมา ” ⁴⁰

Karonovic อธิบายว่า “ การก่อการร้ายถูกไว้วางใจอย่างเป็นระบบ มีการใช้ความรุนแรงต่อผู้บริสุทธิ์โดยสร้างความกลัวให้เกิดขึ้น มีเป้าหมายในการต่อรองกับอำนาจรัฐ ” ⁴¹

Mickolus กล่าวว่า “ การก่อการร้าย คือ ภัยคุกคามจากการใช้ความรุนแรงที่มากกว่าธรรมดา เพื่อให้มีผลต่อวัตถุประสงค์ทางการเมือง โดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคล หรือไม่ก็แสดงถึงผู้ต่อต้านที่ต้องการจะจัดตั้งรัฐบาล ” ⁴²

Schmind กล่าวว่า “ การก่อการร้ายเป็นพฤติกรรมที่ถูกชักจูงในทางการเมือง โดยกลุ่มคนที่ไม่ใช่รัฐบาล ซึ่งไม่ได้รับการเลือกตั้งอย่างถูกต้องตามระบอบประชาธิปไตย มีจุดมุ่งหมายที่จะใช้ความรุนแรงเพื่อให้มีอำนาจบังคับเหนือประชาชนและทรัพย์สิน ” และ *Shultz* อธิบายว่า “ การก่อการร้ายทางการเมือง คือ การคุกคาม หรือการใช้รูปแบบความรุนแรงทางการเมืองที่มากกว่าปกติในระดับต่างๆ โดยมีเป้าหมายเพื่อความสำเร็จในทางการเมือง ” ⁴³

ค.ศ. 1979 *Pontara* กล่าวว่า “ การก่อการร้ายเป็นการต่อสู้ทางการเมืองในทุกรูปแบบและวิธี โดยมีลักษณะสำคัญ คือ การใช้ความรุนแรงต่อผู้บริสุทธิ์ และวิธีการต่อสู้ที่ผิดกฎหมายและปราศจากความชอบธรรม ” ⁴⁴

ค.ศ. 1979 *Tromp* กล่าวว่า “ การก่อการร้ายทางการเมือง คือ การใช้ความรุนแรงอย่างเป็นระบบเพื่อเป้าหมายทางการเมืองโดยตรงต่ออีกฝ่ายที่มีความขัดแย้งทางการเมือง การก่อการร้ายในที่นี้จะประกอบด้วย อาวุธ การเคลื่อนย้าย เงินทุน และการติดต่อสื่อสารต่างๆ เพื่อให้ประชาชนรับทราบ ” ⁴⁵

ค.ศ. 1980 *Heyman* อธิบายว่า “ การก่อการร้าย คือ การใช้หรือการคุกคามด้วยความรุนแรงทางการเมืองอย่างร้ายแรงเพื่อให้เป้าหมายหรือเหยื่อเกิดความกลัว วิตกกังวล นอกจากนี้การก่อการร้ายยังหมายถึง ความรุนแรงที่สร้างผลกระทบทางการเมืองและต่อต้านอิทธิพลทางการเมือง ” ⁴⁶

ค.ศ. 1980 *Micholus* กล่าวว่า “ การก่อการร้าย คือ การคุกคามโดยใช้ความรุนแรงที่มากกว่าปกติ เพื่อเป้าหมายทางการเมือง โดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคล ” ⁴⁷

Shultz อธิบายว่า “ การก่อการร้ายทางการเมือง คือ การคุกคาม หรือการใช้รูปแบบความรุนแรงทางการเมืองที่มากกว่าปกติในระดับต่างๆ โดยมีเป้าหมายเพื่อความสำเร็จในทางการเมือง ” ⁴⁸

ค.ศ. 1981 *Bassiouni* กล่าวว่า “ การก่อการร้าย หมายถึง ยุทธวิธีที่ใช้ความรุนแรง ซึ่งถูกออกแบบเพื่อให้เกิดการคุกคามต่อสังคมบางส่วนอย่างเฉพาะเจาะจง นอกจากนี้ยังหมายถึง ยุทธวิธีที่ใช้ความรุนแรงเพื่อให้เกิดผลตามต้องการ โดยให้ประชาชนเกิดความหวาดกลัวอย่างค่อยเป็นค่อยไป ”⁴⁹ ขณะที่นักวิชาการท่านอื่นๆ อาทิ

Francis ก็กล่าวว่า “ การก่อการร้ายในตะวันตกมีความแตกต่างจากสงครามกองโจร กล่าวคือ สงครามกองโจร หมายถึง การปฏิบัติการโดยกำลังกึ่งทหารต่อกำลังทหาร แต่ในบางขณะการปฏิบัติการแบบสงครามกองโจรก็อาจจะใช้การก่อการร้ายด้วย ”⁵⁰

Hacker อธิบายว่า “ พฤติกรรมการก่อการร้ายมีลักษณะเฉพาะตื่นตาตื่นใจ เหมือนการแสดงละคร โดยมีประชนเป็นเหยื่อผู้บริสุทธิ์ ”⁵¹

Herman and Van der Laan Bouma กล่าวว่า “ การก่อการร้ายเป็นสิ่งที่ยากแก่การคาดการณ์และก่อให้เกิดผลกระทบในวงกว้าง แต่ขณะเดียวกันการก่อการร้ายก็สามารถเกิดขึ้นเฉพาะเจาะจงอย่างคาดไม่ถึงได้ ถือเป็นการปลดปล่อยอย่างรุนแรงในท่ามกลางสภาวะแวดล้อมที่ปกติ ” นอกจากนี้ยังกล่าวอีกว่า “ การก่อการร้ายเป็นการกระทำอย่างเป็นระบบโดยองค์กรอิสระไม่ใช่อำนาจรัฐ จะใช้การบุกโจมตี การฆาตกรรม การทำลายล้างอย่างรุนแรงต่อเป้าหมายซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่รัฐและประชาชนทั่วไป รวมทั้งทรัพย์สินของบุคคลและสาธารณะเพื่อบังคับให้บุคคล กลุ่มบุคคล ชุมชน สถานการณ์ทางเศรษฐกิจ รวมถึงรัฐบาลปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและนโยบายไปสู่ความต้องการทางการเมืองของตน ”⁵²

Hess อธิบายว่า “ การก่อการร้ายเป็นการกระทำโดยตรงอย่างจงใจเป็นความรุนแรงทางจิตวิทยาในจุดที่ไม่แน่นอนตายตัว แต่เป็นระบบ โดยมีเป้าหมายเพื่อให้เกิดผลกระทบทางจิตใจ ซึ่งดำเนินควบคู่ไปกับกรอบยุทธศาสตร์ทางการเมือง ”⁵³

Kaplan กล่าวว่า “ การก่อการร้าย คือ การใช้กำลังอำนาจในบริบทที่แตกต่างกันออกไป โดยเหยื่อของความรุนแรงจะถูกกำหนดให้เป็นเป้าหมายของการกระทำ ”⁵⁴

Sederberg กล่าวว่า “ การกระทำของผู้ก่อการร้าย เป็นการประลองความรุนแรงโดยตรงเพื่อต่อสู้ช่วงชิงชัยชนะในทางการเมือง ”⁵⁵

และ *Stohl* กล่าวว่า “ กระบวนการของการก่อการร้าย ประกอบด้วย การกระทำหรือพฤติกรรมคุกคามด้วยความรุนแรง และปฏิกิริยาทางอารมณ์เพื่อให้เกิดผลกระทบ ทางสังคม ”⁵⁶

ค.ศ. 1982 *Lodge* อธิบายว่า “ การก่อการร้ายเป็นความรุนแรงเพื่อเป้าหมายทางการเมือง โดยเกิดจากอำนาจที่ไม่ใช่อำนาจรัฐและตัวแสดงที่ไม่ได้เป็นของรัฐ ”⁵⁷

ค.ศ. 1986 *Clutterbuck* กล่าวว่า “ การก่อการร้าย คือ การใช้ความรุนแรงต่อกลุ่มคนจำนวนไม่มาก เพื่อหวังผลให้คนกลุ่มใหญ่หวาดกลัว ดังสุภาษิตจีนที่ว่า ฆ่าหนึ่งคนทำให้คนอื่นหนึ่งหมื่นคนหวาดกลัวได้ ”⁵⁸

ค.ศ. 1986 *LEISER* กล่าวว่า “ การก่อการร้ายสามารถสร้างบรรยากาศแห่งความกลัวเพื่อสั่นคลอนความเชื่อมั่นและศรัทธาของประชาชนที่มีต่อรัฐบาลและผู้แทนประชาชน ”⁵⁹

ค.ศ. 1987 *Laqueur* กล่าวว่า “ การก่อการร้ายมักเกี่ยวข้องกับความรุนแรงและการข่มขู่ว่าจะใช้ความรุนแรงเสมอ ”⁶⁰

ค.ศ. 1987 *Thackrah* อธิบายว่า “ การก่อการร้าย คือ ปรากฏการณ์ที่เป็นนามธรรม ไม่มีแก่นแท้ แต่สามารถค้นพบและอธิบายได้ ”⁶¹ นอกจากนี้เขายังอธิบายอีกด้วยว่า “ การก่อการร้ายเป็นการบังคับขู่เข็ญอย่างรุนแรงและเป็นระบบ เพื่อให้เกิดความไร้เสถียรภาพในระบบอบประชาธิปไตย โดยผู้ก่อการระหว่างประเทศพยายามที่จะให้เกิดการโจมตีที่ไม่จำแนกและไม่มีกรอบกีดขวางล่วงหน้าต่อกลุ่มบุคคลต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอกประเทศ เพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจการเมืองของโลกไปสู่ความสมดุล ”⁶²

ค.ศ. 1989 *Wardlaw* กล่าวว่า “ ความพยายามให้คำจำกัดความการก่อการร้ายถูกคาดหมายบนสมมติฐานที่ว่า ความรุนแรงทางการเมืองบางอย่างมีเหตุผลสนับสนุน และบางอย่างอาจไม่มีเหตุผลสนับสนุน ”⁶³

Wolf กล่าวว่า “ ยุทธศาสตร์ของผู้ก่อการร้ายไม่ใช่มีเป้าหมายเพียงแต่จะเอาชนะอำนาจทางการเมืองและการทหารเท่านั้น แต่จะทำให้ประชาชนเกิดความรู้สึกหวั่นไหวและไม่ไว้วางใจรัฐ กระทั่งอาจคิดแยกตัวออกจากรัฐ ”⁶⁴

ค.ศ. 1990 *US State Department in Reich* ระบุว่า “ การก่อการร้าย คือ การคิดอย่างไตร่ตรองล่วงหน้าในทางการเมือง เพื่อให้เกิดความรุนแรงต่อเป้าหมายที่เป็นกลุ่มคนผู้บริสุทธิ์ โดยฝีมือกลุ่มคนจำนวนหนึ่งภายในประเทศ หรือรัฐบาลรัฐที่คอยให้การช่วยเหลืออย่างมีเงื่อนไข เพื่อให้มีอิทธิพลครอบงำ ”⁶⁵

ค.ศ. 1991 *George* กล่าวว่า “ การก่อการร้ายเป็นส่วนหนึ่งของการใช้อำนาจบังคับทางการเมือง เมื่อความรุนแรงหรือการคุกคามข่มขู่ถูกใช้เพื่อทำให้คู่ต่อสู้ยอมรับจุดสิ้นสุดในความขัดแย้งระหว่างกัน ”⁶⁶

ค.ศ. 1992 *Don DeLillo* กล่าวว่า “ การก่อการร้าย คือ ภาษาของสิ่งที่สังเกตเห็นได้ ”⁶⁷

ค.ศ. 1993 *Wieviorka* กล่าวว่า “ การก่อการร้าย คือ เครื่องมือที่ถูกกว่าข้างโดยวิธีการต่างๆ เพื่อให้สู่เป้าหมาย เช่น การแสดงพฤติกรรมทางการเมืองประเภทต่างๆ ”⁶⁸

ค.ศ. 1993 *Taylor* กล่าวว่า “ การก่อการร้าย คือ คำในภาษาอังกฤษที่แสดงถึงความรู้สึกทางอารมณ์ เป็นคำที่สมเหตุสมผลในการให้ความหมายในตัวเอง ”⁶⁹

ค.ศ. 1995 *Natanyahu* กล่าวว่า “ การก่อการร้ายเป็นการโจมตีอย่างเป็นระบบและเฉพาะเจาะจงต่อประชาชนพลเรือน เพื่อให้เกิดความกลัว โดยมีเป้าหมายในทางการเมือง ”⁷⁰

ค.ศ. 1996 *Silke* อธิบายว่า “ คำถามเฉพาะเกี่ยวกับศีลธรรมอันดีงามได้บังคับการพิจารณาในเรื่องการก่อการร้าย ” ⁷¹

ค.ศ. 1998 *Drake* อธิบายว่า “ การก่อการร้าย คือ การข่มขู่ทางการเมืองซ้ำแล้วซ้ำอีกเพื่อกระตุ้นให้เกิดความขัดแย้งอย่างมีเงื่อนไข โดยคนบางกลุ่มที่ต้องการมีอิทธิพลเหนือเป้าหมายในทางจิตใจ เพื่อที่จะทำให้เกิดความเชื่อฟังตามความต้องการของตน ” ⁷²

ค.ศ. 1998 *Schmid and Jongman* อธิบายว่า “ การก่อการร้าย คือ การกระตุ้นให้เกิดความวิตกกังวล ด้วยการใช้วิธีที่รุนแรง โดยการกระทำของบุคคล กลุ่มบุคคล หรือรัฐบาลให้การสนับสนุน หรือเป็นผู้กระทำเอง ทั้งนี้ก็ด้วยเหตุผลทางการเมืองหรือเหตุผลเฉพาะเจาะจงบางอย่าง ” และ *Heyman* อธิบายว่า “ การก่อการร้าย คือ ความรุนแรงทางการเมืองที่ต่อต้านระบอบประชาธิปไตยอย่างแท้จริง ” ⁷³

ค.ศ. 2000 *Harmon* อธิบายว่า “ การก่อการร้ายเป็นยุทธศาสตร์ที่ไม่ใช่ยุทธวิธี หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพียงแค่นั้น แต่การก่อการร้ายถูกเลือกขึ้นมาเพื่อวัตถุประสงค์ที่ไม่มีที่สิ้นสุด โดยจะพัฒนาไปสู่เป้าหมายทางการเมือง ” ⁷⁴

ค.ศ. 2000 *Wilkinson* อธิบายว่า “ การก่อการร้าย คือ การใช้อำนาจบังคับข่มขู่โดยสร้างความน่ากลัวให้บังเกิดขึ้นอย่างเป็นระบบเพื่อรองรับเป้าหมายทางการเมือง ” ⁷⁵

ค.ศ. 2000 *Louise Richardson* อธิบายในทำนองเสียดสีว่า “ ผู้ก่อการร้ายไม่ยอมรับที่จะเป็นผู้ก่อการร้ายไปมากกว่านี้ ” และเขายังอธิบายเพิ่มเติมอีกว่า “ การก่อการร้าย คือ ความรุนแรงที่ถูกกระตุ้นในทางการเมืองโดยตรงต่อบุคคลพลเรือนทั่วไป หรือเป้าหมายอื่นๆ อย่างเป็นระบบ ซึ่งการกระทำดังกล่าวถูกออกแบบเพื่อสื่อสารขยายผลในวงกว้าง ” ⁷⁶

ค.ศ. 2000 *Cooley* กล่าวว่า “ ผู้ก่อการร้ายในสายตาคนหนึ่ง คือ นักบวชศักดิ์สิทธิ์ในสายตาอีกคนหนึ่ง นอกจากนี้ ผู้ที่มีความคิดนอกกรอบ ลบลู่ศาสนาในสายตาคนหนึ่ง คือ นักต่อสู้เพื่อศาสนาอย่างแท้จริงในสายตาอีกคนหนึ่ง ” ⁷⁷

ค.ศ. 2000 *Tuergensmeyer* กล่าวว่า “ คำจำกัดความของผู้ก่อการร้ายถูกกำหนดโดยผู้เห็นเหตุการณ์(พยาน) ซึ่งมีความน่ากลัวปรากฏอยู่ ” ⁷⁸

ค.ศ. 2001 *Halliday* กล่าวว่า “... การก่อการร้ายเป็นการใช้ความรุนแรงต่อพลเรือนโดยกองกำลังต่อต้านทั้งภายในและระหว่างประเทศ...” ⁷⁹

ค.ศ. 2002 *William* อธิบายว่า “...การก่อการร้ายโดยกลุ่มศาสนา สันนิษฐานว่าเป็นมรดกตกทอด โดยผู้กระทำไม่ได้ถูกบังคับในทางการเมือง ศีลธรรมและการปฏิบัติ และอาจจะมีอิทธิพลต่อกลุ่มก่อการร้ายอื่นๆ ... ” ⁷¹

ค.ศ. 2003 *Gearly* อธิบายว่า “...การก่อการร้ายเป็นความรุนแรงชนิดหนึ่ง ไม่ได้เป็นลักษณะของบุคคล มีความเกี่ยวข้องกับการเมืองภายในและระหว่างประเทศ...” ⁷²

ค.ศ. 2004 Amir Tahri กล่าวว่า “... การก่อการร้ายเป็นการกระทำ หรือชุดของการกระทำความรุนแรงต่อประชาชนพลเรือนอย่างตั้งใจ เพื่อทำให้มีผลต่อบางส่วน หรือทั้งหมดของชุมชน หรือกลุ่มชุมชน ตามความต้องการของผู้ก่อการร้าย หรือเพื่อที่จะหยุดบางสิ่งบางอย่างที่ผู้ก่อการร้ายไม่ต้องการ...” ⁷³

2) นิยาม / ความหมายของการก่อการร้ายที่กำหนดโดยหน่วยงานความมั่นคงของรัฐ

- สำนักงานสอบสวนกลางของสหรัฐอเมริกา (Federal Bureau Investigation -FBI) กำหนดความหมายของการก่อการร้ายว่า “...เป็นการใช้กำลังอย่างผิดกฎหมาย หรือเป็นการใช้ความรุนแรงต่อบุคคลและทรัพย์สินเพื่อคุกคามและบีบบังคับรัฐบาล ประชาชนพลเรือนทั่วไป หรือบางส่วน เพื่อวัตถุประสงค์ทางสังคมและการเมือง...” ⁷⁴

- สำนักงานข่าวกรองกลางสหรัฐอเมริกา (Central Intelligence Agency – CIA) โดยนาย Paul Pillar อดีตหัวหน้าฝ่ายต่อต้านการก่อการร้ายของ CIA กล่าวว่า “...การก่อการร้ายเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการไตร่ตรองและวางแผนไว้ล่วงหน้า เป็นเรื่องของการเมือง ไม่ใช่อาชญากรรม ถูกออกแบบเพื่อเปลี่ยนแปลงอำนาจทางการเมือง มีเป้าหมายต่อประชาชนพลเรือน ไม่ใช่ทหาร เป็นการกระทำของกลุ่มภายในประเทศ ไม่ใช่กองทัพหรือกำลังทหารของประเทศ” ⁷⁵

- กระทรวงกลาโหมสหรัฐอเมริกา (US Department of Defense) ระบุว่า การก่อการร้าย คือ “... การใช้ความรุนแรง หรือภัยคุกคามจากการใช้ความรุนแรงเพื่อให้เกิดความหวาดกลัว อันจะนำไปสู่การบีบบังคับรัฐบาล หรือสังคม โดยมีเป้าหมายทางการเมือง ศาสนา หรืออุดมการณ์...” ⁷⁶

- สภาความมั่นคงแห่งชาติ (สมช.) หรือ (National Security Council-NSC) ของไทย ให้ความหมายของการก่อการร้ายสากลว่า “... เป็นการปฏิบัติการคุกคามหรือใช้ความรุนแรงของบุคคล หรือกลุ่มบุคคลที่มุ่งหวังผลตามเงื่อนไขข้อเรียกร้องทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ซึ่งส่วนใหญ่จะปฏิบัติการล่องล้าเขตแดนและเกี่ยวพันกับชาติอื่น การกระทำนั้นอาจเป็นไปโดยเอกเทศ ปราศจากการสนับสนุนจากรัฐใดๆ หรือมีรัฐใดสนับสนุนรู้เห็นก็ได้ เมื่อเกิดขึ้นย่อมมีผลกระทบไทยโดยตรงต่อผลประโยชน์ของชาติ พันธกรณีระหว่างประเทศ นโยบายของชาติทางการเมือง การป้องกันประเทศ เศรษฐกิจ สังคมจิตวิทยา ชื่อเสียง และเกียรติภูมิของชาติ...” ⁷⁷

3) นิยาม / ความหมายของการก่อการร้ายภายใต้ระเบียบกฎหมาย

(3.1) กฎหมายระหว่างประเทศ

เมื่อเร็วๆ นี้ องค์การสหประชาชาติ ได้ตอบสนองต่อเหตุการณ์ 9/11 โดยคณะกรรมการชุดที่ 6 ของสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ พยายามกำหนดนิยามทั่วไปให้ครอบคลุมการก่อการร้าย ดังมาตรา 2 (1) ในร่างอนุสัญญาเรื่องการก่อการร้ายสากล ซึ่งมีเนื้อหาบางส่วนดังนี้ :- ⁷⁸

(1) ใครก็ตามที่ทำการละเมิดภายใต้กฎหมายของอนุสัญญานี้ ถ้าบุคคลนั้นดำเนินการด้วยวิธีการใดก็ตามที่ผิดกฎหมายและมีเจตนา ซึ่งทำให้ -:

- a. ตาย หรือบาดเจ็บสาหัสต่อบุคคลอื่น
- b. ทำความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อทรัพย์สินของรัฐหรือเอกชน รวมถึงสถานที่สาธารณะ สถานที่ของรัฐ หรือรัฐบาล ระบบขนส่งมวลชน โครงสร้างพื้นฐาน สิ่งแวดล้อม หรือ
- c. ทำลายทรัพย์สิน สิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่หรือระบบที่อ้างในตอน 1 (6) ของมาตรานี้ ผลที่เกิดขึ้นทำให้เกิด หรืออาจจะทำให้เกิดความสูญเสียทางเศรษฐกิจอย่างมาก เพื่อวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติการดังกล่าว โดยธรรมชาติ หรือในบริบทเป็นการข่มขู่ประชาชน หรือบีบบังคับรัฐบาล หรือองค์กรระหว่างประเทศ ในการกระทำหรือระงับการกระทำ

นอกจากนี้ ยังมีอนุสัญญาระหว่างประเทศ ในลักษณะพหุภาคีเกี่ยวกับความรับผิดชอบของรัฐในการต่อต้านการก่อการร้าย 12 ฉบับ ซึ่งแต่ละฉบับมีเนื้อความที่ระบุถึงความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายในลักษณะต่าง ๆ อันเป็นการแสดงให้เห็นถึงขอบเขตความหมายของการก่อการร้ายไปในตัว ยกตัวอย่างเช่น ⁷⁹

1. อนุสัญญาว่าด้วยความผิดที่กระทำบนเครื่องบิน (*Convention on Offences and Certain Other Acts Committed On Board Aircraft*) มีเนื้อความบางตอนที่ระบุว่า ...ทำให้เกิดผลกระทบต่อความปลอดภัยทางการบิน

2. อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการจี้เครื่องบิน (*Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft*) มีเนื้อความบางตอนที่ระบุว่า...กระทำการละเมิดต่อบุคคลบนเครื่องบินโดยไม่ชอบ ด้วยกฎหมาย โดยใช้กำลังข่มขู่ หรือขู่เชือดใดๆ ก็ตามเพื่อยึด ควบคุมอากาศยาน หรือพยายามที่จะทำเช่นนั้นใช้กำลัง ข่มขู่คุกคาม หรือแทรกแซงเพื่อที่จะควบคุมการบิน...

3. อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการกระทำที่ผิดกฎหมายต่อความปลอดภัยทางการบินพลเรือน(*Convention for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Civil Aviation*) มีเนื้อความบางตอนที่ระบุว่า ... กระทำการละเมิดต่อบุคคลอย่างผิด

กฎหมายอย่างตั้งใจบนเครื่องบินเพื่อให้เกิดอันตรายต่อความปลอดภัยทางการบิน หรือพยายามจะกระทำการดังกล่าว...

4.อนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและลงโทษการกระทำความผิดต่อเจ้าหน้าที่รัฐบาลที่ปฏิบัติงานระหว่างประเทศและนักการทูต (*Convention on the Prevention and Punishment of Crime Against Internationally Protected government official and diplomats*) มีเนื้อความบางตอนที่ระบุว่า...การก่ออาชญากรรมอย่างตั้งใจ การลักพาตัว หรือการโจมตีใดใดต่อบุคคล เสรีภาพส่วนบุคคล รวมทั้งสถานที่ราชการ หรือเอกชนด้วยความรุนแรง...

5.อนุสัญญาว่าด้วยการกระทำที่ผิดกฎหมายต่อความปลอดภัยทางการเดินเรือทะเล (*Convention for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Maritime Navigation ships*) มีเนื้อความบางตอนที่ระบุว่า...การละเมิดต่อบุคคลอย่างตั้งใจและผิดกฎหมายเพื่อจะยึด หรือใช้กำลังควบคุมเพื่อข่มขู่ใช้ความรุนแรงต่อบุคคลบนเรือ...

6.อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการวางระเบิดก่อการร้าย (*International Convention for the Suppression of Terrorist Bombing –1977*) มีเนื้อความบางตอนที่ระบุว่า...สร้างระบอบอำนาจศาลที่เป็นสากลต่อการใช้วัตถุระเบิดอย่างผิดกฎหมายและตั้งใจ โดยทำให้เกิดความเสียหายต่อสถานที่สาธารณะ และทำให้มีผู้คนบาดเจ็บและเสียชีวิต...

(3.2) กฎหมายเกี่ยวกับการก่อการร้ายภายในประเทศ

1. สหรัฐอเมริกา ภายหลังการเกิด 9/11 ประธานาธิบดีจอร์จ ดับเบิลยู บุช ได้ออกคำสั่งให้ดำเนินการสกัดกั้นสินทรัพย์ และห้ามดำเนินการทางการเงินต่อบุคคลซึ่งกระทำการ , ข่มขู่ว่าจะกระทำการ หรือสนับสนุนการก่อการร้าย ข่มขู่ต่อบุคคล ทั้งยังได้ระบุความหมายของการก่อการร้าย (หยาบๆมาบางส่วน) ว่าเป็นกิจกรรมซึ่ง -:⁸⁰

(i) เกี่ยวข้องกับการกระทำความรุนแรง หรือเป็นอันตรายต่อชีวิต ทรัพย์สิน โครงสร้างสาธารณูปโภคพื้นฐาน และ

(ii) ปรากฏว่ามีเจตนา -:

- a. เพื่อข่มขู่หรือบีบบังคับประชาชนพลเรือน
- b. สร้างอิทธิพลต่อนโยบายของรัฐบาล โดยข่มขู่ หรือบังคับ หรือ
- c. สร้างผลกระทบต่อการปฏิบัติการของรัฐบาล โดยทำลายล้างขนานใหญ่ ლობ სंहार, ลักพาตัว จับตัวประกัน

นอกจากนี้ กฎหมายว่าด้วยการก่อการร้ายของสหรัฐฯ ในมาตรา

22 กระบวนการก่อการร้ายว่า “...เป็นการใช้ความรุนแรงอย่างใดหรือตรงที่เกิดจากการกระทำของกลุ่มภายในรัฐ และผู้ที่ไม่เปิดเผย เพื่อสร้างอิทธิพลให้เกิดขึ้น โดยมีแรงจูงใจในทางการเมือง เป้าหมาย คือ ประชาชนพลเรือน...”⁸¹

2. อังกฤษ ว่างไปแล้วอังกฤษไม่ใช่เพียงจะมีการออกกฎหมายเกี่ยวกับการก่อการร้าย หากแต่มีมานานหลายสิบปีแล้ว ดังจะเห็นจาก กฎหมายที่ว่าด้วยการก่อการร้าย ค.ศ. 1974 (The Prevention of Terrorism Act 1974) ซึ่งออกมาเพื่อเป็นการตอบโต้การวางระเบิดตามที่ต่างๆ ในอังกฤษ โดยกลุ่ม IRA (Irish Republican Army) ซึ่งปฏิบัติการเคลื่อนไหวในช่วงทศวรรษที่ 1970 – 1990 และต่อในปี 2000 มีการออกหมายว่าด้วยการก่อการร้าย ค.ศ. 2000 (Terrorism Act 2000) ซึ่งได้มีการระบุถึงนิยาม / ความหมายของการก่อการร้ายไว้ด้วย ดังนี้⁸²:

(1) การก่อการร้าย หมายถึง การใช้ หรือข่มขู่ที่จะกระทำ

- a. ให้เกิดผลกระทบต่อรัฐบาล หรือเพื่อข่มขู่สาธารณชน หรือ บางส่วนของสาธารณชน และ
- b. การใช้หรือขู่ เพื่อวัตถุประสงค์ทางการเมือง ศาสนา หรือ อุดมการณ์

(2) การกระทำ ซึ่งได้แก่

- a. เกี่ยวข้องกับการทำความรุนแรงต่อบุคคล
- b. เกี่ยวข้องกับการทำความเสียหายต่อทรัพย์สิน
- c. เป็นอันตรายต่อชีวิตของบุคคล นอกเหนือจากคนที่กระทำ
- d. ทำให้เกิดความเสียหายต่อสุขภาพ หรือ ความปลอดภัยสาธารณะ หรือส่วนหนึ่งของสาธารณะ
- e. วางแผนที่จะแทรกแซง / รบกวนอย่างรุนแรงต่อระบบอิเล็กทรอนิกส์

(3) การใช้ หรือขู่ว่าจะกระทำใน (2) ซึ่งเกี่ยวข้องกับ การใช้อาวุธ หรือระเบิด เป็นการก่อการร้าย ไม่ว่าจะเป็นที่แน่ใจ (1) a. หรือไม่ก็ตาม

3. ออสเตรเลีย หลังเหตุการณ์ 9/11 รัฐบาลออสเตรเลียได้มีการปฎิบัติตอบโต้ โดยดำเนินการปรับแก้กฎหมายความมั่นคงว่าด้วยการก่อการร้าย (Security

Legislation Amendment (Terrorism) Act 2002 (Cth) ด้วยการเพิ่มนิยาม / ความหมายใหม่ของการก่อการร้าย ไว้ใน Criminal Code Act 1995 (Cth) (Criminal Code) ดังนี้ :-⁸³

(1) การกระทำการก่อการร้าย หมายถึง การกระทำ หรือข่มขู่ว่าจะกระทำ ซึ่ง:-

- a. ประสงค์ให้ได้ประโยชน์ด้วยเหตุผลทางการเมือง ศาสนา หรืออุดมการณ์
- b. มีความตั้งใจที่จะ
 - (i) บังคับหรือใช้อิทธิพล โดยข่มขู่รัฐ หรือรัฐบาล ดินแดนต่างประเทศ หรือส่วนหนึ่งของรัฐ ดินแดน ต่างประเทศ
 - (ii) หรือข่มขู่สาธารณะ หรือส่วนหนึ่งของสาธารณะ

(2) การกระทำถ้ามีลักษณะ

- a. ทำให้เกิดการบาดเจ็บสาหัสต่อบุคคล หรือ
- b. ทำให้เกิดความเสียหายอย่างหนักต่อทรัพย์สิน หรือ
- c. ทำให้มีผู้เสียชีวิต หรือ
- d. ทำให้เกิดอันตรายต่อชีวิตของบุคคล นอกเหนือจากชีวิตของคนที่กระทำ หรือ
- e. ทำให้เกิดการเสี่ยงอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือความปลอดภัยของสาธารณะ หรือส่วนหนึ่งของสาธารณะ หรือ
- f. เข้าแทรกแซง รบกวนอย่างร้ายแรง หรือทำลายระบบอิเล็กทรอนิกส์ รวมถึงบางส่วนของ
 - ระบบข้อมูลข่าวสาร
 - ระบบโทรคมนาคม
 - ระบบการเงิน
 - ระบบซึ่งใช้ในการบริการส่งของที่จำเป็นของรัฐบาล

- ระบบซึ่งใช้หรือจำเป็นต้องใช้โดยสาธารณะ หรือ
- ระบบซึ่งใช้สำหรับ หรือโดยใช้ระบบการขนส่ง

(3) การกระทำ ถ้า

- a. เป็นการสนับสนุน การประท้วง การไม่ลงรอยกัน หรือการกระทำอย่างอดสาหะ
- b. และไม่ตั้งใจ
 - (i) ทำให้เกิดการบาดเจ็บสาหัสทางกาย
 - (iii) ทำให้เสียชีวิต
 - (iv) เป็นอันตรายต่อชีวิตของบุคคล นอกเหนือจากบุคคลที่กระทำ
 - (v) ทำให้เกิดการเสี่ยงที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรือความปลอดภัยสาธารณะ หรือส่วนหนึ่งของสาธารณะ

(4) ในส่วนนี้

- a. อ้างถึงบุคคลใดก็ตาม หรือทรัพย์สินซึ่งอ้างอิงถึงบุคคลใดก็ตาม หรือทรัพย์สินทั้งในและนอก ออสเตรเลีย
- b. อ้างอิงถึงสาธารณะ รวมทั้งสาธารณะของประเทศอื่น นอกเหนือจากออสเตรเลีย

4. แคนาดา ศาลแคนาดายอมรับว่ามีความยากลำบากในการ

กำหนดหรือให้นิยาม / ความหมายของการก่อการร้าย แต่ก็ได้พยายามกำหนดขอบเขตความหมายทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับอนุสัญญาระหว่างประเทศในการปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินต่อผู้ก่อการร้ายตามมาตรา 519 ของกฎหมายคนเข้าเมือง ซึ่งระบุว่า การก่อการร้าย หมายถึง “...การกระทำใดใดซึ่งเจตนาทำให้เกิดการเสียชีวิต หรือบาดเจ็บสาหัสต่อพลเรือน หรือบุคคลใดใดก็ตามซึ่งไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในการเป็นฝ่ายตรงข้าม ในสถานการณ์ความขัดแย้งด้วยอาวุธตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายดังกล่าว โดยธรรมชาติหรือบริบทเป็นการข่มขู่ประชาชน หรือบีบบังคับรัฐบาล หรือองค์การระหว่างประเทศให้กระทำหรือละเว้นการกระทำ...”⁸³

5. ไทย พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญาของไทย พ.ศ.2546 ซึ่งระบุลักษณะ 1/1 ความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายตามมาตรา 135/1 และ 135/2 โดยได้มีการระบุถึงนิยาม / ความหมายของการก่อการร้าย ดังเนื้อความที่ว่า “...เป็นการใช้กำลังประทุษร้าย หรือกระทำการใดอันก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตหรืออันตรายร้ายแรงต่อร่างกาย หรือเสรีภาพของบุคคลใดๆ...” และเนื้อความที่ว่า “...การกระทำการใดอันก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ระบบการขนส่งสาธารณะ ระบบโทรคมนาคมหรือโครงสร้างพื้นฐานอันเป็นประโยชน์สาธารณะ...”⁸⁴

4) นิยาม / ความหมายที่กำหนดโดยองค์กรระหว่างประเทศ

(4.1) องค์กรระดับโลก ได้แก่

- สันนิบาตชาติ (League of Nations) ได้มีการเสนอนิยามการก่อการร้ายไว้เช่นกัน โดยได้ปรากฏใน League of Nations Convention (1937) ว่า “...การก่ออาชญากรรมทั้งมวลต่อรัฐและสร้างการคุกคามให้เกิดต่อบุคคล กลุ่มบุคคล ภาย และสาธารณชนในรัฐ...”⁸⁵

- สหประชาชาติ (United Nation-UN) แม้ว่าในขณะนี้ สหประชาชาติ จะยังไม่ประสบความสำเร็จในการนิยามการก่อการร้ายให้เป็นที่ยอมรับโดยทั่วกันก็ตาม แต่ก่อนหน้านี้ได้มีการเสนอนิยามของการก่อการร้ายมาแล้วหลายครั้ง อาทิ ปรากฏอยู่ใน UN Resolution Language(1999) ว่า “...การก่ออาชญากรรมทั้งมวลที่คุกคามข่มขู่บุคคล กลุ่มบุคคล หรือประชาชนทั่วไป โดยมีวัตถุประสงค์ทางการเมือง และอื่นๆ ...”⁸⁶

(4.2) องค์กรระดับภูมิภาค เช่น

- สหภาพยุโรป (European Union - EU) ก็ได้มีการเสนอนิยามของการก่อการร้ายเช่นกัน อาทิ มีการระบุว่า “...การก่อการร้ายเป็นการกระทำให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งอำนวยความสะดวกของรัฐบาลหรือสาธารณะ ระบบการคมนาคมขนส่ง สิ่งสาธารณูปการต่างๆ รวมถึงระบบข้อมูลข่าวสาร แทนจุดเจาะน้ำมันที่ตั้งอยู่บนไหล่ทวีป สถานที่สาธารณะ ทรัพย์สินส่วนบุคคล รวมทั้งการทำให้เกิดความสูญเสียต่อชีวิต และทำให้เกิดความสูญเสียทางเศรษฐกิจ...” แต่ข้อเสนอดังกล่าว ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นการผนวกความหมายรวมไปถึงกลุ่มผู้ประท้วงและกลุ่มเคลื่อนไหวทางการเมืองอื่นๆ โดยเฉพาะกลุ่ม Greenpeace⁸⁷

แต่อย่างไรก็ดี นิยาม / ความหมายของการก่อการร้ายที่พอจะยอมรับกันได้บ้าง เช่น

88

“...เป็นแรงจูงใจทางการเมือง โดยใช้ความรุนแรง และการคุกคามข่มขู่ เพื่อให้ประชาชนทั่วไปเกิดความกลัว หรือเป็นการบีบบังคับรัฐบาล...”

“...เป็นยุทธศาสตร์ของความรุนแรงที่ถูกออกแบบเพื่อค่อยๆให้เกิดความหวาดกลัวและความไม่ปลอดภัย...”

“...การใช้วิธีการที่ผิดกฎหมาย หรือ การคุกคามด้วยกำลัง เพื่อสนับสนุนการปฏิบัติการ หรือบางเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น...”

“...การใช้ความรุนแรงต่อประชาชนทั่วไป และเป้าหมายทางพลเรือนอื่นๆ...”

“...การก่อการร้ายเพื่อการปฏิวัติมีวัตถุประสงค์เพื่อนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงอย่างสมบูรณ์ภายในรัฐ...”

“...การก่อการร้ายที่เกิดขึ้น บ่อยครั้งที่ประสบความสำเร็จโดยกลุ่มภายในรัฐ และบางโอกาสก็เป็นการอุทิศตัวโดยบุคคล...”

“...การโฆษณาเผยแพร่ให้ผู้คนรับรู้มากที่สุด คือ วัตถุประสงค์สำคัญของการก่อการร้าย...”

อาจกล่าวได้ว่า องค์ประกอบของนิยาม / ความหมายของการก่อการร้ายส่วนใหญ่ ได้แก่ 1) บุคคลหรือกลุ่มบุคคล 2) การขู่ว่าจะใช้หรือการใช้ความรุนแรง 3) มุ่งหวังให้มีอิทธิพลต่อจิตใจและพฤติกรรมของกลุ่มเป้าหมาย และ 5) เพื่อวัตถุประสงค์ทางการเมือง ศาสนา ลัทธิอุดมการณ์ อื่น ๆ

อย่างไรก็ดี ยังมีอีกประเด็นที่น่าสนใจ นั่นคือ ความสับสนระหว่างนิยาม / ความหมายของการก่อการร้ายกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงอื่นๆ ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับการก่อการร้าย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะมีระดับความรุนแรง วิธีการ วัตถุประสงค์และเป้าหมาย รวมทั้งเกณฑ์ในการพิจารณาต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงกันมาก จนบางครั้งเหลื่อมทับกัน (overlap) พฤติกรรมการใช้ความรุนแรงที่วันนี้คือ

-การก่อความไม่สงบ (Insurgency) ดังจะเห็นได้ว่าหมายถึง “...การเคลื่อนไหวของกลุ่มบุคคลที่เป็นฝ่ายตรงข้ามกับรัฐบาล เพื่อต้องการลดความน่าเชื่อถือและล้มล้างรัฐบาล รวมถึงวัตถุประสงค์ทางการเมืองอื่นๆ โดยบ่อนทำลายทางการเมืองด้วยวิธีการรุนแรงต่างๆ ที่ผิดกฎหมาย เช่น การวางระเบิด การลอบสังหาร ไปจนกระทั่งการจับอาวุธขึ้นต่อสู้...”⁸⁹ นอกจากนี้ยังมีพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงอื่นๆ ที่คาบเกี่ยวกับนิยาม / ความหมายของการก่อการร้ายในบางส่วน นั่นคือ

-การทำสงครามกองโจร (Guerrilla Warfare) ซึ่งหมายถึง

“...การใช้ปฏิบัติการทางทหาร (military operations) โดยกองกำลังที่มีใช้ทหารต่อแนวหลังของ กองฝ่ายตรงข้าม หรือโดยประชาชนที่กระทำต่อกองกำลังที่เข้ามายึดครอง ยุทธวิธีที่ใช้ได้แก่ การ ครอบงำข้าศึก การจัดการติดต่อสื่อสารและการโจมตีอย่างรู้โจมตีโดยไม่คาดคิด...”⁹⁰

-การก่ออาชญากรรมข้ามชาติ (*Transnational Crime*) ซึ่ง FBI ของสหรัฐฯ ได้ให้ความหมายว่า “...เป็นการก่ออาชญากรรมโดยองค์กรที่มีโครงสร้างค่อนข้างชัดเจน เป็นระบบ มีจุดมุ่งหมายเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ทางการเงิน โดยใช้การกระทำที่ผิดกฎหมาย และใช้ความรุนแรงหรือขู่ว่าจะใช้ความรุนแรง การติดสินบนเจ้าหน้าที่ และการกระทำต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อประชาชนในพื้นที่ หรือในบริเวณนั้นของพื้นที่...”

เอกสารอ้างอิง

- ¹ Ben Golder and George Williams, “What is terrorism ? : Problem of legal definition,” in **UNSW Law Journal** Volume 27(2), 2003, p.270.
- ² UNODC-Terrorism Definitions, http://www.unodc.org/unodc/terrorism_definitions.html
- ³ David J. Whittaker, **Terrorist and Terrorism**, Routledge : London and New York, 2004, p. 3.
- ⁴ Chrisholm A.J (1948), “The Function of Terror and Violence in revolution,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ⁵ Arendt H.(1951) , “The Origins of Totalitarianism,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ⁶ Roucek, J.S. (1980), “ Terrorism in its Sociology Aspect,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ⁷ Walter, E.V.(1964), “ Violence and the Process of Terror ,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge, London and New York, 2004.
- ⁸ Aron, R. (1965) , “Peace and War,”quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ⁹ Leiden, C. and Schmidt, K.M (1968), “The politics of Violence,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ¹⁰ Dallin, A. and Breslauer, G. W.(eds) (1970), “Political Terror in Communist System,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ¹¹ Silverman, J.M. and Jackson, P.M. (1970), “Terror in Insurgency Warfare,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

-
- ¹²Moss, R.(1971), “Urban Guerrillas,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ¹³Mallin, J. (1971), “Terror and Urban Guerrillas,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ¹⁴Crenshaw Hutchinson, M. (1972), “The Concept of Revolutionary Terrorism,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ¹⁵Morrison, D.E. *et al.* (1972), “Black Africa : A Comparative Handbook”quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ¹⁶Horowitz, I.L. (1980), “Political Terrorism and State Power,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ¹⁷Neale, W.D. (1973), “Terror –Oldest Weapon in the Arsenal,”quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ¹⁸Crozier , B. (1974), “A Theory of Conflict,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ¹⁹Fairburn, G. (1974), “Revolutionary Guerrilla Warfare : The Countryside Version,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ²⁰Wilkinson, P. (1974), “Three Question on Terrorism,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ²¹Bite, V. (1975), “ International Terrorism,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ²²Fromkin, D. (1975), “The Strategy of Terrorism,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ²³Jenkins, B.M. (1975), “ Intenational Terrorism : A New Model of Conflict,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ²⁴Fearey, R.A. (1976), “Rmarks Made 19 February 1976 as US Co – dinator for Combating Terrorism ” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

²⁵ Milbak, D.L. (1976), “ Research Study : International and Transnational Terrorism,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

²⁶ Qureshi, S. (1976), “ Political Violence in the South of Asia Subcontinent,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

²⁷ Watson, F.M. (1976), “Political Terrorism : the Threat and the Response,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

²⁸ Weisband , E. and Roguly, D. (1976), “ Palestinian Terrorism : Violence, Vebal Strategy and Ligitimacy,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

³⁰ Clutterbuct, R. (1977), “Guerrilas and Terrorist,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

³¹ Horowitz, I. L. (1977), “ Can Democracy cope with Terrorism,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

³² Ivansky, Z. (1977), “ The Terrorist Revolution : Roots of Modern Terrorism,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

³³ Jenkins , B.M. (1977) quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

³⁴ Paust, J.J. (1977), “A Definitional Focus,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

³⁵ Silverstein , M. E. (1977), “Medical Rescue as Anti – Terrorism Measure : A Strategist ’s Cookbook,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

³⁶ Singh, B. (1977), “An Overview,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

³⁷ Smith, W.H. (1977), “ Internationa Terrorism : A Political Analysis,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

³⁸ Crenshaw and Hutchison, M. (1978), “ Revolutionary Terrorism : The FLN in Algeria 1954 –1962,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

³⁹ Hamilton, L.C. (1978) , “Ecology of Terrorism : A Historical and Statistical Study,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

⁴⁰ Jenkins, B.M. (1978), “The Study of Terrorism : definitional Problem,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

⁴¹ Karnovic, M. (1978), “Pojam Teroizma (The Concept of Terrorism),”quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

⁴² Mickolus, E. (1978), “ Trends in Transnational Terrorism,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

⁴³ Schwind, H.D. (1978), “Zur Entwicklung des Terrorism,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

⁴⁴ Pontara, P. (1979), “ Violenza e Terrorismo : the Problema della Definitional e della Giustificazione,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

⁴⁵ Tromp, H. M. (1979), “ Terrorism and Political Violence,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

⁴⁶ Heyman , E.S. (1980), “Monitoring th Diffultion of Transnational Terrorism,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

⁴⁷ Micholus, E. (1980), “ Transnational Terrorism : A Chrology of Events 1968 –1979,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

⁴⁸ Shulz , R. (1980) , “Conceptualising Political Terrorism,”quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

-
- ⁴⁹ Bassiouni, M. Ch. (1981), “ Terrorism ,Law Enforcement and the Mass Media : Perspectives, Problem , Proposal,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ⁵⁰ Francis, S.T. (1981), “The Soviet Strategy of Terror,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ⁵¹ Hacker, F.J. (1981) , “Contagion and Attraction of Terror and Terrorism,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ⁵² Herman , V. and vander and Laan Bouma, R. (1981), “Nationalist without a Nation : South Moluccan Terrorism in Netherlands, ” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ⁵³ Hess, H. (1981), “ Terrorismus und Terrorismus- Diskurs,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ⁵⁴ Kaplan, A. (1981), “The Psychodynamics of Terrorism,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ⁵⁵ Sederberg, P.C. (1981), “ Defining Terrorism” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ⁵⁶ Stohl, M. (1981), “ The Three World of Terror,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ⁵⁷ Lodge, J. (ed.) (1982), “Terrorism : A Challenge to the State,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ⁵⁸ Clutterbuck, R. (ed.) (1986), “ The Future of Political Violence,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ⁵⁹ Leiser, B. M. (1986) , “ Terrorism Guerrilla Warfare and International Morality,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ⁶⁰ Laqueur, W. (1987) , “The Age of Terrorism,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ⁶¹ Thackrah, J.R. (1987), “ Terrorism : A Definitional Problem,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.

-
- ⁶² Thackrah, J.R. (1987), “ A Definitional Problem,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ⁶³ Wardlaw, G. (1989), “ Political Terrorism,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ⁶⁴ Wolf, J. B. (ed.) (1989), “ Antiterrorist Initiatives” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004.
- ⁶⁵ US State Department in Reich (1990), quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, pp.69.
- ⁶⁶ George, A. (1991), “ Western State Terrorism,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, pp.67.
- ⁶⁷ DeLillo, Don (1992), “ Mao II, ” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, pp.67.
- ⁶⁸ Wieviorka, M. (1993), “ The Making of Terrorism,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, pp.71.
- ⁶⁹ Taylor, P. and Horgan J. (1993), “States of Terror, ” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, pp.70
- ⁷⁰ Natanyahu, B (ed.) (1995), “ Terrorism : How the West can Win,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, pp. 69.
- ⁷¹ Silke, A. (1996), “ Terrorism and Blind Man ’s Elephant,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, pp.70.
- ⁷² Drake, C.J.M. (1998), “ Terrorist ’ s Target Selection,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, pp.67.
- ⁷³ Schmid , A.P. and Jongman, A.J. (1998), “Political Terrorism : A New Guide to Actors , Authors, Concepts, Databases , Theories and Literature,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, pp.69.
- ⁷⁴ Harmon, C.C. (2000) , “ Terrorism Today, ”quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, pp. 68.

⁷⁵ Wilkinson, P. (2000), “ Terrorism versus Democracy : the Liberal State Response,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, pp.71.

⁷⁶ Louise Richardson, (2000) quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, pp. 69.

⁷⁷ Cooley, J.K. (2000), “ Unholy Wars : Afghanistan,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, pp.71.

⁷⁸ Tuergensmeyer , (2000), quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, pp.71.

⁷⁹ Halliday ,F. (2000) “ The World at 2000 : perils and promise,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, pp.72.

⁷¹ Hoffman , (2001) quoted in William, P.L., (2000) “ Al- Qaida Brother of Terror,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, p.71.

⁷² Conor Gearty, “ **Terrorism and Morality**,” in [Http://www.lse.ac.uk/Depts/human-rights/Documents/20.01.03_CAG.pdf](http://www.lse.ac.uk/Depts/human-rights/Documents/20.01.03_CAG.pdf)

⁷³ Amir Taheri, “**defining terrorism**” , in <http://www.Benadorassociates.com/article/548>.

⁷⁴ **The Terrorism Reader**, edited by David J. Whittaker : Routledge : London and New York, 2003, pp.3.

⁷⁵ Terrorism : An Introduction , <http://cterrorism.org/terrorism/introduction.html>

⁷⁶ **The Terrorism Reader**, edited by David J. Whittaker : Routledge : London and New York, 2003, pp.3.

⁷⁷ เอกสารภายใน (สำเนา) ของสภาความมั่นคงแห่งชาติ

⁷⁸ Ben Golder and George Williams, “What is terrorism ? : Problem of legal definition,” in **UNSW Law Journal** Volume 27(2), 2003, pp.274.

⁷⁹ ดูรายละเอียดเพิ่มเติมใน UNODC – Conventions Against Terrorism, [http:// www.fact-index.com/t/te/ terrorism.html](http://www.fact-index.com/t/te/terrorism.html)

⁸⁰ Ben Golder and George Williams, “What is terrorism ? : Problem of legal definition,” in **UNSW Law Journal** Volume 27(2), 2003, pp.277.

⁸¹ เอกสารประกอบการเรียนหลักสูตรการก่อการร้าย ของสหรัฐฯ (ไม่ปรากฏแหล่งที่มา)

⁸² Ben Golder and George Williams, **UNSW Law Journal** Volume 27(2), 2003, p.279-280.

⁸³ Ben Golder and George Williams, **UNSW Law Journal** Volume 27(2), 2003, p.275—277.

⁸⁴ เอกสารภายใน (สำเนา) สภาความมั่นคงแห่งชาติ

⁸⁵ UNODC – Terrorism Definitions, [http:// www.unodc .org/unodc/terrorism_definitions .html](http://www.unodc.org/unodc/terrorism_definitions.html)

⁸⁶ **Ibid.,**

⁸⁷ EU definition of Terrorism still cover protests, [http://www. statewatch.org/news /2001/dec/07terrdef.html](http://www.statewatch.org/news/2001/dec/07terrdef.html)

⁸⁸ David J. Whittaker, **Terrorist and Terrorism**, pp. 1-2.

⁸⁹ ดูรายละเอียดเพิ่มเติมใน John Richard Thackrah, “ Insurgency, ” in **Dictionary of Terrorism**, Routledge : London and New York, 2004, p.127.

⁹⁰ ดูรายละเอียดเพิ่มเติมใน John Richard Thackrah, “ Guerrilar Warfare in History, ” in **Dictionary of Terrorism**, Routledge : London and New York, 2004, p. 107 - 109.

บทที่ 3

มูลเหตุของการก่อการร้าย

(The cause of Terrorism)

ปฏิบัติการก่อการร้ายสร้างความรุนแรงที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต่างๆ ทั่วโลกนับจากอดีตจนถึงปัจจุบัน จนทำให้มีผู้คนบาดเจ็บและล้มตายเป็นจำนวนมากนั้นได้ส่งผลทำให้การศึกษาวเคราะห์เพื่อหาสาเหตุ หรือปัจจัยที่มีอิทธิพลผลักดันให้แสดงออกซึ่งพฤติกรรมของปฏิบัติการก่อการร้ายยิ่งกลายเป็นสิ่งสำคัญ เพราะอย่างน้อยเมื่อทราบที่เกิดจากสาเหตุใดแล้ว ก็อาจจะทำให้เข้าใจต้นตอของปัญหาได้อย่างแท้จริง ดังนั้น บทที่ 3 จึงเป็นบทที่ผู้เขียนพยายามวิเคราะห์ให้เห็นว่าเพราะเหตุใดหรืออะไรเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้เกิดพฤติกรรมก่อการร้ายขึ้น โดยจะแบ่งการวิเคราะห์เป็น 2 แนวทาง ได้แก่

1) แนวทางการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (Environmeny Analysis)

เป็นการวิเคราะห์ที่พิจารณาจากสภาพแวดล้อมรอบตัว ที่เกิดขึ้น

ทั้งทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และอื่นๆ ว่าเป็นอย่างไรถึงมีอิทธิพลทำให้เกิดพฤติกรรมก่อการร้ายขึ้น การวิเคราะห์ในลักษณะนี้เป็นไปตามทฤษฎีโครงสร้าง (Structural theory)¹ ซึ่งถือเป็นการวิเคราะห์แบบภาพกว้าง และอาจถือเป็นคำตอบได้ในเบื้องต้น ดังนี้

1.1 สภาพแวดล้อมทางการเมือง

ภายในประเทศ

การก่อการร้ายที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ เป็นผลมาจากสภาพ

แวดล้อมหรือบรรยากาศทางการเมืองภายในประเทศที่เต็มไปด้วยความไม่เอื้ออำนวย ปิดกั้นโอกาสในการมีส่วนร่วมทางการเมือง ไปจนกระทั่งบีบคั้น กดขี่ ข่มเหง ทำร้าย ใช้ความรุนแรง และสร้างความหวาดกลัวให้กับประชาชน โดยเฉพาะประชาชนที่ต่อต้าน อันอาจเป็นผลทางตรงและทางอ้อมมาจากการใช้ลัทธิเผด็จการรูปแบบต่างๆ ในการรวบอำนาจปกครองประเทศ รวมทั้งการที่ผู้นำมีนโยบายเลือกปฏิบัติ ให้ความสำคัญต่อตนเองและพวกพ้อง

ข. ภายนอกประเทศ

สภาพแวดล้อมทางการเมืองภายนอกประเทศ ก็เป็นอีกสาเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมก่อการร้ายได้เช่นกัน นั่นคือ การที่อาณานิคมที่รุ่งเรืองหรือประเทศมหาอำนาจในอดีตใช้นโยบายแผ่ขยายพื้นที่และเขตอิทธิพล สร้างลัทธิจักรวรรดินิยมเพื่อล่าอาณานิคม โดยใช้กำลังและวิเทโศบายรุกราน ครอบงำ และแทรกแซงดินแดนหรือประเทศที่อ่อนแอ

ว่า ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นดินแดนหรือประเทศที่ยังด้อยพัฒนา รวมทั้งการที่บางประเทศสนับสนุนปฏิบัติการก่อการร้าย (State Terrorism) ให้เกิดขึ้นในประเทศที่ตนต้องการบ่อนทำลายความมั่นคง อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบัน การที่ปฏิบัติการก่อการร้ายทวีความรุนแรง ขยายตัวและมีเครือข่ายการจัดกระจายในหลายพื้นที่ดังเช่นกลุ่มอัลกออิดะฮ์นั้น ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากระบบการเมืองโลกต้องอยู่ภายใต้อิทธิพล การขึ้นนำบงการ การครอบงำ การแทรกแซงทั้งทางตรงและทางอ้อมจากมหาอำนาจสหรัฐฯ แบบขั้วเดียว (Unitarianism) โดยเฉพาะในพื้นที่ตะวันออกกลาง ซึ่งมีอิสราเอลเป็นพันธมิตรสำคัญ

1.2 สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ

ความทุกข์ยากแร้นแค้นของประชาชน อันเนื่องมาจากการฉกฉวยแสวงประโยชน์ ความเหลื่อมล้ำ การทุจริตคอร์รัปชัน และการถูกเอารัดเอาเปรียบขูดรีดจากรัฐ กลายเป็นปัจจัยร่วมสำคัญที่นำไปสู่พฤติกรรมก่อการร้าย นอกจากนี้ การแผ่ขยายลัทธิจักรวรรดินิยมในอดีตที่ทำให้เกิดสภาวะการดักดวงผลประโยชน์มหาศาลในเรื่องทุน วัตถุดิบ และแรงงานโดยตรงจากประเทศอาณานิคมอย่างไร้ความชอบธรรม รวมทั้งการแพร่สะพัดแนวทางทุนนิยมเสรีในปัจจุบัน ผนวกกับลัทธิจักรวรรดินิยมแบบใหม่ได้ถูกสร้างขึ้นบนความชอบธรรมในการเอารัดเอาเปรียบและดักดวงผลประโยชน์จากประเทศเล็ก โดยอาศัยกฎเกณฑ์และระเบียบแบบแผนที่เป็นสากลรองรับ จึงยิ่งเท่ากับทำให้ให้พฤติกรรมก่อการร้ายรุนแรงมากขึ้น

1.3 สภาพแวดล้อมทางสังคม วัฒนธรรม และศาสนา

ชีวิตความเป็นอยู่ในสังคมที่ปราศจากความยุติธรรม มีการแบ่งแยกชนชั้น เชื้อชาติ และศาสนา ประชาชนถูกเอารัดเอาเปรียบ ขาดการเหลียวแล และถูกทอดทิ้งจากรัฐ สภาพสังคมที่เป็นไปอย่างล้าหลัง การศึกษา การสาธารณสุข โภคสาธารณสุข และการสาธารณสุข รวมทั้งการติดต่อสื่อสารและการคมนาคมขนส่งยังไม่ดีพอ นอกจากนี้การที่ชนบทร่วมประเพณี วิธีการดำเนินชีวิต วัฒนธรรมและการนับถือศาสนาที่แตกต่างกันถูกมองอย่างมีอคติ (prejudice) และแปลกแยก (discrimination) ไปจนกระทั่งถูกล่วงละเมิด ทั้งนี้สภาพแวดล้อมลักษณะดังกล่าวล้วนแล้วแต่สามารถทำให้เกิดพฤติกรรมก่อการร้ายได้ทั้งสิ้น ขณะเดียวกันการก้าวล่วงชนบทร่วมประเพณี วิธีการดำเนินชีวิต วัฒนธรรมและศาสนาแบบดั้งเดิมด้วยความเจริญทางวัตถุและค่านิยมสมัยใหม่ในรูปแบบต่างๆ ก็อาจส่งผลให้เกิดพฤติกรรมก่อการร้ายได้เช่นกัน

แม้ว่าการเกิดสภาพแวดล้อมแต่ละด้านในลักษณะดังกล่าวจะเป็นคำตอบได้ในเบื้องต้น แต่ยังไม่สามารถอธิบายได้ในบางกรณี โดยเฉพาะการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมเป็นเพียงการวิเคราะห์เฉพาะภายนอก ทำให้มีจุดอ่อน คือ ไม่สามารถอธิบายได้ว่าเพราะเหตุใดภายใต้สภาพแวดล้อมที่เกิดขึ้นในลักษณะดังกล่าว ไม่ส่งผลทำให้บุคคลหรือกลุ่มบุคคลอื่นๆ มีพฤติกรรมก่อการร้าย

ไปด้วย ด้วยเหตุนี้แนวทางการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมเพียงอย่างเดียวจึงไม่เพียงพอที่จะเป็นคำตอบได้ทั้งหมด จำเป็นต้องอาศัยแนวทางการวิเคราะห์ที่ตัวบุคคลผู้กระทำควบคู่กันไปด้วย

2. แนวทางการวิเคราะห์ตัวบุคคลผู้กระทำ (Actor Analysis)

(2.1) การวิเคราะห์ตามทฤษฎีความเกี่ยวข้องกับการถูกกีดกัน (*Relative deprivation theory*) ซึ่งกล่าวว่า “... ความรู้สึกถูกกีดกัน บีบคั้น และคับข้องใจเป็นรากฐานของปัจเจกบุคคลที่ตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรม... รวมทั้งความคาดหวังของกลุ่มเมื่อต้องประสบกับการระงับให้อดกลืนอยู่ต่อไป การมีฐานะเป็นบุคคลชั้น 2 รวมทั้งการได้รับความไม่ยุติธรรมอื่นๆ ในสังคม...”² สิ่งเหล่านี้ล้วนเกี่ยวข้องกับการถูกกีดกันซึ่งสามารถนำไปสู่การเกิดความรุนแรงได้ นอกจากนี้การถูกตัดสิทธิ์หรือการถูกกีดกันอย่างสมบูรณ์ (*Absolute deprivation*) ในเรื่องความต้องการพื้นฐานเพื่อความอยู่รอดหรือปัจจัยสี่ โดยรัฐหรือสังคม ก็ยังก่อให้เกิดพฤติกรรมความรุนแรงได้เช่นกัน แต่การวิเคราะห์ตามทฤษฎีความเกี่ยวข้องกับการถูกกีดกันก็มีจุดอ่อนหลายประการ อาทิ มีการวิจัยทางจิตวิทยา (*Psychological research*) พบว่า ความก้าวร้าวรุนแรงไม่ค่อยเกิดมากนัก เมื่อมีเงื่อนไขเกี่ยวกับการถูกกีดกัน หรือทฤษฎีการวิเคราะห์นี้เป็นการอธิบายที่เข้ากับปัจเจกบุคคลมากกว่ากลุ่มบุคคล เป็นต้น

(2.2) การวิเคราะห์ทางจิตวิทยา (*Psychological Approach*)

เป็นการวิเคราะห์เพื่อค้นหาแรงจูงใจจากข้างใน (*motivation*) ว่าทำไมถึงผลักดันให้แสดงพฤติกรรมก่อการร้ายเป็นปฏิกิริยาตอบโต้ต่อสภาพแวดล้อมที่ไม่พึงปรารถนาดังกล่าว ในขณะที่คนอื่นกลับไม่กระทำ คำอธิบายที่ปรากฏ คือ มีแรงจูงใจเฉพาะจากข้างใน 4 ประการ ซึ่งผลักดันให้เกิดพฤติกรรมก่อการร้าย คือ 1) ความมั่นใจทางศีลธรรม (*Moral convictions*) 2) การนิยามอย่างง่าย ๆ ระหว่างความดีและความชั่วร้าย (*Simplified definition of good and evil*) 3) การแสวงหาสังคมในอุดมคติ (*Seeking utopia*) และ 4) การอุทิศตน (*Codes of self-sacrifice*)³ โดยมีเป้าหมายเพื่อ 1) ให้ได้รับสิ่งที่ถูกปฏิเสธโดยไม่ชอบธรรม เช่น ที่ดิน เสรีภาพ สิทธิขั้นพื้นฐาน รวมทั้งโอกาส 2) ทำให้เกิดเอกลักษณ์ สถานภาพ สิทธิความเป็นเจ้าของถูกทำทลายหรือสูญเสียไปกลับมาใหม่ 3) ปกป้องตัวตนที่ถูกข่มขู่ หรือได้รับการปฏิบัติที่ไม่ดี และ 4) เพื่อรื้อฟื้นสิทธิผลประโยชน์ สิทธิพิเศษที่ถูกเพิกถอนหรือถูกยึดเอาไป⁴ ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้ได้ส่งผลทำให้พฤติกรรมก่อการร้ายที่เกิดขึ้นกลายเป็นสิ่งที่ชอบธรรมและมีความสมเหตุสมผล (*rationality*)⁵

ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดความครอบคลุมและลุ่มลึกในการวิเคราะห์ทางจิตวิทยา จะขอแบ่งระดับการวิเคราะห์เป็น 2 ระดับ คือ

ระดับบุคคล (*Individual level*)

การที่บุคคลจะกระทำการก่อการร้ายได้นั้น บ่อยครั้งที่พบว่า

จะต้องเป็นบุคคลที่มีลักษณะเฉพาะ โดยส่วนใหญ่เป็นผลมาจากการประสบเหตุการณ์สำคัญในชีวิตของเขา (เขาพยายามตีความตามความรู้สึกของตนเองตามสภาพที่เป็นจริง ซึ่งแตกต่างจากความเข้าใจของรัฐบาลและสังคมที่เขาเผชิญ) จนทำให้เขารู้สึกต่อต้านสังคมอย่างรุนแรง โดยที่เขาจะพยายามหาทางปรับปรุงแก้ไขสภาพแวดล้อมที่เป็นอยู่ หรือต้องการจะชดเชย ไปจนกระทั่งต้องการแก้แค้นสภาพแวดล้อมรอบตัวเขา⁶

. ระดับกลุ่มบุคคล (Group Level)

แม้ว่าความรุนแรงทางการเมืองเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมที่คุ้นเคยต่อบางคน แต่เมื่อใดก็ตามที่กระบวนการถูกผนวกเข้ากับการประกาศความต้องการของกลุ่มแล้ว ความเป็นปัจเจกบุคคลก็จะหายไป ความสำคัญของกลุ่มจะเข้ามาแทนที่ นอกจากนี้ยังอาศัยแรงจูงใจทางจิตวิทยาและการปลุกระดมของผู้นำ ให้นำไปสู่ความเข้มข้นของการเคลื่อนไหวของกลุ่มก่อการร้าย ซึ่งพวกเขาต้องการความเป็นเอกฉันท์ร่วมกัน แรงกดดันที่จะขยายความถี่และความรุนแรงของการปฏิบัติการยังคงมีอยู่ การประนีประนอมจะถูกปฏิเสธ และกลุ่มก่อการร้ายจะมุ่งมั่นไปสู่ความต้องการสูงสุด⁷

อาจกล่าวได้ว่า พฤติกรรมการก่อการร้ายที่เกิดขึ้นเพื่อตอบโต้ต่อสภาพแวดล้อมที่ไม่พึงปรารถนา ส่วนใหญ่ถือเป็นการก่อการร้ายที่มีวัตถุประสงค์ เจตนารมณ์และอุดมการณ์ที่ชัดเจน รวมทั้งมีการเตรียมการเพื่อสร้างระบอบสังคมใหม่ขึ้นมาแทนที่ นอกจากนี้ยังมีแนวร่วมจากมวลชนเป็นจำนวนมาก (ซึ่งอาจเกิดจากความเชื่อมั่นในตัวผู้นำ การปลุกระดมหรือความรู้สึกมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง) ซึ่งหากการก่อการร้ายประสบความสำเร็จจนได้รับการยอมรับในเวลาต่อมา กลุ่มก่อการร้ายนั้นๆ ก็จะได้รับยกย่องและเปิดโอกาสให้แสดงบทบาทของตัวเองอย่างชอบธรรม อาทิ กลุ่มขบวนการ PLO เป็นต้น ในขณะที่ก็มีการกล่าวว่าการก่อการร้ายไม่ได้ถูกกำหนดโดยเหตุผลและความแน่วแนที่มีพื้นฐานความเข้าใจอันถูกต้องตามความเป็นจริง ความมุ่งหมายที่แท้จริงของบุคคลหรือกลุ่มก่อการร้ายคือการโน้มน้าวให้ผู้ดู หรือผู้ฟังมีมุมมองเช่นเดียวกับตน โดยเฉพาะมุมมองเกี่ยวกับความขัดแย้ง ซึ่งฝ่ายก่อการร้ายและฝ่ายรัฐบาลพยายามตีความในเรื่องนี้บนมาตรฐานความชอบธรรมทางการเมืองของตน⁸

ที่น่าสนใจไปกว่านั้น เกิดประเด็นคำถามที่ว่าหากสภาพแวดล้อมในสังคมปกติสุขดีแล้วจะปรากฏพฤติกรรมการก่อการร้ายขึ้นหรือไม่ คำตอบที่ได้ คือ นับจากอดีตเป็นต้นมา มีการก่อการร้ายหลายครั้งภายใต้สภาพแวดล้อมที่เป็นปกติ ซึ่งพบว่าเกิดจากการกระทำของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ไม่มีวัตถุประสงค์ เจตนารมณ์ หรืออุดมการณ์ที่ชัดเจน แต่ต้องการเพียงสร้างความระส่ำระสายทำลายความสงบสุขในสังคมให้เกิดขึ้น อาทิ การกระทำของกลุ่ม Anarchist ไปจนกระทั่งอาจเรียกว่าเป็นพวกป่วยทางจิต (mental illness) เสียก็ได้ ขณะเดียวกันก็อาจเป็นกระทำโดยกลุ่มบุคคลที่มีความคิดเห็นไม่ลงรอยและต่อต้านรัฐ (Dissident terrorist) ด้วยเหตุผลทางกายภาพ มุมมองความคิด รวมไปถึงการมีผลประโยชน์ที่แตกต่าง เช่น การก่อการร้ายโดย

กลุ่มที่เคร่งศาสนา การก่อการร้ายเพื่อการปฏิวัติ (ดังคำกล่าวของนักปฏิวัติชาวรัสเซียที่ว่า การก่อการร้ายเป็นหนทางเดียวที่จะทำให้การโค่นล้มระบอบซาร์ประสบความสำเร็จ ⁹) หรือการก่อการร้ายโดยกลุ่มชาตินิยม เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

¹ Gus Martin, “Beginnings : The Cause of Terrorism,” in **Understanding Terrorism : Challenges, Perspective, and Issues**, SAGE Publication : London, 2003, pp.67.

² **Ibid.**, p.68.

³ **Ibid.**, p.57 – 61.

⁴ David J. Whittaker, **Terrorist and Terrorism**, Routledge : London and New York, 2004, p. 51.

⁵ **The Terrorism Reader**, edited by David J. Whittaker : Routledge : London and New York, 2003, p.21.

⁶ Gus Martin, **opcit.**, p.70.

⁷ Gus Martin, **opcit.**, p. 70 –71.

⁸ “Psychology of terrorism,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, p.210.

⁹ Cyndy C. Combs , “The Rationalization of Violence,” in **Terrorism in Twenty – First Century**, Printice Hall : New Jersey, 1997, p.38.

บทที่ 4

ภาพลักษณ์ของการก่อการร้าย

(Image of Terrorism)

ลักษณะของการก่อการร้าย

ภายหลังการเกิดเหตุการณ์ 9/11 การก่อวินาศกรรมที่บาห์ลี ค.ศ. 2002 และการลอบวางระเบิดสถานีรถไฟในกรุงมาดริด ประเทศสเปน เมื่อค.ศ. 2004 ที่ผ่านมา ตลอดจนการเกิดเหตุระเบิดหลายครั้งในซาอุดีอาระเบีย จอร์แดนและตุรกี (ประเทศเหล่านี้ล้วนเป็นพันธมิตรประเทศที่ใกล้ชิดกับสหรัฐฯและตะวันตก) ได้ส่งผลทำให้คุณลักษณะและรูปแบบของการก่อการร้ายในศตวรรษที่ 11 ได้ทวีความรุนแรง ขยายวงกว้าง และซับซ้อนมากยิ่งขึ้น จนแทบจะเรียกว่ากลายเป็นภัยคุกคามระดับโลกที่น่าสะพรึงกลัวเลยทีเดียว เนื่องจากกลุ่มก่อการร้ายในปัจจุบันมีศักยภาพสูงที่จะเป็นอันตรายต่อทั้งทวีปอเมริกา ยุโรป และเอเชีย รวมทั้งประเทศในโลกมุสลิมที่ศาสนาไม่ยุ่งเกี่ยวกับอำนาจการปกครองประเทศ หรือแยกศาสนาออกจากรัฐ (Secular State) นั่นเอง ทั้งนี้มีแนวโน้มว่าการก่อการร้ายส่วนใหญ่อาจเกิดจากฝีมือของกลุ่มอัลกออิดะห์ (Al-Qaeda) และที่สำคัญปฏิบัติการก่อการร้ายจะมีลักษณะข้ามชาติ (Transnation) และเป็นไปอย่างไร้พรมแดน (Borderless) มากขึ้นโดยมีตัวแสดงต่างๆ ที่ไม่ใช่รัฐ (Non-state actors) เป็นตัวแสดงหลัก นอกจากนี้ปฏิบัติการก่อการร้ายจะถูกกระทำโดยเซลล์ (Cells) หรือหน่วยเล็กๆ ที่มีเครือข่ายการทำงาน (Network) เชื่อมโยงระหว่างกัน โดยที่จะไม่ขึ้นกับผู้นำกลุ่ม หรือรัฐที่ให้การสนับสนุน (State Terrorism) แต่เพียงอย่างเดียว¹

อย่างไรก็ดี เมื่อเปรียบเทียบระหว่างการก่อการร้ายในปัจจุบันและในอดีตจะพบว่ามีลักษณะความแตกต่างที่พบได้ คือ²

1) การก่อการร้ายในปัจจุบันมีลักษณะที่รุนแรงกว่า (More Violent) การก่อการร้ายในอดีต นั้นคือการแสดงถึงความยึดมั่นในอุดมการณ์และเป้าหมายของตน ทั้งยังต้องการให้เกิดความสูญเสียในชีวิตและทรัพย์สินในวงกว้าง

2) การก่อการร้ายในปัจจุบันมักเกิดขึ้นข้ามผ่านเขตแดน (Transnational) โดยมีตัวแสดงที่ไม่ใช่รัฐเป็นผู้กระทำ (Non-State Actors) ซึ่งจะปฏิบัติการก่อการร้ายไปทั่วโลก โดยเฉพาะจะมุ่งปฏิบัติการต่อประเทศตะวันตก และประเทศในโลกมุสลิมที่ปกครองโดยแยกศาสนาออกจากรัฐ ขณะที่การก่อการร้ายในอดีต (ช่วงสงครามเย็น) มักจะเกิดขึ้นเฉพาะท้องถิ่น โดยมีความมุ่งหมายจะให้ผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองภายในประเทศ

3) กลุ่มก่อการร้ายในปัจจุบัน จะบริหารจัดการในเรื่องเงินได้เป็นอย่างดี (Well-Financed) เพราะกลุ่มก่อการร้ายในปัจจุบันจะอาศัยช่องทางในการรับเงินสนับสนุนที่ถูกกฎหมาย

ควบคู่ไปกับการอาศัยเงินสนับสนุนที่ผิดกฎหมาย รวมทั้งจากบางประเทศหรือใครก็ได้ ขณะที่กลุ่มก่อการร้ายในอดีตจะอาศัยเฉพาะเงินทุนสนับสนุนที่ผิดกฎหมายเป็นหลัก ด้วยวิธีก่ออาชญากรรมต่างๆ หรือไม่ได้รับเงินสนับสนุนจากบางประเทศด้วยเช่นกัน

4) กลุ่มก่อการร้ายในปัจจุบันมีการฝึกฝนที่ดี (*Well-Trained Operatives*) ดังจะเห็นได้จากการยึดวัตถุและอุปกรณ์การฝึกต่างๆ ได้ที่ค่ายฝึกของกลุ่มก่อการร้ายในอัฟกานิสถาน และการค้นพบเครื่องมือ และอุปกรณ์การฝึกของกลุ่มมุสลิมที่นิยมความรุนแรงกลุ่มต่าง ๆ ในยุโรปและเอเชียกลาง

5) กลุ่มก่อการร้ายในปัจจุบันโดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มอัลกออิดะห์และพันธมิตรกลุ่มต่างๆ มีความยากลำบากในการเข้าแทรกซึม (*Difficulty to Penetrate*) มากกว่ากลุ่มการร้ายในอดีต ทั้งนี้เพราะเครือข่ายการทำงานเป็นเพียงเซลล์หรือหน่วยเล็กๆ โครงสร้างเป็นไปอย่างหลวมๆ ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเข้าแทรกซึมในระบบการบังคับบัญชา ขณะที่กลุ่มก่อการร้ายในอดีตสามารถเข้าแทรกซึมและเข้าใกล้ได้ง่ายกว่า โดยอาจใช้วิธีให้สินบนและผู้หญิงเป็นเหยื่อล่อ

6) กลุ่มก่อการร้ายในปัจจุบันมีช่องทางเข้าถึงอาวุธยุทโธปกรณ์ที่มีการทำลายล้างสูง (*Access to Weapons of Mass Destruction - WMD*) โดยพบว่ามีการเข้าไปเกี่ยวข้องกับใช้อาวุธนิวเคลียร์ (nuclear weapons) อาวุธทางกัมมันตรังสี (radiological weapons) และอาวุธเคมีชีวภาพ (chemical and biological weapons) ซึ่งอาวุธยุทโธปกรณ์ต่างๆ เหล่านี้เป็นสามารถทำให้เกิดการทำลายชีวิตผู้คนได้เป็นจำนวนเรือนล้านคน³ ขณะที่การใช้อาวุธยุทโธปกรณ์เพื่อก่อการร้ายอดีต โดยเฉพาะในทศวรรษที่ 1980 มักจะเป็นประเภทอาวุธขนาดเล็ก (small arms) ลูกกระเบิด (explosives) เครื่องยิงลูกกระเบิด (rocket – propelled grenades) อาวุธประทับบ่ายิง (occasional shoulder – fired) และอาวุธต่อสู้อากาศยาน (anti – aircraft missile)⁴

วัตถุประสงค์ของการก่อการร้าย

การก่อการร้ายส่วนใหญ่แล้วจะมีวัตถุประสงค์ (objectives) อย่างน้อยที่สุดเพื่อเพิ่มการยอมรับในสังคม แต่มีวัตถุประสงค์ความต้องการมากที่สุดเพื่อเคลื่อนไหวให้เกิดการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงในชุมชนของพวกเขา หรือวัตถุประสงค์ทางการเมืองอื่นๆ⁵ อย่างไรก็ตาม วัตถุประสงค์พื้นฐานทั่วไปของการก่อการร้ายเป็นไปเพื่อ -:⁶

- 1) การเปลี่ยนแปลงในระเบียบกฎเกณฑ์ที่มีอยู่ (Changing the existing order)
- 2) การทำลายทางจิตวิทยา (Psychological disruption)
- 3) การทำลายทางสังคม (Social disruption)
- 4) ให้เป็นที่ประจักษ์ต่อสาธารณะ (Publicizing the Cause)

5) สร้างสภาพแวดล้อมแห่งการเปลี่ยนแปลง (Creating a revolutionary environment)

นอกจากนี้ ยังมีการระบุว่าการก่อการร้ายในปัจจุบันมีวัตถุประสงค์เพื่อดึงดูดความสนใจ (Attracting Attention) มุ่งหวังผลทางศาสนาหรือเป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า (Pleasing God) สร้างความเสียหายต่อระบบเศรษฐกิจ (Damaging Economies) และต้องการให้เกิดอิทธิพลต่อฝ่ายตรงข้าม หรือศัตรู (Influencing Enemies)⁷

ประเภทของการก่อการร้าย

ปฏิบัติการก่อการร้ายสร้างความรุนแรงที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต่างๆ ทั่วโลก ในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งนับวันจะยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นนั้น สามารถแบ่งได้ตามขอบเขตการปฏิบัติการ (range of operation) ภายในประเทศและระหว่างประเทศ ดังต่อไปนี้⁸

ก. การก่อการร้ายภายในประเทศ (Domestic terrorism)

1) การก่อการร้ายโดยรัฐหรือรัฐก่อการร้าย (State Terrorism)

เป็นการก่อการร้ายจากข้างบน (Terror from Above) ซึ่งหมายถึง การที่รัฐกดขี่ข่มเหง และใช้ความรุนแรงต่อประชาชนในระหว่างที่ปกครองประเทศ ตัวอย่างเช่น ฝรั่งเศสในสมัยปฏิวัติ (ค.ศ. 1793 – 1794) ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 สมัยนาซีเยอรมัน (Nazi German) ระบอบฟาสซิสต์ (Fascism) ในอิตาลี และรัสเซียสมัยการปกครองของสตาลิน (Stalin) รวมทั้งในชิลี สมัยนายพลปิโนเช (Augusto Pinochet) ระหว่าง ค.ศ. 1973 – 1990 หรือแม้แต่มีการมองว่าอิสราเอลในปัจจุบันก็อาจมีลักษณะเป็นรัฐก่อการร้าย เนื่องจากใช้วิธีการที่รุนแรงปฏิบัติต่อชาวปาเลสไตน์ ทั้งนี้สามารถแบ่งรูปแบบการดำเนินการออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้⁹

(1.1.1) *Vigilante Domestic State Terrorism* คือ การที่รัฐดำเนินการอย่างไม่เป็นทางการในการปราบปรามสิ่งไม่พึงปรารถนา เช่น กรณีการจัดระเบียบสังคมในประเทศโคลัมเบีย โดยหน่วยงานความมั่นคงของรัฐ

(1.1.2) *Overt official Domestic State Terrorism* คือ การที่รัฐใช้กำลังอย่างเปิดเผยตามอำนาจที่มีอยู่ เช่นกรณี การปราบปรามการเดินขบวนประท้วงที่จัตุรัสเทียนอันเหมินในประเทศจีน

(1.1.3) *Covert official Domestic State Terrorism* คือ การที่รัฐใช้กำลังอย่างไม่เปิดเผย แต่จะดำเนินการอย่างลับๆ เช่นกรณี แอฟริกาใต้ ซึ่งใช้ให้เจ้าหน้าที่ด้านความมั่นคงกำจัดสมาชิกกลุ่ม ANC และผู้สนับสนุน

(1.1.4) *Genocidal Domestic State Terrorism* คือ การที่รัฐใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ทั้งเชื้อชาติและศาสนา เช่น กรณีการสังหารหมู่ชาวเคิร์ดในอิรัก ในระหว่างที่ซัดดัม ฮุสเซนปกครองอิรัก

นอกจากนี้ยังปรากฏลักษณะที่รัฐมิได้ดำเนินการก่อการร้ายเอง แต่จะให้การช่วยเหลือสนับสนุน ซึ่งเรียกว่ารัฐสนับสนุนการก่อการร้าย (State – sponsored Terrorism) โดยจะสนับสนุนกลุ่มภายในรัฐ ซึ่งส่วนใหญ่การสนับสนุนมักเป็นในรูปทางการเงิน อาวุธ และการส่งกำลังบำรุงด้านต่างๆ รวมทั้งการฝึก ทั้งนี้แบ่งการสนับสนุนออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

(1.1.1) *Vigilante Domestic State –Sponsored Terrorism* คือ การที่รัฐสนับสนุนให้กลุ่มบางกลุ่มดำเนินการอย่างไม่เป็นทางการในการปราบปรามสิ่งที่ไม่พึงปรารถนา เช่น กรณีการจัดระเบียบสังคมในประเทศโคลัมเบีย โดยกลุ่มกองกำลังกึ่งทหารและพลเรือนที่ใช้กำลังลงโทษแบบศาลเตี้ย

(1.1.2) *Overt official Domestic – Sponsored Terrorism* คือ การที่รัฐสนับสนุนอย่างเปิดเผยต่อกลุ่มที่เป็นพวกเดียวกับตน ซึ่งใช้ความรุนแรงในทางการเมือง เช่น กรณีกองทัพอินโดนีเซียสนับสนุนกลุ่มต่อต้านการเป็นเอกราชในติมอร์ตะวันออก

(1.1.3) *Covert official Domestic – Sponsored Terrorism* คือ การที่รัฐสนับสนุนอย่างลับๆ ต่อกลุ่มที่อยู่ฝ่ายตน ซึ่งใช้ความรุนแรงในทางการเมือง เช่น กรณีหน่วยงานความมั่นคงของแอฟริกาใต้สนับสนุนกลุ่มที่ต่อต้าน ANC

(1.1.4) *Genocidal Domestic – Sponsored Terrorism* คือ การที่รัฐใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ทั้งเชื้อชาติและศาสนา เช่น กรณีการสังหารหมู่ชาวยิว โดยกลุ่ม Black Hundred ในกลุ่มผู้นำรัสเซีย

2) การก่อการร้ายจากกลุ่มภายในรัฐ (Group Terrorism / Sub – state Terrorism) เป็นการก่อการร้ายจากข้างล่าง (Terror from Below) แบ่งออกเป็น

(2.1) **การก่อการร้ายที่เกิดจากความคิดเห็นไม่ลงรอย (Dissident Terrorism)**

หมายถึง การที่มีกลุ่มต่อต้าน หรือมีความคิดไม่เห็นด้วยต่อระบอบการปกครอง ผู้นำ กฎหมาย หรือระเบียบกฎเกณฑ์ต่างๆ ทางสังคมที่มีอยู่เดิม แล้วมักใช้การข่มขู่ คุกคาม และความรุนแรงต่างๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายแบ่งเป็น 4 ประเภทย่อยด้วยกัน คือ

2.1.1 การก่อการร้ายเพื่อการปฏิวัติเปลี่ยนแปลง (Revolutionary Dissident Terrorism) มีเป้าหมายเพื่อทำลายกฎเกณฑ์ระเบียบต่าง ๆ ทั้งหมดที่มีอยู่ทั้งหมด เพื่อนำไปสู่การสร้างสังคมใหม่ที่ได้รับการออกแบบเพื่อชีวิตที่ดีกว่าเดิม ตัวอย่างการก่อการร้ายในลักษณะนี้ที่เกิดขึ้น เช่น กลุ่มขบวนการปฏิวัติแนวทางมาร์กซิสในคิวบา ช่วงทศวรรษที่ 1950 และ กลุ่มปฏิวัติอิสลามในอิหร่าน เป็นต้น

2.1.2 การก่อการร้ายโดยผู้ถือลัทธิทำลาย (Nihilist Dissident Terrorism) เกิดจากกลุ่มคนที่ปฏิเสธความเป็นชาติ ศาสนา ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี และศีลธรรมจริยธรรม จึงมักนิยมใช้ความรุนแรงเพื่อล้มล้างระบบ กฎเกณฑ์ที่มีอยู่เดิม ซึ่งพวกเขา

มองว่าเต็มไปด้วยสิ่งเลวร้ายต่างๆ แต่การก่อการร้ายในลักษณะนี้ไม่ค่อยมีความชัดเจนในการสร้างระบอบ หรือสังคมใหม่ขึ้นมาแทน เหมือนกลุ่มเพื่อการปฏิวัติเปลี่ยนแปลง การเคลื่อนไหวก่อการร้ายโดยกลุ่มนี้เกิดขึ้นในรัสเซียช่วงศตวรรษที่ 19

2.1.3 การก่อการร้ายโดยกลุ่มชาตินิยม (Nationalist Dissident Terrorism) เป็นการก่อการร้ายที่เกิดจากกลุ่มคนน้อยที่มีความแตกต่างทางสังคม วัฒนธรรม เชื้อชาติ และศาสนา โดยมารวมตัวกันเพื่อเคลื่อนไหวต่อต้านรัฐ มีเป้าหมายสูงสุดเพื่อแบ่งแยกดินแดนไปสู่ความเป็นอิสระในการปกครองตนเอง หรือการสถาปนารัฐใหม่ขึ้นมา เช่น ขบวนการบาสก์ในสเปน (Basques of Spain) กลุ่มชาตินิยมในชิเบตภายใต้การปกครองของจีนคอมมิวนิสต์ และกลุ่มเชื้อชาติฝรั่งเศสแคนเดียน (French Canadians) ในแคว้นควิเบก (Quebec) รวมทั้งกลุ่มชาวเคิร์ด (Kurd) ในอิรัก อิหร่าน ซีเรียและตุรกี เป็นต้น

(2.2) การก่อการร้ายโดยกลุ่มฝ่ายซ้าย (Leftist Terrorism)

เป็นการก่อการร้ายโดยกลุ่ม หรือฝ่ายที่ต้องการจะทำลายระบอบทุนนิยมเสรี (capitalism) แล้วสร้างระบอบคอมมิวนิสต์ หรือสังคมนิยมขึ้นมาแทน โดยวิธีการที่ใช้ก่อการร้ายมีตั้งแต่ลักพาตัว วางระเบิด ชุมนยิง ไปจนถึงกระชกสังหารหมู่ ทั้งนี้ในช่วงเวลาที่ผ่านมากรณีตัวอย่างที่เป็นการก่อการร้ายโดยกลุ่มฝ่ายซ้ายซึ่งประสบความสำเร็จ เช่น การสถาปนาระบอบคอมมิวนิสต์ในคิวบา โดยฟีเดล คาสโตร (Fidel Castro) และอีกหลายกลุ่มที่มีบทบาทการเคลื่อนไหวสูงในอดีต เช่น กลุ่มเขมรแดงภายใต้การนำของพอล พต ในกัมพูชา กลุ่ม Japanese Red Army ในญี่ปุ่น รวมทั้งกลุ่ม Montonero and People ' s Revolutionary Army Terrorismb ในอาร์เจนตินา เป็นต้น

(2.3) การก่อการร้ายโดยกลุ่มฝ่ายขวา (Rightist Terrorism or Neo-Fascism)

เป็นการก่อการร้ายโดยกลุ่ม หรือฝ่ายที่ต้องการทำลายรัฐบาลในระบอบเสรีประชาธิปไตย และสร้างระบอบเผด็จการแบบเบ็ดเสร็จ (authoritarian regimes) ขึ้นมา โดยมากแล้วกลุ่มฝ่ายขวานิยมปฏิบัติการโจมตีผู้ที่อพยพมาจากประเทศอื่น และที่สำคัญกลุ่มนี้จะเป็นพวกเกลียดชังผู้ที่มีเชื้อชาติเผ่าพันธุ์แตกต่างจากตน โดยเฉพาะชนเชื้อชาติยิว ดังจะเห็นได้จากในทศวรรษที่ 1970 – 1980 มีกลุ่ม Neo – Nazi ในเยอรมัน และในทศวรรษที่ 1980 กลุ่ม Squads ซึ่งเป็นกลุ่มก่อการร้ายฝ่ายขวาดัดอาวุธในละตินอเมริกา เป็นกลุ่มที่ใช้ความรุนแรงในรูปแบบต่างๆ ในการโจมตี นอกจากนี้ในอิตาลีก็มีกลุ่ม New Order และกลุ่ม Ulster Volunteer Force ในไอร์แลนด์เหนือ รวมทั้งในส่วนต่างๆ ของยุโรปช่วงทศวรรษที่ 1980 ได้มีการลอบวางระเบิดหลายครั้งโดยกลุ่มก่อการร้ายฝ่ายขวา

(2.4) การก่อการร้ายในทางอาชญากรรม (Criminal Dissident Terrorism)

เป็นการก่อการร้ายโดยองค์กรอาชญากรรม ซึ่งพบมากในช่วงศตวรรษ

ที่ 20 มักเป็นกลุ่มองค์กรที่มีความเกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจผิดกฎหมายต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการค้ายาเสพติด ลิ่นค้าเถื่อน และการค้าผู้หญิง เป็นต้น เป้าหมายของการก่อการร้ายโดยกลุ่มนี้เป็นไปเพื่อปกป้องผลประโยชน์ทางธุรกิจที่ผิดกฎหมาย ดังนั้นจึงต้องพยายามสร้างสถานะแวดล้อมที่ปลอดภัยต่อธุรกิจของพวกเขา โดยจะใช้วิธีการคุกคาม ข่มขู่ และสร้างความรุนแรงในรูปแบบต่างๆ ตัวอย่างกลุ่มก่อการร้ายประเภทนี้ เช่น กลุ่ม Chinese Triads กลุ่ม Japanese Yakuza กลุ่ม Russian Mafia และกลุ่ม American La Cosa Nostra เป็นต้น ถือเป็นองค์กรอาชญากรรมแบบดั้งเดิม (Traditional Criminal Enterprise) แต่ก็เป็นที่น่าสังเกตได้ว่าในปัจจุบัน กลุ่มก่อการร้ายยุคใหม่อาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับการก่ออาชญากรรม หรือการดำเนินธุรกิจผิดกฎหมายขนาดใหญ่ โดยเฉพาะเรื่องยาเสพติดมากขึ้น เพราะนั่นเท่ากับจะเป็นการสร้างฐานทางการเงินให้แข็งแกร่งได้เป็นอย่างดี

แต่อย่างไรก็ดี มีหลายแนวคิดที่ไม่เห็นด้วยต่อการจัดการกระทำ

ดัง

กล่าวให้อยู่ในประเภทของการก่อการร้าย เนื่องจากเห็นว่าเป็นเพียงการก่ออาชญากรรมข้ามชาติ (Transnational Crime) เท่านั้น แม้ว่าในบางครั้งจะมีระดับความรุนแรงและการเลือกใช้วิธีการสร้างความรุนแรงใกล้เคียงกับการก่อการร้ายมากก็ตาม

(2.5) การก่อการร้ายโดยกลุ่มที่เคร่งศาสนา (Religious Terrorism)

ในปัจจุบัน การก่อการร้ายที่เกิดจากกลุ่มที่เคร่งศาสนานับวันจะขยายวงกว้างและเพิ่มระดับความรุนแรงมากยิ่งขึ้น โดยสามารถแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

2.5.1 การก่อการร้ายที่เกิดจากแรงจูงใจทางศาสนาเป็นเรื่องหลัก

(Primary Religious Motive) เป็นการก่อการร้ายที่ยึดถือศาสนาเป็นหลักอย่างเคร่งครัดทั้งในทางการเมือง สังคมและวัฒนธรรม ระบบความเชื่อมั่นและศรัทธาในศาสนาจะเป็นแรงผลักดันสำคัญให้เกิดเป็นพฤติกรรมก่อการร้ายออกมา ตัวอย่างเช่น ในสหรัฐ ฯ มีกลุ่มคริสเตียนหัวรุนแรงที่ต่อต้านการทำแท้ง (Violent Christian anti- abortionist) และในอินเดีย เช่น กลุ่มฮินดูที่นิยมความรุนแรง (Hindu extremist) รวมทั้งบรรดานักรบญิฮาด (Jihadi) ในตะวันออกกลาง ซึ่งมีแนวทางอิสลามแบบรากฐานนิยม (Fundamentalism) ¹⁰

2.5.2 การก่อการร้ายที่เกิดจากแรงจูงใจทางศาสนาเป็นเรื่องรอง

(Secondary Religious Motive) เป็นการก่อการร้ายที่อาศัยศาสนา หรือความผูกพันทางศาสนาเป็นองค์ประกอบให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายในศาสนาและเชื้อชาติเผ่าพันธุ์เดียวกัน หรืออาศัยศาสนาเป็นเครื่องมือ โดยมีเป้าหมายสูงสุดในทางโลก นั่นเอง อาทิเช่น กลุ่มก่อการร้ายคาทอลิก (Catholic) และโปรเตสแตนต์ (Protestant) ในไอร์แลนด์เหนือ กลุ่มคริสเตียนและผู้เชื่อมั่นในหลักการดั้งเดิมในชูดานตอนใต้ การเกิดกลุ่มก่อการร้ายชาวยิวในช่วงก่อนการตั้งรัฐอิสราเอล เป็นต้น

(2.6) การก่อการร้ายโดยกลุ่มอนาธิปไตย (Anarchist Terrorism)

เป็นการก่อการร้ายโดยกลุ่มที่ต่อต้านกฎระเบียบทางสังคมชอบก่อเหตุวุ่นวาย และสร้างความระส่ำระสาย ไม่มีเป้าหมายที่ชัดเจน ซึ่งพบมากในช่วงทศวรรษที่ 1870 – 1920 อาทิ การก่อการร้ายโดยการลอบสังหารผู้นำรัฐต่างๆ รวมถึงการลอบสังหารกษัตริย์ Umberto ที่ 1 ของอิตาลี เมื่อ ค.ศ. 1900 และประธานาธิบดี William McKinley แห่งสหรัฐฯ ใน ค.ศ. 1901 เป็นต้น

ข. การก่อการร้ายระหว่างประเทศ (International Terrorism)

เป็นการก่อการร้ายแบบเฉพาะเจาะจง และแสดงถึงการประทุพทะของการก่อการร้ายแบบมหภาค ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการสะท้อนกลับที่มีต่อระบบการเมืองโลก แบ่งเป็น

1) การก่อการร้ายโดยรัฐ หรือรัฐก่อการร้าย (State Terrorism)

เป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศโดยรัฐ หรือรัฐก่อการร้ายระหว่างประเทศ ซึ่งบางแนวคิด (กลุ่มอนาธิปไตย) มีการมองว่าในปัจจุบันสหรัฐฯ ก็คือรัฐก่อการร้ายระหว่างประเทศที่ชัดเจน และดูเหมือนจะมีความชอบธรรมเสียด้วย แต่อย่างไรก็ดี ส่วนใหญ่แล้วรัฐก่อการร้ายมักปรากฏในรูปของรัฐสนับสนุนการก่อการร้าย (State – Sponsored Terrorism) คือ การที่รัฐสนับสนุนกลุ่มก่อการร้าย หรือตัวแทนภายนอกประเทศ โดยรูปแบบของการสนับสนุนมีดังนี้¹¹

(1.1.1) การสนับสนุนด้วยความเห็นใจทางการเมือง (Politically Sympathetic Sponsorship) เป็นการสนับสนุนโดยให้กำลังใจของรัฐอย่างเปิดเผยต่อกลุ่มก่อการร้าย เช่น กรณีรัฐอาหรับส่วนใหญ่สนับสนุนและให้กำลังใจอย่างเปิดเผยในด้านการเมืองต่อวัตถุประสงค์ของ PLO หรืออาจจะเป็นการสนับสนุนทางการเมืองอย่างเงียบๆ เช่นกรณีการเชื่อมโยงอุดมการณ์ของอิหร่านกับกลุ่ม Hizballah ในประเทศเลบานอน

(1.1.2) การสนับสนุนด้านส่งกำลังบำรุงต่างๆ (Logistically Supportive Sponsorship) เช่น การที่รัฐบาลจอร์แดนให้การสนับสนุนฐานที่มั่นต่อกลุ่มเฟดซินและกลุ่ม PLO ในจอร์แดน เพื่อโจมตีอิสราเอล รวมทั้งการให้ความช่วยเหลือด้านอาวุธยุทโธปกรณ์ต่อกลุ่มก่อการร้าย เช่น การที่รัฐบาลซีเรียให้การสนับสนุนที่หลบภัย อาวุธเพิ่มเติม และอำนวยความสะดวกแก่กลุ่มมุสลิมต่างๆ ที่นิยมความรุนแรง

(1.1.3) การสนับสนุนเฉพาะกรณี (Episode – Specific Sponsorship) เป็นการเข้าไปเกี่ยวข้องโดยตรงของรัฐ โดยเจ้าหน้าที่รัฐบาลสำหรับเฉพาะกรณี เช่น การที่ยูโกสลาเวียใช้หน่วยในกองทัพที่บอสเนียในระหว่างการเกิดสงครามกลางเมืองบอสเนีย หรือแม้แต่

การจัดหาสนับสนุนของรัฐต่อกลุ่มเพื่อวัตถุประสงค์เป็นการเฉพาะ เช่น กรณีที่อิหร่านจัดหาลูกกระสุนแก่ PLO ในเดือนมกราคม 2002

(1.1.4) การสนับสนุนแบบปฏิบัติการร่วม (Joint Operation) เป็นการให้การสนับสนุนโดยอ้อมของรัฐแก่ตัวแทน (พันธมิตร) โดยใช้ทรัพยากรของฝ่ายตัวแทน เช่น กรณีที่สหภาพโซเวียตใช้ทหารคิวบา ซึ่งเป็นประเทศพันธมิตร(ประเทศบริวารช่วงสงครามเย็น) ปฏิบัติการในเอริโอเปีย หรือเป็นการปฏิบัติการโดยเจ้าหน้าที่รัฐบาลร่วมกับองค์กรตัวแทน เช่น ในช่วงสงครามเวียดนาม ความร่วมมือระหว่างสหรัฐฯ และเวียดนามใต้ตามโครงการ Phonic

อนึ่ง กระทรวงการต่างประเทศของสหรัฐฯ ๑ ได้ออกมาระบุรายชื่อรัฐสนับสนุนการก่อการร้าย ดังต่อไปนี้¹²

1. อิหร่าน เชื่อว่าให้การสนับสนุนกลุ่ม Hizbullah ในเลบานอน กลุ่ม Hamas กลุ่ม Popular Front for the Liberation of Palestine - General command (PFLP) และกลุ่ม Palestine Islamic Jihad (PIJ)

2. อิรัก เชื่อว่าให้การสนับสนุนแหล่งหลบซ่อน อาวุธ ยุทโธปกรณ์ต่างๆ แก่กลุ่มปาเลสไตน์หลายกลุ่ม เช่น กลุ่ม Palestine Liberation Front (PFL) , กลุ่ม Popular Front for the Liberation of Palestine , กลุ่ม Abu Nidal เป็นต้น

3. ซีเรีย แม้รัฐบาลซีเรียได้ประณามเหตุการณ์ก่อการร้าย 9/11 โดยเรียกร้องให้มีการสอบสวนกลุ่มอัลกออิดะห์และกลุ่มก่อการร้ายอื่นๆ ก่อการร้าย แต่ในทางปฏิบัติ เชื่อว่า ซีเรียก็ยังสนับสนุนกลุ่มก่อการร้ายในบริเวณหุบเขาเบกา (Bega'a Valley) ของเลบานอน โดยให้การสนับสนุนกลุ่ม Popular Front for the Liberation-General Command กลุ่ม Palestinian Islamic Jihad และกลุ่ม Hamas

4. ลิเบีย รัฐบาลลิเบียก็ประณามเหตุการณ์ 9/11 เช่นกัน แต่ได้กล่าวโจมตีสหรัฐฯ ที่ออกมาประกาศว่าลิเบียเป็นรัฐสนับสนุนการก่อการร้าย

5. คิวบา รัฐบาลคิวบาภายใต้การนำของฟิเดล คาสโตร ยังคงให้การสนับสนุนอย่างต่อเนื่องต่อกลุ่ม Basque Fatherland and Liberty , Columbia 's Revolution Arm Force เป็นต้น

6. เกาหลีเหนือ เกาหลีเหนือเคยจี้เครื่องบินสายการบินญี่ปุ่น ในช่วงทศวรรษที่ 1970 และยังมีหลักฐานพบว่าดำเนินการขายอาวุธแก่กลุ่มก่อการร้ายหลายกลุ่ม

7. ชูดาน รัฐบาลชูดานกล่าวประณามเหตุการณ์ 9/11 เช่นเดียวกับประเทศอื่นๆ และให้คำมั่นในความร่วมมือระหว่างประเทศในการต่อต้านการก่อการร้ายเช่นเดียวกับเกาหลีเหนือแต่ยังคงให้ที่หลบซ่อนแก่สมาชิกกลุ่มอัลกออิดะห์ กลุ่มอิซบูลเลาะห์ (Hizbullah)

กลุ่ม al – Gama al –Islamiyya , กลุ่ม Egyptian Islamic Jihad Palestine Islamic Jihad, และกลุ่ม Hamas

2) การก่อการร้ายโดยกลุ่ม หรือกลุ่มก่อการร้าย (Group Terrorism)

ในปัจจุบัน ปฏิบัติการก่อการร้ายระหว่างประเทศโดยกลุ่มก่อการร้ายมีโครงสร้างการทำงานไม่ชัดเจน มีลักษณะกระจายตัว (spillover) และมีเครือข่ายความร่วมมือเชิงปฏิบัติการในพื้นที่ต่างๆ ระหว่างประเทศ เชื้อคือ เป้าหมายเชิงสัญลักษณ์ระหว่างประเทศ ดังจะเห็นได้จากพฤติกรรมการก่อการร้ายในปัจจุบันของกลุ่มอัลกออิดะห์ที่มักจะมุ่งทำลาย และสร้างความเสียหายอย่างร้ายแรงให้เกิดแก่ผลประโยชน์และประชาชนชาวสหรัฐฯ รวมทั้งประเทศพันธมิตรทั้งตะวันตกและตะวันออก

รูปแบบ / วิธีการในการก่อการร้าย

นับจากอดีตเป็นต้นมา รูปแบบหรือวิธีการ (methods) ที่พบบ่อยในการก่อการร้าย มักเป็นวิธีการทั่วไป ซึ่งได้แก่ :-¹³

- 1) การลอบสังหาร (Assassination) ซึ่งอาจมีทั้งการแทงด้วยมีด (Knife Attack)¹² หรือการซุ่มยิง (Sniping) ด้วยอาวุธปืนชนิดต่างๆ
- 2) การวางระเบิด (Bombing)
 - (2.1) การใช้ระเบิดพลีชีพ (Suicide Bombing)
 - (2.2) การใช้ระเบิดรถยนต์ (Car Bombing)
- 3) การลอบวางเพลิง (Arson)
- 4) การจี้เครื่องบินโดยสาร (Hijacking)
- 5) การลักพาตัว (Kidnapping)
- 6) การจับเป็นตัวประกัน (Siege – Hostage Situation)

นอกจากรูปแบบหรือวิธีการทั่วไปดังกล่าวแล้ว ยังปรากฏวิธีการก่อการร้ายที่ขยายวงกว้างรุนแรง และน่าสะพรึงกลัว อันได้แก่¹⁴

- 1) การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (Genocide)
- 2) การสังหารหมู่ (Massacres)
- 3) การก่อวินาศกรรม (Sabotage) หรือการทำลายโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งสาธารณูปการต่างๆ (Destruction of Structures and Resources)
- 4) การทำลายเครือข่ายข้อมูลการติดต่อสื่อสาร (Disrupt of Information and Communication net) รวมทั้งการใช้ไวรัสและตัวรบกวนอื่นๆ เข้าทำลายระบบข้อมูลต่างๆ ในคอมพิวเตอร์ (Cyberterrorism)

- 5) การล้างสมอง (Brainwashing) และการทำสงครามจิตวิทยา (Psychological Warfare)
- 6) การข่มขู่คุกคาม (Threats and Hoaxes of Terrorist Action)
- 7) การใช้สารเคมีและเชื้อโรคที่เป็นอันตราย (Chemical and Biological Agents)
- 8) การเจือปนสิ่งมีพิษในสิ่งอุปโภคและบริโภคต่างๆ โดยเฉพาะผลิตภัณฑ์อาหาร (Poisoning of Consumer Food Products)

เป้าหมายของการก่อการร้าย

แบ่งเป็น 2 เป้าหมาย (Targets) คือ

1) เป้าหมายพลเรือน ได้แก่

ก. ระดับบุคคล

- (1.1) ประชาชนทั่วไป
- (1.2) เจ้าหน้าที่รัฐ บุคคลสำคัญระดับท้องถิ่น ระดับประเทศ และระดับระหว่างประเทศ รวมทั้งบุคคลที่มีชื่อเสียงด้านต่างๆ
- (1.3) นักการทูต
- (1.4) นักบวช พระ และนักการศาสนา

ข. ระดับกลุ่ม

- (1.1) องค์กร หรือหน่วยงานของรัฐทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ
- (1.2) ศูนย์ติดต่อทางโทรคมนาคมและการสื่อสาร
- (1.3) สถานประกอบการทางธุรกิจการค้า อาทิ บริษัทขนาดใหญ่ ธนาคาร โรงแรม ร้านอาหาร โรงภาพยนตร์ ย่านธุรกิจและแหล่งบันเทิงต่างๆ
- (1.4) โรงเรียน และแหล่งชุมชนต่างๆ
- (1.5) สถานที่สำคัญทางศาสนา
- (1.6) ถนนหนทาง สะพาน และอาคารสถานที่ทั่วไป
- (1.7) ยวดยานพาหนะขนาดใหญ่ เช่น เครื่องบินโดยสาร เรือเดินสมุทร รถไฟ และรถยนต์โดยสาร
- (1.8) สถานีขนส่งทางบกและทางอากาศ รวมทั้งท่าเรือ
- (1.9) เขื่อน โรงไฟฟ้า โรงกลั่นน้ำมัน ท่อส่งน้ำมัน

2) กลุ่มเป้าหมายทางทหาร ซึ่งยากแก่การโจมตี (Hard Targets) ได้แก่

- (2.1) ค่ายหรือที่ตั้งกองกำลังทหาร ตำรวจ
- (2.2) คลังอาวุธ / สถานที่เก็บวัตถุระเบิด

(2.3) อาคารสถานที่ และสิ่งอุปกรณ์ที่อยู่ในความควบคุมดูแลของทหาร

เอกสารอ้างอิง

¹ Russell D. Howard and Reid L. Sawyer, “Undrstanding Al Qaeda ’s Application of the New Terrorism – The Key to Victory in The Current Campaign, ” in **Terrorism and Counterterrorism : Understanding The New Security Environment**, The Mcgraw-Hill companies : USA, 2002, pp.75

² **Ibid.**, p.75-76

³ Richard B. Myers, “Fighting Terrorism in an Information Age,” U.S. Department of State, International Information Programs, Aug. 19,2002 p.2 Internet, <http://usinfo.state.gov/regional/nea/sasia/text/0819.htm>

⁴ Russell D. Howard and Reid L. Sawyer, “Undrstanding Al Qaeda ’s Application of the New Terrorism – The Key to Victory in The Current Campaign, ” in **Terrorism and Counterterrorism : Understanding The New Security Environment**, The Mcgraw-Hill companies : USA, 2002, p.76.

⁵ Weimann, Gabriel, and Conrad Winn, **The Theater of Terror : Mass Media and International Terrorism**. New York : Longman, 1994, p. 173.

⁶ Gus Martin, “Beginnings : The Cause of Terrorism,” in **Understanding Terrorism : Challenges, Perspective, and Issues**, SAGE Publication : London, 2003, p.246-247.

⁷ **Ibid.**, pp.58-61.

⁸ **Ibid.**,pp.80-218., Types of Terrorism, [Http://www.fact-index.com/t/te/terrorism.html](http://www.fact-index.com/t/te/terrorism.html).

⁹ Gus Martin, “Beginnings : The Cause of Terrorism,” in **Understanding Terrorism : Challenges, Perspective, and Issues**, SAGE Publication : London, 2003, p.57-61.

¹⁰ คือ แนวทางที่ต้องการกลับไปสู่การยึดหลักอิสลามดั้งเดิมในเรื่องศาสนาอย่างเคร่งครัด ให้เหมือนในสมัยท่านศาสดามุฮัมมัด รวมไปถึงยุคสมัยของคอลีฟะห์ทั้ง 4 ท่าน

¹¹ Gus Martin, “Terror from Above : State Terrorism,” in **Understanding Terrorism : Challenges, Perspective, and Issues**, SAGE Publication : London, 2003, p.92-106.

¹² Gus Martin, “Terror from Above : State Terrorism,” in **Understanding Terrorism : Challenges, Perspective, and Issues**, SAGE Publication : London, 2003, pp.83.

¹³ Understanding Terrorism – Types of Terrorist Attact, [http://www. Globalterrorism101 .com /UTStateSponsorsofTerrorism.html](http://www.Globalterrorism101.com/UTStateSponsorsofTerrorism.html)

¹⁴ **Ibid.,**

บทที่ 5

กลุ่มก่อการร้ายที่ถูกระบุ

(Terrorist Groups in list)

มีการระบุจากแหล่งข้อมูลส่วนใหญ่ของตะวันตกทั้งที่เป็นหนังสือ เครือข่ายระบบข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต และเอกสารเผยแพร่ต่างๆ เกี่ยวกับการก่อการร้ายว่านับจากอดีตที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ได้ปรากฏกลุ่มก่อการร้ายจำนวนไม่น้อยกว่า 30 กลุ่มโดยกลุ่มก่อการร้ายหลายกลุ่มที่ปฏิบัติการรุนแรงมากขึ้น บางกลุ่มปฏิบัติการรุนแรงน้อยลง หรือมีบางกลุ่มที่ขยายการปฏิบัติการรุนแรงออกนอกพื้นที่อย่างกว้างขวางในลักษณะของการเป็นเครือข่าย (network) ดังเช่นกลุ่มอัลกออิดะห์ (Al-Qaida) ซึ่งปฏิบัติการสร้างความรุนแรงที่เกิดขึ้นนั้น บางกลุ่มจะออกมาประกาศความรับผิดชอบเพื่อแสดงถึงเป้าหมายและความต้องการของตนเอง ขณะที่อีกหลายกลุ่มก็ไม่ออกมาแสดงความรับผิดชอบแต่เจ้าหน้าที่ของรัฐก็มักจะประเมินได้ว่าน่าจะเกิดจากการกระทำของกลุ่มใด อย่างไรก็ตาม ความน่าสนใจที่เกิดขึ้นคือ มีหลายกลุ่ม เช่น กลุ่ม Hamas , Hizballah ซึ่งประเทศโลกมุสลิมส่วนใหญ่มองว่าไม่ได้เป็นกลุ่มก่อการร้าย หากแต่เป็นกลุ่มที่ต่อสู้เพื่ออิสรภาพ (Freedom fighter) ต่อสู้กับผู้รุกราน เป็นกลุ่มที่มีอุดมการณ์แรงกล้า ทั้งนี้ผู้เขียนจะขอจัดแบ่งกลุ่มก่อการร้ายดังกล่าวตามพื้นที่ในภูมิภาคต่างๆ ของโลก ดังนี้¹

1. ภูมิภาคเอเชีย

1.1 เอเชียตะวันออกเฉียงใต้

1.1.1 กลุ่ม Abu Sayyaf (ASG)

- **ความเป็นมา** กลุ่ม ASG จัดเป็นกลุ่มมุสลิมแบ่งแยกดินแดนที่นิยมความรุนแรงมากที่สุดในภาคใต้ของฟิลิปปินส์ ผู้นำของกลุ่ม ASG บางคนเคยเข้ารับการศึกษและทำงานในตะวันออกกลาง ทั้งยังเคยถูกระบุว่าร่วมทำการสู้รบในอัฟกานิสถานระหว่างที่สหภาพโซเวียตเข้ายึดครอง กลุ่ม ASG เป็นกลุ่มที่แยกออกมาจากกลุ่มโมโรแห่งชาติ (Moro National Front) ในช่วงต้นปี 1990

- **ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว** กลุ่ม ASG ใช้วิธีการจับตัวเพื่อเรียกค่าไถ่ การลอบวางระเบิด การลอบสังหาร และการข่มขู่บีบบังคับ โดยมีแรงจูงใจในการปฏิบัติการมาจากความต้องการเป็นอิสระในดินแดนมินดาเนาตะวันตก (West Mindanao) และหมู่เกาะโซโล (Solo) ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของฟิลิปปินส์ โดยมีประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม ในปัจจุบันกลุ่ม ASG มักจะใช้วิธีการข่มขู่คุกคามเพื่อให้ได้ทุนสนับสนุนด้านการเงิน การดำเนินการก่อการร้ายของกลุ่มนี้เกิดขึ้นครั้งแรก โดยการโจมตีในเมือง Ipi บนเกาะมินดาเนา เมื่อเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1995 จนมาในปี 2000 กลุ่ม ASG ได้ลอบลักพาตัวชาวบ้าน 21 คน และชาวต่างชาติ 10 คน จากที่พักตากอากาศ

ในประเทศมาเลเซีย และในปี 2001 กลุ่ม ASG ได้ลักพาตัวชาวอเมริกัน 3 คน และชาวฟิลิปปินส์ 17 คน จากที่พักตากอากาศบนเกาะปาลาวัน ประเทศฟิลิปปินส์

- **ขุมกำลัง** เชื่อกันว่าสมาชิกกลุ่ม ASG ซึ่งทำหน้าที่เป็นนักรบหลักมีอยู่ประมาณ 100 คน และอย่างน้อยที่สุดสมาชิก 1,000 คน มีแรงจูงใจในการปฏิบัติการจากความคาดหวังที่จะได้รับเงินค่าไถ่จากตัวประกันชาวต่างชาติที่ลักพาตัวมา

- **พื้นที่ปฏิบัติการ** กลุ่ม ASG ถูกพบในจังหวัดบาซัน (Basilan) และส่วนใหญ่แล้วจะปฏิบัติการในบริเวณนั้นและจังหวัดใกล้เคียง คือ ซูลู (Sulu) และทาวี ทาวี (Tawi-Tawi) บนเกาะซูลู นอกจากนี้ กลุ่ม ASG ยังปฏิบัติการบนเกาะ Zamboanga และในบางครั้ง สมาชิกกลุ่ม ASG ก็จะไปปฏิบัติการก่อการร้ายในกรุงมะนิลา และตามส่วนต่างๆ ของประเทศฟิลิปปินส์ และที่น่าสนใจก็คือ ในปี 2000 กลุ่ม ASG ได้ขยายการปฏิบัติการเข้าไปในมาเลเซีย โดยเข้าไปลักพาตัวนักท่องเที่ยวต่างชาติมาจากที่พักตากอากาศ

- **ความช่วยเหลือจากภายนอก** กลุ่ม ASG ได้รับเงินสนับสนุนขนาดใหญ่จากเงินค่าไถ่ตัวประกันชาวต่างชาติที่ถูกลักพาตัวและถูกคุกคาม และเป็นไปได้ว่าอาจได้รับเงินสนับสนุนอีกทางหนึ่งจากกลุ่มมุสลิมที่นิยมความรุนแรงในตะวันออกกลางและเอเชียใต้ และเมื่อปี 2000 ลิเบียได้จ่ายเงินจำนวน 1 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ๑ แก่กลุ่ม ASG เพื่อแลกกับการปล่อยตัวชาวมาเลเซียที่ถูกลักพาตัว

1.1.2 กลุ่ม JI (Jemaah Islamiya)²

- **ความเป็นมา** กลุ่ม JI เป็นกลุ่มก่อการร้ายซึ่งมีฐานที่มั่นอยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีความสัมพันธ์อันดีกับกลุ่มอัลกออิดะห์ (Al – qaida) ที่ผ่านมานับตั้งแต่ปลายทศวรรษที่ 1990 เครื่องข่ายการทำงานของกลุ่ม JI จะคัดเลือกและทำการฝึกมุสลิมที่นิยมใช้ความรุนแรง (extremist) โดยมีเป้าหมายสูงสุด คือ สร้างรัฐอิสลาม อันประกอบด้วย บรูไน อินโดนีเซีย มาเลเซีย สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ตอนใต้ และทางตอนใต้ของไทย โดยปฏิบัติการสร้างความรุนแรงเกิดขึ้นครั้งแรกในปี 2002

- **ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว** เมื่อวันที่ 5 สิงหาคม ค.ศ. 2003 กลุ่ม JI ได้ออกมาประกาศความรับผิดชอบที่ลอบวางระเบิดโรงแรม J.W. Marriott ในกรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย รวมทั้งเมื่อวันที่ 12 ตุลาคม ค.ศ. 2002 กลุ่ม JI ได้ลอบวางระเบิดสถานบันเทิงที่ชาวต่างชาตินิยมไปท่องเที่ยวบนเกาะบาหลี ประเทศอินโดนีเซีย ทำให้มีผู้เสียชีวิตและได้รับบาดเจ็บจำนวนมากกว่า 200 คน และในเดือนธันวาคม ค.ศ. 2001 เจ้าหน้าที่ความมั่นคงของสิงคโปร์ได้เปิดเผยว่ากลุ่ม JI วางแผนที่จะโจมตีสถานทูตสหรัฐ ๑ อังกฤษ อิสราเอล และออสเตรเลียในประเทศสิงคโปร์ และก่อนหน้านี้ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 2000 ได้ทำการโจมตีสถานทูตฟิลิปปินส์ประจำประเทศอินโดนีเซีย นอกจากนี้ยังมีรายงานว่าเมื่อต้นปี 2002 กลุ่ม JI ได้จัดประชุมครั้งสุดท้ายในประเทศไทย เพื่อวางแผนโจมตีสิงคโปร์และเป้าหมายอื่นๆ ที่ไม่มีศักยภาพในการตั้งรับเพียงพอ (Soft Targets) เช่น สถานที่ท่องเที่ยว ร้านอาหาร โรงแรม รวมทั้งกลุ่มนักท่องเที่ยวที่กระจายตามพื้นที่ต่าง ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และในเดือนธันวาคม ปีเดียวกัน ก็มีการสันนิษฐานว่ากลุ่ม JI พัวพันกับแผนการลอบ

วางระเบิดในอินโดนีเซียและฟิลิปปินส์ ซึ่งทำให้มีชาวอินโดนีเซียเสียชีวิต 15 คน ชาวฟิลิปปินส์เสียชีวิต 22 คน อย่างไรก็ตาม ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 2003 เจ้าหน้าที่ความมั่นคงของไทยได้ทำลายแผนการของกลุ่ม JI ที่จะโจมตีสถานทูตประเทศตะวันตกและสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชาวตะวันตกจำนวนมาก และที่สำคัญไปกว่านั้นเจ้าหน้าที่ความมั่นคงของไทยยังได้จับกุม ฮัมบาลี (Hambali หรือ Riduan bin somoddin) ซึ่งเป็นแกนนำคนสำคัญของกลุ่ม JI และเป็นหัวหน้ากลุ่มอัลกออิดะห์ที่ปฏิบัติการในพื้นที่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และแม้ว่าการจับกุมตัวฮัมบาลีจะส่งผลกระทบต่อกลุ่ม JI อย่างมาก แต่กลุ่ม JI ก็ยังคงมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติการโจมตีผลประโยชน์ของตะวันตกในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ต่อไป รวมทั้งพยายามชักจูงสมาชิกใหม่ๆ ผ่านโรงเรียนสอนศาสนาที่นิยมความรุนแรง ซึ่งส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในประเทศอินโดนีเซีย

- *ชุมกำลัง* จำนวนสมาชิกของกลุ่ม JI ไม่ปรากฏแน่ชัด ทั้งนี้เจ้าหน้าที่ความมั่นคงของประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ยังคงติดตามหาข่าวและพยายามจับกุมสมาชิกกลุ่ม JI อย่างต่อเนื่อง แต่โครงสร้างองค์กรของกลุ่ม JI เป็นไปอย่างหลวมๆ ไม่แน่นอนจึงยากแก่การติดตามและจับกุม

- *พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น* กลุ่ม JI จะมีหน่วยหรือเซลล์เล็กๆ กระจายไปทั่วพื้นที่ในอินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ ไทย รวมทั้งปากีสถาน และเป็นไปได้ว่าอาจจะอยู่ในประเทศเพื่อนบ้านอื่นๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้วย

- *ความช่วยเหลือจากภายนอก* มีการระบุว่ากลุ่ม JI อาจได้รับเงินสนับสนุนจากภูมิภาคตะวันออกกลาง หรือการติดต่อผ่านกลุ่มองค์กรเอกชน (NGO) ในเอเชียใต้ รวมทั้งกลุ่มอัลกออิดะห์

1.2 เอเชียตะวันออก

1.2.1 กลุ่ม Aum Supreme Truth (AUM)

- *ความเป็นมา* ถูกจัดตั้งขึ้นในปี 1987 โดยโชโก อาซาฮารา (Shoko Asahara) เป้าหมายของกลุ่ม AUM คือ ครอบครองญี่ปุ่นและโลก กลุ่ม AUM จัดเป็นกลุ่มองค์กรทางศาสนาที่มุ่งเน้นเข้าถึงแก่นแท้ทางศาสนา (religious entity) โดยอยู่ภายใต้กฎหมายญี่ปุ่นในปี 1989 นอกจากนี้ในปี 1990 กลุ่ม AUM ยังส่งผู้สมัครเข้ารับเลือกตั้งผู้แทนราษฎรในสภาฯ อีกด้วย ความเชื่อมั่นและความศรัทธาของกลุ่ม AUM เริ่มที่จะเน้นย้ำถึงภัยอันตรายของการสิ้นสุดโลก และกล่าวว่าสหรัฐฯ จะเป็นผู้ก่อสงครามระหว่างธรรมกับอธรรม โดยเริ่มสงครามโลกครั้งที่ 3 กับญี่ปุ่น อย่างไรก็ตาม รัฐบาลญี่ปุ่นได้เพิกถอนและยกเลิกการยอมรับกลุ่ม AUM ในฐานะขององค์กรทางศาสนาในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1995 แต่ในปี 1997 รัฐบาลญี่ปุ่นก็ตัดสินใจที่จะไม่ใช้กฎหมายต่อต้านการบ่อนทำลายทางการเมืองต่อกลุ่ม AUM กระนั้นก็ตามกฎหมายในปี 1999 ได้ระบุให้อำนาจรัฐบาลญี่ปุ่นในการควบคุมตรวจตรากลุ่ม AUM เพราะมีแนวโน้มว่ากลุ่ม AUM อาจกลายเป็นกลุ่มก่อการร้ายที่จะเปิดการโจมตีในอนาคตได้ กลุ่ม AUM ภายใต้การนำของฟุมิฮิโร โจโย (Fumihiko Joyo) ได้เปลี่ยนชื่อเป็น Aleph ในเดือนมกราคม ค.ศ. 2000 และอ้างว่าจะไม่ใช้ความรุนแรง

- ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว ในวันที่ 20 มีนาคม ค.ศ. 1995 สมาชิกกลุ่ม AUM ได้ปล่อยแก๊สพิษในอุโมงค์รถไฟใต้ดินในกรุงโตเกียว ทำให้มีผู้เสียชีวิต 12 คน และได้รับบาดเจ็บถึง 6,000 คน และก่อนหน้านี้เมื่อปี 1994 กลุ่ม AUM ออกมาแสดงความรับผิดชอบในอุบัติเหตุเกี่ยวกับแก๊สพิษหลายครั้งที่เกิดขึ้นในกรุงโตเกียว และในบางครั้งกลุ่ม AUM ก็มีความพยายามที่จะใช้อาวุธเคมีชีวภาพแต่ยังไม่ประสบความสำเร็จ ในเดือนพฤษภาคมปี 1995 ได้มีการจับกุมนายอาซาฮารา โดยมีข้อกล่าวหาถึง 13 ข้อกล่าวหา ซึ่ง 1 ใน 7 ข้อกล่าวหาเป็นคดีอาชญากรรม ต่อมาในเดือนกรกฎาคม ปี 2000 ทางการญี่ปุ่นได้จับกุมสมาชิกกลุ่ม AUM ที่ลอบวางแผนจุดระเบิดใกล้ๆ พระราชวังอิมพีเรียลในกรุงโตเกียว ซึ่งเป็นจังหวัดเดียวกับที่อาซาฮาราทหาทางหลบหนีออกจากคุกเพื่อลี้ภัยไปยังรัสเซีย

- ขุมกำลัง ในปัจจุบันสมาชิกกลุ่ม AUM มีประมาณ 1,500 - 2,000 คน แต่กลุ่ม AUM อ้างว่าเฉพาะในประเทศญี่ปุ่นมีสมาชิกถึง 9,000 คน และอาจจะมากกว่า 40,000 คน ทั่วโลก

- พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น ส่วนใหญ่จะปฏิบัติการในญี่ปุ่น และในบางครั้งก็ขยายเครือข่ายการปฏิบัติการไปยังรัสเซียด้วย

1.2.2 กลุ่ม Japanese Red Army (JRA) ³

- ความเป็นมา กลุ่ม JRA เป็นกลุ่มก่อการร้ายระหว่างประเทศที่ก่อตั้งโดยนางฟูซากะ ชิเงโนบุ (Fusaka Shigenobu) เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1971 ภายหลังการสลายตัวของสันนิบาตคอมมิวนิสต์ญี่ปุ่น (Japanese Communist League - Red Army Faction) กลุ่ม JRA ถือเป็นส่วนที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับกลุ่ม PFLP (the Popular Front for Liberation of Palestinian) กลุ่ม JRA มีสมาชิกประมาณ 40 คน ครั้งหนึ่งกลุ่มนี้เคยใช้ยุทธวิธีการแบบกองโจร สร้างความน่ากลัวให้ขยายออกไปทั่วมากกว่า 16 ปี เป้าหมายของกลุ่ม คือ ล้มล้างรัฐบาลและระบอบกษัตริย์เพื่อปฏิวัติสร้างระบบใหม่ให้กับญี่ปุ่น

- ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว ในช่วงทศวรรษที่ 1970 – 1980 กลุ่ม JRA ประสบความสำเร็จในการโจมตีพื้นที่ส่วนต่างๆ ของโลก เช่น เมื่อวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 1970 ได้ปฏิบัติการจี้เครื่องบินของสายการบิน Japan Airline (Boeing727) ที่สนามบินกรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น และในปี 1972 ได้โจมตีสนามบินกรุงเทล อาวีฟ (Tel Aviv) ด้วยระเบิดและอาวุธปืน ต่อมาในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1973 กลุ่ม JRA และกลุ่ม PFLP ร่วมมือกันจี้เครื่องบินสายการบินของสายการบิน Japan Airline เที่ยวบินสู่ประเทศเนเธอร์แลนด์ และในปี 1986 กลุ่ม JRA ได้ประbedใส่สถานทูตญี่ปุ่นแคนาดา สหรัฐฯ ในกรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย

1.3 เอเชียใต้

1.3.1 กลุ่ม Jaish -e- Mohammed (JEM), Army of Mohammed

- ความเป็นมา เป็นกลุ่มมุสลิมนิยมความรุนแรง (Islamic extremist group) มีที่ตั้งอยู่ในปากีสถาน ก่อตั้งโดยมาสุด อัซฮาร์ (Masood Azhar) ซึ่งถูกปล่อยตัวออกจากคุกในอินเดียเมื่อต้นปี

2000 เป้าหมายสำคัญของกลุ่ม JEM คือ ต้องการผนวกแคว้นแคชเมียร์ไว้กับปากีสถาน ในทางการเมืองกลุ่ม JEM ผูกพันเป็นพันธมิตรกับกลุ่ม Jamiat-I Ulema-I Islam Fazlur Rehman faction (JUI – F) ซึ่งเป็นกลุ่มการเมืองที่มีแนวทางสนับสนุนนโยบายเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรง ทั้งนี้สหรัฐ ฯ ได้ประกาศเพิ่มชื่อกลุ่ม JEM เป็นกลุ่มก่อการร้ายในบัญชีของสำนักงานควบคุมทรัพย์สินต่างชาติ (Office of Foreign Asset Control's) ของกระทรวงการคลัง สหรัฐ ฯ ซึ่งเป็นบัญชีที่รวบรวมองค์กรต่างๆ ที่เชื่อว่าสนับสนุนกลุ่มก่อการร้ายหลายกลุ่มที่มีทรัพย์สินและสิ่งมีค่าต่างๆ ในประเทศสหรัฐ ฯ โดยทางการสหรัฐ ฯ ได้อายัดและควบคุมทรัพย์สินต่างๆ ของกลุ่ม JEM ไว้เมื่อเดือนตุลาคม และในปี 2002 ก็ได้ถูกรัฐบาลปากีสถานอายัดไว้เช่นกัน

- *ปฏิบัติการ/ความเคลื่อนไหว* การปล่อยนายอัสฮาร์ หัวหน้ากลุ่ม JEM ออกจากคุกในอินเดีย ถือเป็นการแลกเปลี่ยนตัวประกันจำนวน 155 คน ที่ถูกจี้จากสายการบินแอร์อินเดีย (India Airline) และต่อมาเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ. 2001 กลุ่ม JEM ได้ออกมาอ้างความรับผิดชอบต่อการโจมตีอาคารรัฐสภา ที่เมืองศรีนาถา (Srinagar) ทำให้มีผู้เสียชีวิตอย่างน้อย 31 คน แต่ต่อมาก็ปฏิเสธความรับผิดชอบดังกล่าว ต่อมาในวันที่ 13 ตุลาคม อาคารรัฐสภา ประเทศอินเดียได้ถูกลอบวางระเบิด ทำให้มีผู้เสียชีวิต 9 คน บาดเจ็บ 18 คน รัฐบาลอินเดียได้ออกมาประกาศว่าน่าจะเป็นฝีมือของกลุ่ม JEM ซึ่งร่วมมือกับกลุ่ม Lashkar-e-Tayyiba (LT)

- *บุคลากร* มีสมาชิกติดอาวุธประมาณ 100 คน ส่วนใหญ่จะอยู่ในอะซาด แคชเมียร์ (Azad Kashmir) ปากีสถานและทางตอนใต้ของอินเดีย บริเวณแคชเมียร์และโดดา (Doda) สมาชิกผู้สนับสนุน มักเป็นชาวปากีสถาน ชาวแคว้นแคชเมียร์ รวมทั้งชาวอัฟกันและอาหรับบางส่วน (อาสาสมัครในสงครามอัฟกัน) อาวุธที่ใช้มีทั้งอาวุธหนักและเบา อาทิ ปืนอาร์เมอร์ ปืนไรเฟิล ลูกกระเบิดขนาดเล็ก กระเบิดแสวงเครื่อง และเครื่องยิงลูกระเบิดขว้าง เป็นต้น

- *พื้นที่ปฏิบัติการ/ฐานที่มั่น* อยู่ใน Peshawar และ Muzaffarabad แต่มักจะปฏิบัติการก่อการร้ายในแคว้นแคชเมียร์ กลุ่ม JEM มีค่ายฝึกอยู่ในอัฟกานิสถาน อยู่จนถึงฤดูใบไม้ร่วงในปี 2001

- *ความช่วยเหลือจากภายนอก* กำลัฏทหารของกลุ่ม JEM และปัจจัยสนับสนุนอื่นๆ ได้รับจากกลุ่มกองกำลัง Harakat ul-Jihad al-Islami (HUJI) และกลุ่มกองกำลัง Harakat ul-Mujahedin (HUM) นอกจากนี้กลุ่ม JEM ยังมีข้อผูกพันอย่างแนบแน่นกับกลุ่มชนอัฟกันอาหรับ และกลุ่มตอลิบาน (Taliban) ที่สำคัญคือว่าอูสมะ บินลาดีน (Osama bin ladin) เป็นอีกคนที่อาจจะให้เงินสนับสนุนผ่านเงินบริจาคตามช่องทางต่างๆ อาทิ ผ่านทางหนังสือ หรือวารสารตีพิมพ์ต่างๆ ทั้งนี้รัฐบาลปากีสถานคาดหวังที่จะหาทางยึดทรัพย์สินเงินทองต่างๆ ของกลุ่ม JEM แต่กลุ่ม JEM ได้ถอนเงินออกจากธนาคารแล้วเข้าไปลงทุนในธุรกิจถูกกฎหมาย เช่น ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ธุรกิจสินค้าอุปโภคและบริโภคต่างๆ

1.3.2 กลุ่ม Lashkar-e-Tayyiba (LT) , Army of the Righteous

- **ความเป็นมา** กลุ่ม LT เป็นกลุ่มติดอาวุธขององค์กรศาสนาชาวปากีสถานที่ชื่อ Markaz - ud -Dawa-Irshad (MDI) ซึ่งเป็นองค์กรมุสลิมนิกายสุหนี่ (Sunni) ที่ต่อต้านองค์กรเผยแพร่ศาสนาคริสต์ของสหรัฐ ฯ กลุ่ม LT ก่อตั้งขึ้นในปี 1989 อยู่ภายใต้การนำของอับดุล วาฮิด คาชมิรี (Abdul Wahid Kashmiri) ถือเป็นกลุ่มหนึ่งในสามกลุ่มที่ใหญ่ที่สุดและมีการฝึกหัดที่สูงสุดในการต่อสู้กับรัฐบาลอินเดียในแคว้นแคชเมียร์ ทั้งนี้ทางการสหรัฐ ฯ ได้เพิ่มชื่อกลุ่ม LT ให้อยู่ในบัญชีของสำนักงานควบคุมทรัพย์สินต่างชาติดของกระทรวงการคลัง สหรัฐ ฯ โดยในเดือนมกราคม ปี 2002 กลุ่ม LT ได้ถูกรัฐบาลปากีสถานอายัดทรัพย์สิน

- **ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว** กลุ่ม LT เป็นกลุ่มติดอาวุธที่ปฏิบัติการโจมตีเป้าหมายทั้งที่เป็นทหารและพลเรือนชาวอินเดียในแคว้นแคชเมียร์ ตั้งแต่ปี 1993 ทั้งนี้ในปี 2001 กลุ่ม LT ได้ออกมาประกาศความรับผิดชอบที่ได้โจมตีสนามบินในเมื่อศรีนาคา ทำให้มีพลเรือนอินเดียเสียชีวิต 5 คน ทหารอินเดียเสียชีวิต 6 คน และได้รับบาดเจ็บหลายคน รวมทั้งโจมตีสถานีตำรวจในเมืองศรีนาคา ต่อมาในเดือนเมษายน กลุ่ม LT ได้ทำการโจมตีกำลังทหารอินเดียตามแนวชายแดนทำให้มีเจ้าหน้าที่ทหารเสียชีวิต 4 คน และในเดือนธันวาคม รัฐบาลอินเดียได้ประกาศว่ากลุ่ม LT โจมตีอาคารรัฐสภาอินเดีย

- **ชุมกำลัง** สมาชิกกลุ่ม LT มักจะอาศัยอยู่ในอะซาด แคชเมียร์ (Azad Kashmir) ปากีสถานและทางตอนใต้ของอินเดีย บริเวณแคชเมียร์และโคดา สมาชิกกลุ่ม LT ส่วนใหญ่จะไม่ใช่ชาวแคชเมียร์ แต่เป็นชาวปากีสถานที่ข้ามผ่านระหว่างเมือง madrassas และพรมแดนประเทศอัฟกานิสถาน ส่วนแล้วแต่เป็นคนที่เคยผ่านการสู้รบในสงครามอัฟกัณมาแล้ว อาวุธที่ใช้ อาทิ ปืนอาร์ก้า ปืนไรเฟิล ลูกกระเบิดขนาดเล็ก กระเบิดแสวงเครื่อง และเครื่องยิงลูกระเบิดขีปนาวุธ เป็นต้น

- **พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น** อยู่ในเมือง Muridee ใกล้ ๆ เมือง Lahor และเมือง Muzaffarabad กลุ่ม LT มีการฝึกอาวุธในค่ายฝึกเคลื่อนที่บริเวณเขตแดนปากีสถาน-แคชเมียร์และในอัฟกานิสถาน จนถึงฤดูใบไม้ร่วงในปี 2001

- **ความช่วยเหลือภายนอก** ได้รับเงินบริจาคจากชาวปากีสถานที่อาศัยในแถบอ่าวเปอร์เซีย อังกฤษ รวมทั้งองค์กรเอกชนอิสลาม นักธุรกิจปากีสถานและแคชเมียร์ กลุ่ม LT มีระบบฐานข้อมูลทางเวปไซด์ของตนเอง เพื่อให้ทราบข่าวคราวความเคลื่อนไหวของกลุ่ม ส่วนเงินสนับสนุนของกลุ่ม LT ไม่ทราบแน่ชัดว่ามีเท่าไร กลุ่มนี้ถือเป็นกลุ่มที่มีความสัมพันธ์แนบแน่นกับกองกำลังติดอาวุธและกลุ่มทางศาสนาต่างๆ ทั่วโลกที่นิยมความรุนแรง ทั้งในประเทศฟิลิปปินส์ ประเทศแถบตะวันตก และเชกเนีย โดยผ่านเครือข่ายความเป็นพันธมิตรกัน

1.3.3 กลุ่ม Eelam (Liberation Tiger of Tamil Eelam - LTTE)

- **ความเป็นมา** กลุ่ม LTTE อาจเป็นที่รู้จักในชื่ออื่นๆ ได้แก่ WTA (World Tamil Association) , WTM (World Tamil Movement) , FACT (the Federation of Association of Canadian Tamils) The Ellanlanee Force , The Sangilian Force อย่างไรก็ตาม กลุ่ม LTTE ก่อตั้งขึ้นในปี 1976 เป็นกองกำลังติดอาวุธที่มีอิทธิพลและอำนาจมากที่สุดในศรีลังกา ใช้วิธีการที่ผิดกฎหมายในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งเงินสนับสนุน อาวุธและเหนือสิ่งอื่นใด คือ เพื่อความเป็นอิสระในการจัดตั้งรัฐทมิฬ (Tamil State) กลุ่ม LTTE เริ่มต้นใช้อาวุธก่อความรุนแรงต่อรัฐบาลศรีลังกา ในปี 1983 โดยใช้ยุทธวิธีการสู้รบแบบกองโจร (guerrilla strategy) ซึ่งรวมถึงการใช้เทคนิควิธีการต่างๆ ในการก่อการร้าย

- **ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว** กลุ่ม LTTE ใช้วิธีการสู้รบแบบกองโจร และรูปแบบการก่อการร้ายต่าง ๆ โดยไม่เพียงมีเป้าหมายไปที่บุคคลสำคัญในชุมชนเท่านั้น แต่จะรวมถึงบุคคลอาวุโสที่เป็นผู้นำทางการเมือง การทหารของศรีลังกาในกรุงโคลัมโบ และในเมืองอื่นๆ อีกด้วย กลุ่ม LTTE มักนิยมใช้วิธีระเบิดพลีชีพ (suicide bomb) ในนาม black Tiger แต่จะข่มความรู้สึกไม่โง่ดีเป้าหมายที่เป็นชาวต่างชาติและภาคธุรกิจการพาณิชย์ต่างๆ

- **บุคลากร** สมาชิกกลุ่ม LTTE มีจำนวนเท่าใดไม่เป็นที่แน่ชัด แต่ประมาณได้ว่าจะมีถึง 8,000 – 10,000 คน ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในศรีลังกา โดยที่ประมาณ 3,000 – 6,000 คน เป็นนักรบติดอาวุธ

- **พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น** กลุ่ม LTTE จะตั้งมั่นคุมพื้นที่ทางตอนเหนือและตะวันออกของชายฝั่งศรีลังกา แต่จะปฏิบัติก่อความรุนแรงไปทั่วประเทศ โดยมีศูนย์บัญชาการอยู่ทางตอนเหนือของศรีลังกา ผู้นำของกลุ่ม คือ Velupillai Prabhakaraw ซึ่งได้จัดตั้งเครือข่ายจุดตรวจสอบและผู้ให้ข่าวสาร (สายลับ) เพื่อที่จะคอยหาข่าวบุคคลภายนอกที่เข้ามาในพื้นที่ควบคุมของกลุ่ม LTTE

- **ความช่วยเหลือภายนอก** กลุ่ม LTTE ได้เปิดเผยตนเองอย่างชัดเจนที่ให้การสนับสนุนกลุ่มทมิฬในการแบ่งแยกดินแดน โดยผ่านการวิ่งเต้นช่วยเหลือ (lobby) รัฐบาลต่างชาติและสหประชาชาติ กลุ่ม LTTE ได้ใช้การติดต่อระหว่างประเทศเพื่อให้ได้มาซึ่งอาวุธ การติดต่อสื่อสารต่าง ๆ รวมทั้งอุปกรณ์เครื่องมือต่างๆ ตามความต้องการ กลุ่ม LTTE ได้รับความช่วยเหลือด้านการเงิน และเครื่องมืออุปกรณ์ต่างๆ จากชาวทมิฬกลุ่มใหญ่ที่อาศัยอยู่ในอเมริกาเหนือ ยุโรป และเอเชีย เพื่อต่อสู้กับรัฐบาลศรีลังกา

1.3.4 กลุ่ม Harakat ul – Mujahidin (HUM) , Movement of Holy warriors

- **ความเป็นมา** เป็นกลุ่มมุสลิมติดอาวุธ ซึ่งตั้งมั่นอยู่ในประเทศปากีสถาน โดยส่วนใหญ่จะปฏิบัติการก่อการร้ายเบื้องต้นในแคว้นแคชเมียร์ ในทางการเมือง กลุ่ม HUM เป็นพันธมิตรกับกลุ่ม Jamiat- I- Ulema - I Islam Fazlur Rehman Faction (JUI- F) เป็นกลุ่มการเมืองที่นิยมใช้ความรุนแรง (radical political party) ในกลางปี 2000 Fazlur Rehman Khalil ได้ก้าวลงจากการเป็นผู้นำ

HUM และได้ให้ Farooq Kashmiri Khalil ขึ้นเป็นผู้นำแทน Farooq จัดได้ว่าเป็นผู้ที่มีความสัมพันธ์กับบินลาดีน โดยทั้งสองได้ลงนามในความร่วมมือที่จะโจมตีผลประโยชน์ของสหรัฐ ฯ และประเทศตะวันตก กลุ่ม HUM ได้ฝึกการก่อการร้ายในค่ายฝึกบริเวณอัฟกานิสถานตะวันออก

- **ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว** กลุ่ม HUM ปฏิบัติการสร้างเสริมความรุนแรงโดยมีเป้าหมายต่อพลเรือนและทหารอินเดียในแคว้นแคชเมียร์ และยังมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับกลุ่มติดอาวุธ al-Faran ซึ่งได้ลอบลักพาตัวนักท่องเที่ยวยาวตะวันตกในแคว้นแคชเมียร์เมื่อเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1995 และต่อมาเมื่อวันที่ 24 ธันวาคม ค.ศ. 1999 กลุ่ม HUM ได้ออกมาประกาศความรับผิดชอบในกรณีจี้เครื่องบินสายการบินแอร์อินเดีย

- **ชุมกำลัง** มีสมาชิกติดอาวุธประมาณ 1,000 คน ส่วนใหญ่จะอยู่ในอะซาด แคชเมียร์ (Azad Kashmir) ปากีสถานและทางตอนใต้ของอินเดีย บริเวณแคชเมียร์และโดดา (Doda) ผู้สนับสนุนส่วนใหญ่เป็นชาวปากีสถานและชาวแคชเมียร์ ชาวอัฟกันและอาหรับ มีการใช้อาวุธชนิดปืนกล ปืนไรเฟิล เครื่องยิงลูกระเบิด วัตถุระเบิดและจรวด อย่างไรก็ตาม กลุ่ม HUM ได้สูญเสียความสัมพันธ์กับกลุ่ม JEM เมื่อปี 2000

- **พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น** ตั้งมั่นอยู่ในเมือง Muzaffarabad และราวัลพินดี (Rawalpindi) รวมทั้งเมืองอื่นๆ ในปากีสถาน แต่สมาชิกกลุ่ม HUM มักจะปฏิบัติการในแคว้นแคชเมียร์

- **ความช่วยเหลือภายนอก** ได้รับเงินบริจาคจากชาอุดีอาระเบีย และประเทศรอบอ่าวเปอร์เซีย หลายประเทศ และประเทศที่เป็นรัฐอิสลาม รวมทั้งจากชาวปากีสถานและชาวแคชเมียร์ ช่องทางในการรับเงินบริจาค้นั้นจะผ่านทางกองทุนตามโฆษณาในหนังสือ วารสาร และจุลสารต่างๆ

1.4 เอเชียตะวันตก (ตะวันออกกลาง)

1.4.1 กลุ่ม Abu Nidal organization (ANO)

กลุ่ม ANO อาจจะรู้จักกันในนาม Fatah Revolutionary Council , Arab Revolutionary Brigades , Black September , Revolutionary Organization of Socialist Muslims

- **ความเป็นมา** จัดเป็นกลุ่มองค์กรก่อการร้ายระหว่างประเทศที่ถูกก่อตั้งโดยซาบรี อัลบานา (Sabri al – Banna) ซึ่งแยกออกมาจากองค์กร PLO (Palestinian Liberation Organization) ในปี 1974 เป็นองค์กรที่มีโครงสร้างหน้าที่ชัดเจน โดยแบ่งเป็นด้านการเมือง การทหาร และด้านการเงิน

- **ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว** เป็นกลุ่มที่มีศักยภาพในการโจมตีสูง ประสบความสำเร็จหลายครั้งในการโจมตีเป้าหมาย ทำให้มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก เป้าหมายที่สำคัญได้แก่ สหรัฐ ฯ อังกฤษ ฝรั่งเศส อิสราเอล ประเทศอาหรับบางประเทศ และกลุ่มชาวปาเลสไตน์สายกลาง รวมทั้งองค์กร PLO เองด้วย การโจมตีครั้งสำคัญเกิดขึ้นเมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ. 1985 ที่สนามบินกรุงโรม ประเทศอิตาลี และสนามบินกรุงเวียนนา ประเทศออสเตรีย และในปีต่อมา กลุ่ม ANO ได้ปฏิบัติการจี้เครื่องบินสายการบิน PanAm ของสหรัฐ ฯ เที่ยวบิน 73 ในกรุงการาจี ประเทศปากีสถาน

และในเดือนมกราคม ปี 1991 เชื่อว่าอาจเป็นผู้ลอบสังหาร Abu Iyad และ Abu Hul แกนนำสำคัญของ PLO ในเมืองฉุณิส นอกจากนี้ กลุ่ม ANO ยังเป็นผู้ลอบสังหารนักการทูตจอร์แดนในประเทศเลบานอน เมื่อเดือนมกราคม ค.ศ. 1994 รวมทั้งลอบสังหารตัวแทน PLO ในประเทศเลบานอนอีกด้วย โดยตั้งแต่ปลายทศวรรษที่ 1980 เป็นต้นมา เป้าหมายในการโจมตีไม่ได้เป็นกลุ่มประเทศตะวันตกเลย

- ชุมกำลัง มีชาวต่างชาติราว 100 คนที่สนับสนุนกลุ่ม ANO

- พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น ซาบริ อัลบานา (Sabri al – Banna) ผู้นำกลุ่ม ANO ได้ย้ายมาพำนักในประเทศอิรักในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1998 แต่กลุ่ม ANO ก็ยังปฏิบัติการก่อการร้ายอย่างต่อเนื่องในเลบานอน รวมถึงค่ายผู้อพยพลี้ภัยชาวเลบานอนในหลายๆ แห่ง อย่างไรก็ตาม ปัญหาเรื่องทุนสนับสนุนและความไม่เป็นระบบของการบริหารงานภายในกลุ่มยังเป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้ศักยภาพของกลุ่ม และความเคลื่อนไหวในการก่อการต่างๆ ลดน้อยลง ดังจะเห็นได้จาก ในปี 1999 แกนนำกลุ่ม ANO ได้พักปฏิบัติการต่างๆ ในอียิปต์และลิเบีย แต่ก็ยังคงปฏิบัติการในพื้นที่อื่นๆ ทั้งในตะวันออกกลาง เอเชียและยุโรป

1.4.2 กลุ่ม Al-Aqsa Martyrs Brigade

- ความเป็นมา กลุ่ม Al - Aqsa Martyrs Brigade ประกอบด้วยสมาชิกที่เป็นหน่วยย่อยของกลุ่ม Fatah ซึ่งเป็นกลุ่มนักสู้ที่รุกฮือต่อต้านอิสราเอล (เรียกว่า Intifadah) วัตถุประสงค์ของกลุ่มคือ ต้องการขับไล่กองทัพอิสราเอลและผู้ตั้งถิ่นฐานชาวยิวออกจากพื้นที่ในเขตเวสต์แบงก์ (West Bank) ฉนวนกาซา (Gaza Strip) และกรุงเยรูซาเล็ม (Jerusalem) เพื่อนำไปสู่การจัดตั้งรัฐปาเลสไตน์

- ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว กลุ่ม Al - Aqsa Martyrs Brigade ประสบความสำเร็จในการลอบยิงและใช้ระเบิดพลีชีพเพื่อโจมตีทหารและพลเรือนชาวยิว รวมทั้งยังลอบสังหารชาวปาเลสไตน์ที่ร่วมมือกับอิสราเอล ในปี 2002 กลุ่ม Al - Aqsa Martyrs Brigade ได้ออกมารับผิดชอบในการใช้ระเบิดพลีชีพโดยผู้หญิงเป็นครั้งแรก

- พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น มักปฏิบัติการในเขตเวสต์แบงก์ ฉนวนกาซา และพื้นที่ส่วนอื่นๆ ของอิสราเอล

1.4.3 กลุ่ม Al-Gama'a al-Islamiyya (Islamic Group, IG)

- ความเป็นมา เป็นกลุ่มติดอาวุธที่ใหญ่ที่สุดในอียิปต์ กลุ่ม IG ได้ปฏิบัติการก่อความรุนแรงอย่างต่อเนื่อง นับตั้งแต่ปลายทศวรรษที่ 1970 เป็นต้นมา โดยมีผู้สนับสนุนอยู่ในหลายประเทศทั่วโลก แต่กลุ่ม IG ได้ประกาศยุติปฏิบัติการในปี 1999 (ก่อนหน้านี้ผู้นำทางจิตวิญญาณของกลุ่ม คือ เชค อุมาร์ อับ อัล ราห์มาน (Shaykh Umar Abd al-Rahman) ถูกตัดสินให้จำคุกตลอดชีวิตในเดือนมกราคม ค.ศ. 1996 เนื่องจากมีส่วนร่วมในการลอบวางระเบิดอาคารเวิลด์เทรด เซ็นเตอร์ (World Trade Center) ในปี 1993) กระนั้นก็ตาม ต่อมาในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 2000 ได้ล้มเลิกการยุติปฏิบัติการ โดยสมาชิกอาวุโสของกลุ่มได้รับแนวคิดเรื่องฟัตวา (fatwa) ของบินลาดีนเกี่ยวกับการเรียกร้องให้มีการโจมตีสหรัฐ ฯ ซึ่งจากแนวคิดดังกล่าวทำให้เกิดการแบ่งแยกเป็น 2 ฝ่าย ฝ่ายแรก ภายใต้

การนำของมุสตาฟา ฮัมซา (Mustafa Hamza) สนับสนุนการยุติปฏิบัติการ ฝ่ายหลัง นำโดยริฟา อี ทาฮา มุซา (Rifa'i Taha Musa) ซึ่งเรียกร้องให้หันกลับไปใช้อาวุธในการปฏิบัติการ โดยเมื่อต้นปี 2001 มุซาได้พิมพ์หนังสือเพื่อเผยแพร่

- *ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว* กลุ่ม IG ได้ปฏิบัติการโจมตีต่อหน่วยงานความมั่นคงของ อียิปต์ และหน่วยงานรัฐอื่นๆ โดยตั้งแต่ปี 1993 จนถึงปี 1999 ซึ่งเป็นปีที่มีการประกาศหยุดยิง กลุ่ม IG ได้โจมตีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในอียิปต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1997 ที่เมือง Luxor ทำให้มีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเสียชีวิต 58 คน นอกจากนั้นยังได้ออกมา ประกาศความรับผิดชอบต่อการพยายามในการลอบสังหารประธานาธิบดีฮอสนี มุบารัค (Hosni Mubarak) แห่งอียิปต์ที่เมือง Addis Ababa ประเทศเอธิโอเปีย อย่างไรก็ตาม กลุ่ม IG ไม่เคยที่จะ มุ่งเน้นโจมตีชาวอเมริกัน แต่จะใช้การข่มขู่คุกคามต่อผลประโยชน์สหรัฐฯ

- *ขุมกำลัง* ไม่ทราบแน่ชัด แต่สมาชิกแกนนำหลักมีประมาณ 1,000 – 2,000 คน อย่างไรก็ตาม การหยุดยิงในปี 1999 และการแตกแยกกระจัดกระจายหลังจากการโจมตีที่เมือง Luxor ในปี 1997 รวมทั้งภายหลังเหตุการณ์ 9/11 คาดว่าจะทำให้สมาชิกเหลือน้อยลงกว่าเดิม

- *พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น* ส่วนใหญ่ปฏิบัติการอยู่ในพื้นที่ al - Minya , Asyu't, Qina and Sohaj เขตปกครองทางตอนใต้ของอียิปต์ และยังได้รับการสนับสนุนในไคโร อเล็กซานเดรีย และ ชุมชนเมืองอื่นๆ โดยเฉพาะกลุ่มคนที่มีการศึกษา และนักศึกษาที่ว่างงาน นอกจากนี้ปฏิบัติการของกลุ่ม IG ยังปรากฏไปทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็นในอังกฤษ อัฟกานิสถาน เยเมน และออสเตรเลีย

- *ความช่วยเหลือจากภายนอก* ไม่ทราบแน่ชัด แต่รัฐบาลอียิปต์เชื่อว่าอิหร่าน กลุ่มอัลกออิดะห์ และกลุ่มนักรบของอัฟกานิสถานให้การสนับสนุน รวมทั้งยังได้รับเงินสนับสนุนจากองค์กรเอกชน มุสลิมอื่นๆ อีกด้วย

1.4.4 กลุ่ม Al – Jihad ,Egyptian Islamic Jihad, Jihad Group , Islamic Jihad

- *ความเป็นมา* เป็นกลุ่มอิสลามอียิปต์ที่นิยมความรุนแรง เริ่มปฏิบัติการตั้งแต่ปลายทศวรรษ ที่ 1970 ร่วมกับกลุ่มอัลกออิดะห์ของบินลาเดน ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 2001 แต่ยังคงมีความ สามารถในการปฏิบัติการโจมตีโดยอิสระ สร้างความเสียหายได้ทั่วไป โดยเฉพาะหลังเหตุการณ์ 9/11 เป้าหมายหลัก คือ โคนัสม์รัฐบาลอียิปต์ และแทนที่ด้วยการเป็นรัฐอิสลาม รวมทั้งโจมตีผลประโยชน์ของสหรัฐฯ และอิสราเอลในอียิปต์และที่อื่นๆ

- *ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว* เน้นการโจมตีด้วยอาวุธต่อเจ้าหน้าที่ระดับสูงของรัฐบาล อียิปต์ รวมทั้งคณะรัฐมนตรี ตลอดจนการลอบวางระเบิดสถานที่ราชการของทั้งอียิปต์และสหรัฐฯ จุดกำเนิดของกลุ่ม Al – Jihad คือ การอ้างความรับผิดชอบต่อการลอบสังหารประธานาธิบดีอันวาร์ ซาดัต (Anwar Sadat) แห่งอียิปต์ในปี 1981 และการอ้างความรับผิดชอบต่อการพยายามลอบสังหาร นายฮัสซัน อัล อัลฟี (Hassan al – Alfi) รัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยของอียิปต์ ในเดือนสิงหาคม

ค.ศ. 1993 รวมทั้งนาย อดีฟ ซิดกี นายกรัฐมนตรีของอิยิปต์ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1993 (ตั้งแต่ ค.ศ. 1993 เป็นต้นมา กลุ่ม AL- Jihad ก็ไม่ได้ปฏิบัติการโจมตีในอิยิปต์อีก รวมทั้งยังไม่เคยโจมตีชาวต่างชาติในอิยิปต์) อย่างไรก็ตามก็ดี กลุ่ม AL- Jihad ได้ออกมารับผิดชอบต่อการระเบิดสถานทูตอิยิปต์ในกรุงอิสลามาบัด ประเทศปากีสถาน ในปี 1995 และในปี 1998 ได้ลอบโจมตีสถานทูตสหรัฐฯ ในอัลบานีย แต่ไม่สำเร็จ

- ขุมกำลัง ไม่ทราบแน่ชัด อาจจะมีสมาชิกหลัก ๆ 200-300 คน

- พื้นที่ปฏิบัติการ/ฐานที่มั่น อยู่ในพื้นที่โคโร แต่เครือข่ายส่วนใหญ่อยู่นอกอิยิปต์ รวมทั้งเยเมน อัฟกานิสถาน ปากีสถาน เลบานอน อังกฤษ

- ความช่วยเหลือจากภายนอก ไม่แน่ชัด รัฐบาลอิยิปต์กล่าวหาว่าอิหร่านสนับสนุน กลุ่มอัลกออิดะห์ของบินลาเดนก็ให้การสนับสนุน รวมทั้งยังอาจได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากองค์กรเอกชนมุสลิม องค์กรธุรกิจ หรือองค์กรอาชญากรรม เป็นต้น

1.4.5 กลุ่ม Al – Qaida

- ความเป็นมา ก่อตั้งโดยอุสมะ บิน ลาเดน (Usma bin Ladin) ในช่วงปลายทศวรรษที่ 1980 ทั้งนี้เพื่อนำพาชาวอาหรับในอัฟกานิสถานต่อต้านการยึดครองของสหภาพโซเวียต ได้รับความช่วยเหลือทางการเงิน การรวบรวมสมัครพรรคพวก การติดต่อสื่อสาร และการฝึกฝนด้านอาวุธ ยุทธวิธีปรกฏต่างๆ จากกลุ่มมุสลิมนิกายสุหนี่ (Sunni) นิยมความรุนแรง อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันมีเป้าหมายที่จะสร้างอิสลามทั้งหมด (Pan – Islamic Caliphate) เพื่อปกครองโลก สัมล้างระบอบเดิมที่ไม่ใช่อิสลาม ขับไล่ชาวตะวันตกและพวกที่ไม่ใช่มุสลิมออกไปจากประเทศมุสลิมต่างๆ โดยอาศัยความร่วมมือกับพันธมิตรอาหรับที่นิยมความรุนแรง ประเด็นสำคัญที่กล่าวอ้างถึง คือ “...โลกอิสลามต้องใช้การต่อสู้แบบญิฮัด (Jihad) ในการต่อต้านยิวและพวกนอกศาสนาทั้งหลาย...” ในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ 1998 ถึงกับมีการกล่าวว่า “... มันเป็นหน้าที่ของมุสลิมทั้งหลายที่จะต้องสังหารชาวอเมริกัน ไม่ว่าจะเป็นทหาร หรือพลเรือน รวมทั้งพันธมิตรทั้งหลายของสหรัฐฯ ...” ต่อมาในปี 2001 ผ่นวกรวมกับกลุ่ม Islamic Jihad หรือ Al – Jihad

- ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว เหตุการณ์ในวันที่ 11 กันยายน 2001 คาดว่าน่าจะเป็นฝีมือของกลุ่ม Al – Qaida โดยสมาชิกของกลุ่มจำนวน 19 คน ยอมพลีชีพเพื่อจี้เครื่องบินพาณิชย์ของสหรัฐฯ 4 ลำ โดย 2 ลำแรกให้ขับพุ่งชนอาคาร World Trade Center ในนครนิวยอร์ก ลำที่ 2 ให้พุ่งชนอาคารเพนตากอน ใกล้กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. และลำสุดท้ายพุ่งตกลงในทุ่งหญ้า Shanksville มลรัฐเพนซิลวาเนีย เป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิตและสูญหายราว 3,000 คน และก่อนหน้านั้นเมื่อวันที่ 12 ตุลาคม ในปี 2000 ได้โจมตีเรือรบสหรัฐฯ ที่ชื่อ USS Cole บริเวณท่าเรือเอเดน ประเทศเยเมน ทำให้ลูกเรือสหรัฐฯ เสียชีวิต 17 คน และได้รับบาดเจ็บ 39 คน ในปี 1998 ได้ลอบวางระเบิดสถานทูตสหรัฐฯ ในกรุงไนโรบี ประเทศเคนยา และในประเทศแทนซาเนีย ทำให้มีผู้เสียชีวิตอย่างน้อย 301 คน และบาดเจ็บมากกว่า 5,000 คน นอกจากนี้

1.4.6 กลุ่ม Asbat al – Ansar

- **ความเป็นมา** เป็นกลุ่มที่ตั้งมั่นอยู่ในเลบานอน ประกอบด้วยชาวมุสลิมปาเลสไตน์นิกายสุหนี่ที่นิยมความรุนแรง มีการผสมรวมกับกลุ่มอัลกออิดะห์ของบินลาดีน กลุ่ม Asbat al – Ansar เป็นกลุ่มที่ตีความหลักอิสลามในแนวทางที่รุนแรงโดยเชื่อว่าต้องใช้ความรุนแรงในการโจมตีเป้าหมายเพื่อผลสัมฤทธิ์ในทางการเมือง บางจุดมุ่งหมายเป็นไปเพื่อล้มล้างรัฐบาลเลบานอนและทำลายแนวคิดการต่อต้านอิทธิพลของอิสลามในประเทศ

- **ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว** กลุ่ม Asbat al – Ansar ประสบความสำเร็จในการโจมตีเลบานอนตั้งแต่การก่อตั้งในทศวรรษที่ 1990 โดยเฉพาะอย่างยิ่งประสบความสำเร็จในการลอบสังหารผู้นำศาสนาในเลบานอน และลอบวางระเบิดสถานบันเทิงหลายแห่งในช่วงกลางทศวรรษที่ 1990 ในปลายเดือนธันวาคม 1999 มีส่วนร่วมในการสู้รบทางตอนเหนือของเลบานอน และในปี 2000 กลุ่ม Asbat al – Ansar ได้ขยายปฏิบัติการไปสู่เป้าหมายระหว่างประเทศด้วย โดยได้ลอบวางระเบิดสถานทูตรัสเซียในกรุงเบรุต ประเทศเลบานอน เมื่อเดือนมกราคม

- **ขุมกำลัง** ประมาณว่ามีนักรบติดอาวุธ 300 คน ในเลบานอน

- **พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น** มีฐานปฏิบัติการใน Ayn al – Hilwah ซึ่งเป็นค่ายผู้อพยพชาวปาเลสไตน์ อยู่ทางตอนใต้ของเลบานอน

- **ความช่วยเหลือจากภายนอก** บางครั้งได้รับความช่วยเหลือผ่านเครือข่ายมุสลิมนิกายสุหนี่ระหว่างประเทศที่นิยมความรุนแรง และเครือข่ายกลุ่มอัลกออิดะห์

1.4.7 กลุ่ม Hamas (Islamic Resistance Movement)

- **ความเป็นมา** ก่อตั้งขึ้นในปลายปี 1987 เป็นกึ่งก้านของขบวนการภราดรภาพมุสลิมปาเลสไตน์ ลักษณะสำคัญของกลุ่ม Hamas คือใช้ทั้งวิธีการทางการเมืองและความรุนแรง ซึ่งอาจรวมถึงการก่อการร้าย เพื่อที่จะให้บรรลุเป้าหมายในการจัดตั้งรัฐปาเลสไตน์ในพื้นที่อิสราเอล โครงสร้างของ Hamas เป็นไปอย่างหลวม ๆ มีระบบการทำงานบางส่วนลับ ปฏิบัติการของกลุ่มจะมุ่งเน้นพื้นที่บริเวณฉนวนกาซา และเขตเวสต์แบงก์ รวมทั้งพยายามจะเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองพื้นที่ดังกล่าวด้วย

- **ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว** สมาชิกของกลุ่ม Hamas โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหน่วย Izz – el – din al-Qassam Brigades มักจะปฏิบัติการโจมตีอิสราเอล ด้วยวิธีระเบิดพลีชีพต่อพลเรือนและทหารอิสราเอล ปฏิบัติการโจมตีต่างๆ รวมทั้งการลุกฮือขึ้นต่อสู้ (Intifadah) กับอิสราเอล และผลประโยชน์ของอิสราเอล ยังคงมีต่อเนื่องเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน (โดยที่ไม่มีเป้าหมายโจมตีสหรัฐฯ)

- **ขุมกำลัง** ไม่ทราบแน่ชัด แต่มีผู้เห็นใจกลุ่ม Hamas ราว 10,000 คน

- **พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น** โดยทั่วไปจะปฏิบัติการในบริเวณเขตฉนวนกาซาและเวสต์แบงก์ แต่ผู้นำกลุ่ม Hamas มักปรากฏตัวตามที่ต่างๆ ในตะวันออกกลาง เช่น ในซีเรีย เลบานอน และอิหร่าน

- ความช่วยเหลือจากภายนอก ได้รับความช่วยเหลือด้านการเงินจากชาวปาเลสไตน์ที่อยู่ต่างแดน เช่น ในอิหร่าน รวมทั้งนักธุรกิจที่ร่ำรวย ในซาอุดีอาระเบีย และประเทศในกลุ่มอาหรับสายกลาง ทั้งนี้การระดมเงินทุนสู่กลุ่ม วรรณคดีผ่านกิจกรรมต่างๆ ในยุโรปและอเมริกาเหนือ

1.4.8 กลุ่ม Hizballah (Party of God) ,Islamic Jihad , Revolutionary Justice Organization , Organization of the Oppressed on Earth , and Islamic Jihad for the Liberation of Palestine

- **ความเป็นมา** ก่อตั้งในปี 1982 เพื่อตอบโต้การบุกเลบานอนของอิสราเอล กลุ่ม Hizballah เป็นการรวมตัวของกลุ่มมุสลิมนิกายชีอะห์ (Shi'a) ที่อาศัยอยู่ในเลบานอน มีอุดมการณ์ซึ่งได้รับแรงบันดาลใจจากการปฏิวัติอิสลามในอิหร่านเมื่อปี 1979 และคำสอนของอยาตุล्लाห์ โคไมนี (Ayatollah Khomeini) มีสภาที่ปรึกษา (The majlis al – Shura) เป็นองค์กรที่มีอำนาจสูงสุดในกลุ่ม นำโดยเลขาธิการใหญ่ นายฮัสซัน นัซรอลลาห์ (Hassan Nasrallah) กลุ่ม Hizballah เป็นผู้สนับสนุนหลักการพื้นฐานอย่างเป็นทางการในการจัดตั้งรัฐอิสลามในเลบานอน และปลดปล่อยดินแดนอาหรับที่ถูกอิสราเอลยึดครอง รวมทั้งเยรูซาเล็ม อันเป็นการบ่งบอกถึงเป้าหมายในการขับไล่อิสราเอลออกไป แสดงให้เห็นว่าไม่ต้องการที่จะอยู่ในระบบการเมืองที่จัดตั้งไว้แล้วในเลบานอน อย่างไรก็ตาม ในปี 1992 จุดยืนนี้เปลี่ยนไปเมื่อกลุ่ม Hizballah ตัดสินใจสมัครรับเลือกตั้ง โดยได้รับการขึ้นจากอิหร่าน แต่ทั้งนี้กลุ่มก็อาจปฏิบัติโดยไม่ต้องการได้รับความเห็นชอบจากอิหร่านเสมอไป และถึงแม้ว่ากลุ่ม Hizballah จะไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับซีเรียมากนัก แต่กลุ่มก็เป็นพันธมิตรที่เข้มแข็งทางยุทธวิธีในการช่วยเหลือซีเรียให้บรรลุวัตถุประสงค์ทางการเมืองของภูมิภาค

- **ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว** Hizballah ได้มีส่วนร่วมในการต่อต้านสหรัฐฯ ด้วยการก่อการร้ายในแบบต่างๆ รวมถึงการใช้รถบรรทุกระเบิดพลีชีพต่อสถานทูตสหรัฐฯ ในกรุงเบรุต ประเทศเลบานอน เมื่อเดือนเมษายน ค.ศ. 1983 และการโจมตีค่ายทหารนาวิกโยธินสหรัฐฯ ในกรุงเบรุต เมื่อเดือนตุลาคม ปีเดียวกัน ตลอดจนการโจมตีสถานทูตสหรัฐฯ ในกรุงเบรุต ในเดือนกันยายน ปีต่อมา นอกจากนี้กลุ่ม Hizballah ยังได้ลักพาตัว หน่วงเหนี่ยวกักขังตัวประกันชาวอเมริกันและยุโรปในเลบานอน ในปี 1992 และในปีเดียวกัน ได้โจมตีสถานทูตอิสราเอลในอาร์เจนตินา รวมทั้งยังเป็นผู้ต้องสงสัยในการวางระเบิดศูนย์วัฒนธรรมอิสราเอล ในกรุงบัวโนสไอเรส ในปี 1994 และในช่วงฤดูใบไม้ร่วง ค.ศ. 2000 กลุ่ม Hizballah ได้จับกุมทหารอิสราเอล 3 คนไว้ด้วย ทั้งนี้สมาชิกคนสำคัญของกลุ่ม Hizballah ได้แก่ Imad Mughniyah , Hasan Izz - al - Din และ Ali Atwa อยู่ในบัญชีผู้ก่อการร้ายจำนวน 22 คนที่หน่วย FBI ของสหรัฐฯ ต้องการตัวมากที่สุด

- **ขุมกำลัง** มีผู้สนับสนุนนับพันคนและมีสมาชิกที่เป็นนักรบคอยปฏิบัติการโจมตีราว 100 คน

- **พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น** ปฏิบัติการบริเวณหุบเขาเบกา (Bakaa Valley) ตอนใต้กรุงเบรุต และตอนใต้ของเลบานอน โดยมีเซลล์หรือเครือข่ายก่อการร้ายในยุโรป แอฟริกา อเมริกาใต้ อเมริกาเหนือ และในเอเชีย

- ความช่วยเหลือจากภายนอก เชื่อกันว่าได้รับความช่วยเหลือทางการเงิน การฝึกฝนอาวุธ การระเบิด วิธีการทูต และความช่วยเหลือด้านโครงสร้างองค์กรจากอิหร่านและซีเรีย

1.4.9 กลุ่ม Kahane Chai (Kach)

- ความเป็นมา มีเป้าหมายเพื่อจัดตั้งรัฐอิสราเอลตามแนวทางศาสนาในคัมภีร์ไบเบิล ก่อตั้งโดยพระยิว – อเมริกันหัวรุนแรงที่ชื่อ Meir Kahane และยังคงแตกหน่อออกเป็นกลุ่ม Kahane Lives (ก่อตั้งโดย Binyamin Kahane ซึ่งเป็นลูกชายของ Meir Kahane) กลุ่ม Kach ประกาศตัวเป็นกลุ่มก่อการร้ายในเดือนมีนาคม 1994 ตามกฎหมายก่อการร้ายของอิสราเอลในปี 1948 และกลุ่มนี้ยังประกาศให้การสนับสนุน ดร. บาร์ช โกลด์สไตน์ (Baruch Goldstein) ซึ่งปฏิบัติการโจมตีมัสยิดอัลอิบราฮิม (al – Ibrahimi) ในปี 1994 ทั้งนี้ ดร. บาร์ช มีความผูกพันแนบแน่นกับกลุ่ม Kach เขามีเป้าหมายในการโจมตีรัฐบาลอิสราเอล แต่อย่างไรก็ดี ชาวปาเลสไตน์ได้ลอบสังหาร Binyamin Kahane และภรรยาของเขาในรถยนต์ เมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ. 2000 ในเขตเวสต์แบงก์

- ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว กลุ่ม Kach ได้ปฏิบัติการต่อต้านรัฐบาลอิสราเอล รวมทั้งข่มขู่คุกคามชาวอาหรับและชาวปาเลสไตน์ในเมืองเฮบรอน (Hebron) และเวสต์แบงก์ กลุ่มนี้ได้ออกมาประกาศว่าจะเพิ่มระดับความรุนแรงในการปฏิบัติการมากยิ่งขึ้น ภายหลังจากที่ Binyamin Kahane และภรรยาของเขาถูกลอบสังหาร

- ขุมกำลัง ไม่ปรากฏ

- พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น ถิ่นฐานในอิสราเอล เวสต์แบงก์ และ Oiryat Arba' ในเมืองเฮบรอน

- ความช่วยเหลือจากภายนอก ได้รับการสนับสนุนและความเห็นใจจากสหรัฐฯ และยุโรป

1.4.10 กลุ่ม Kurdistan Workers' Party (PKK)

- ความเป็นมา ก่อตั้งในปี 1974 เป็นกลุ่มก่อความไม่สงบแนวทางมาร์กซิสต์ – เลนิน ในเบื้องต้นประกอบด้วยชาวตุรกีเชื้อสายเคิร์ด เป้าหมายของกลุ่ม PKK คือ ต้องการสถาปนารัฐเคิร์ดอิสระ ซึ่งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของตุรกี เป็นบริเวณที่มีชาวเคิร์ดอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น ในช่วงต้นทศวรรษที่ 1990 กลุ่ม PKK ได้ใช้ปฏิบัติการโจมตีทั้งก่อความไม่สงบไปจนถึงการก่อการร้ายทั้งในชนบทและในเมือง โดยเมื่อต้นปี 1999 เจ้าหน้าที่รัฐบาลของตุรกีได้จับกุมนายอับดุลลาห์ โอคาแลน ประธานกลุ่ม PKK ในเคนยา และได้นำตัวเขามาลงโทษเพื่อให้เสียชีวิต แต่ในเดือนสิงหาคม 1999 โอคาแลนออกมาประกาศ “ สันติภาพที่เริ่มต้น ” (peace initiative) เพื่อระงับไม่ให้สมาชิกกลุ่ม PKK ใช้ความรุนแรงต่อไป และเรียกร้องเปิดการเจรจาในประเด็นชาวเคิร์ดกับรัฐบาลองการของตุรกี ทั้งนี้ในเดือนมกราคม ค.ศ. 2000 ที่ประชุมกลุ่ม PKK สมาชิกส่วนใหญ่ได้ให้การสนับสนุนแนวคิดของโอคาแลน และเน้นย้ำให้กลุ่มใช้วิธีการทางการเมืองเพื่อให้บรรลุเป้าหมายใหม่ โดยเฉพาะเรื่องการปรับปรุงสิทธิต่างๆ ของชาวเคิร์ดในตุรกี

- *ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว* ในเบื้องต้นมีเป้าหมายโจมตีกองกำลังด้านความมั่นคงของรัฐบาลตุรกีเป็นหลัก แต่ก็ได้ขยายการโจมตีไปยังเจ้าหน้าที่การทูตและสถานประกอบการเชิงพาณิชย์ของตุรกีในยุโรป ในปี 1993 และโจมตีอีกครั้งช่วงฤดูใบไม้ผลิในปี 1995 นอกจากนี้ยังพยายามที่จะสร้างความเสียหายต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของตุรกี อีกด้วย โดยในช่วงกลางทศวรรษที่ 1990 กลุ่ม PKK ได้ลอบวางระเบิดสถานที่ท่องเที่ยวและโรงแรมหลายแห่งในตุรกี ทั้งยังลักพาตัวนักท่องเที่ยวต่างชาติอีกด้วย

- *ขุมกำลัง* คาดว่ามีสมาชิกประมาณ 4,000 – 5,000 คน ส่วนใหญ่จะอาศัยอยู่ทางตอนเหนือของอิรัก และมีอีกเป็นจำนวนเรือนพันในตุรกีและยุโรปที่สังหารและเห็นใจกลุ่ม PKK

- *พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น* ปฏิบัติการโจมตีในตุรกี ยุโรป และตะวันออกกลาง

- *ความช่วยเหลือจากภายนอก* ได้รับความช่วยเหลือด้านที่หลบภัยและความช่วยเหลือบางอย่างจากซีเรีย อิรัก และอิหร่าน โดยรัฐบาลกรุงดามัสกัสของซีเรีย ได้สนับสนุนข้อตกลงในการต่อต้านคุกคามชาวเคิร์ดของรัฐบาลตุรกี และรับประกันที่จะไม่ให้การหนุนหลังกลุ่ม PKK

1.4.11 กลุ่ม Mujahedin – e Khalg (MEK, MKO)

เป็นที่รู้จักในนาม กลุ่มกองกำลังเพื่อการปลดปล่อยแห่งชาติอิหร่าน (The National Liberation Army of Iran) ขบวนการประชาชนมุจาฮิดีนอิหร่าน (People 's Mujahidin of Iran –PMOT)

- *ความเป็นมา* ปรัชญาของกลุ่มเป็นการผสมผสานระหว่างแนวคิดมาร์กซิสต์และแนวทางอิสลาม ก่อตั้งในทศวรรษที่ 1960 ถูกขับออกมาจากอิหร่านภายหลังการปฏิวัติอิสลามในปี 1979 ในเบื้องต้นกลุ่ม MEK มุ่งมั่นที่จะต่อต้านชาติตะวันตกและโจมตีผลประโยชน์ภายใต้การปกครองระบอบอิสลามในอิหร่านและในต่างแดน ปัจจุบันกลุ่ม MEK สนับสนุนให้อิหร่านมีระบอบการปกครองที่แยกอำนาจรัฐออกจากศาสนา (Secular State)

- *ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว* มีการรณรงค์ไปทั่วโลกให้มีการต่อต้านรัฐบาลอิหร่าน รวมทั้งใช้การโฆษณาชวนเชื่อ และบางครั้งก็ใช้วิธีก่อการร้าย โดยในทศวรรษที่ 1970 กลุ่ม MEK ได้สังหารพลเรือน และทหารอเมริกันหลายคน ที่ทำงานภายใต้โครงการความมั่นคงในกรุงเตหะราน และในปี 1979 ได้สนับสนุนการบุกยึดสถานทูตสหรัฐฯ ในกรุงเตหะราน ต่อมาในปี 1981 กลุ่ม MEK ได้ลอบวางระเบิดสำนักงานใหญ่ของพรรคสาธารณรัฐอิสลามอิหร่านและสถานที่ทำงานของผู้นำระดับสูงของอิหร่าน ทำให้มีผู้เสียชีวิต 70 คน ซึ่งในจำนวนนั้นมีหัวหน้าศาลยุติธรรม อยาตุลลาห์ โมฮัมหมัด เบเฮชตี (Ayatollah Mohammad Beheshti) ประธานาธิบดีโมฮัมหมัด อาลี ราจาอี (Mohammad – Ali Rajaei) และนายกรัฐมนตรีโมฮัมหมัด จาวาด บาโฮนาร์ (Mohammad – Javad Bahonar) ในปี 1991 กลุ่ม MEK ให้การช่วยเหลือรัฐบาลอิรักปราบปรามการลุกฮือขึ้นต่อสู้ของกลุ่มมุสลิมนิกายชีอะห์และกลุ่มชาวเคิร์ดทางตอนเหนือและตอนใต้ของอิรัก ในปี 1992 กลุ่ม MEK ได้ปฏิบัติการโจมตีสถานทูตอิหร่านใน 13 ประเทศ อันเป็นการแสดงถึงศักยภาพของกลุ่มที่สามารถปฏิบัติการโจมตีในต่างแดนได้ ต่อมาในเดือนเมษายน ค.ศ. 1999 กลุ่ม MEK ได้พุ่งเป้าโจมตี

ไปยังเจ้าหน้าที่ทหาร โดยได้ตอบสังหารผู้บัญชาการหน่วย NASR ซึ่งเป็นหน่วยงานร่วมรับผิดชอบในการประสานนโยบายเกี่ยวกับอิรัก และระหว่างปี 2000 – 2001 ได้เข้าไปเกี่ยวข้องในปฏิบัติการโจมตีกำลังทหารและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกฎหมายของรัฐบาลอิหร่านบริเวณพรมแดนอิรัก – อิหร่าน กล่าวได้ว่ากลุ่ม MEK เป็นกลุ่มที่สร้างความสัมพันธ์ต่อเสถียรภาพของผู้นำประเทศอิหร่านมากที่สุดกว่าได้ โดยในปี 2000 ได้ลอบโจมตีทำเนียบผู้นำสูงสุดและประธานาธิบดีของอิหร่านมาแล้ว

- **ชุมกำลัง** มีนักรบประมาณ 1,000 คน กระจายอยู่ทั่วอิรัก อาวุธที่มีประกอบด้วยรถถัง ปืนเล็ก ปืนใหญ่ เป็นต้น

- **พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น** ในทศวรรษที่ 1980 ผู้นำกลุ่ม MEK ถูกเจ้าหน้าที่ฝ่ายความมั่นคงของอิหร่านเนรเทศไปฝรั่งเศส โดยในช่วงปลายทศวรรษที่ 1990 กลุ่ม MEK ได้ออกมาอ้างความรับผิดชอบในการโจมตีที่เกิดขึ้นในอิหร่านเพิ่มมากขึ้น

- **ความช่วยเหลือจากภายนอก** ได้รับการสนับสนุนจากอิรัก และเรียกร้องการรับบริจาคจากชุมชนอิหร่านอพยพในต่างแดน

1.4.12 กลุ่ม Palestine Liberation Front (PLF)

- **ความเป็นมา** แยกตัวออกมาจากกลุ่ม PLFP – GC ในช่วงกลางทศวรรษที่ 1970 และต่อมาก็แยกตัวออกมาเป็นกลุ่มย่อยที่สนับสนุนองค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ (Palestine Liberation Organization - PLO) รวมทั้งบทบาทของซีเรียและลิเบียด้วย อยู่ภายใต้การนำของมุฮัมมัด อับบาส (Muhammad Abbas) หรือ อาบู อับบาส (Abu Abbas) ซึ่งเคยเป็นกรรมการบริหารของ PLO เมื่อปี 1994 โดยออกจากการเป็นสมาชิก PLO ในปี 1991

- **ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว** อาบู อับบาส เป็นผู้นำกลุ่มย่อยของชาวปาเลสไตน์ที่ต่อต้านอิสราเอล โดยในปี 1985 กลุ่ม PLF ได้อ้างความรับผิดชอบต่อการโจมตีเรืออเมริกันและผู้โดยสารที่ Leo Klingoffer

- **ชุมกำลัง** ไม่ปรากฏ

- **พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น** กลุ่ม PLF มีฐานที่มั่นอยู่ในตูนิเซีย จนเมื่อ Achille Lauro เข้าโจมตี จึงย้ายฐานที่มั่นไปอยู่ในอิรัก กระทั่งถึงทุกวันนี้

- **ความช่วยเหลือจากภายนอก** ได้รับการสนับสนุนส่วนใหญ่จากอิหร่าน ซึ่งก่อนหน้านี้ได้รับการสนับสนุนจากลิเบีย

1.4.13 กลุ่ม Popular Front for the Liberation of Palestine (PFLP)

- **ความเป็นมา** จัดเป็นกลุ่มที่มีแนวคิดมาร์กซิสต์ – เลนิน ก่อตั้งในปี 1967 โดยจอร์จ ฮาบาซ (George Habash) ซึ่งเป็นสมาชิก PLO โดยร่วมมือกับพันธมิตรกองกำลังพันธมิตรปาเลสไตน์ (Alliance of Palestinian Force – APF) เพื่อคัดค้านการประกาศหลักการสันติภาพซึ่งลงนามในปี 1993 มีส่วนร่วมใน PLO แต่เป็นกลุ่มที่แยกออกมาจาก APF ในปี 1999 เข้าร่วมประชุมกับยัสเซอร์

อาราฟัต (Yasser Arafat) ผู้นำ PLO เพื่อหาหรือเรื่องความเป็นเอกภาพแห่งชาติและการเสริมกำลังความแข็งแกร่งให้กับ PLO โดยที่ยังคงคัดค้านการเจรจากับอิสราเอลต่อไป

- ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว ปฏิบัติการก่อการร้ายระหว่างในช่วงทศวรรษที่ 1970 โดยในปี 1978 ได้โจมตีอิสราเอลและประเทศอาหรับสายกลาง รวมทั้งได้สังหารผู้ตั้งถิ่นฐานชาวยิวหลายคนในปี 1996 และต่อมาในปี 2000 ได้ลอบสังหารรัฐมนตรีกระทรวงท่องเที่ยวของอิสราเอล

- ชุมกำลัง มีประมาณ 800 คน

- พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น อยู่ในซีเรีย เลบานอน และอิสราเอล บริเวณฉนวนกาซาและเขตเวสต์แบงก์

- ความช่วยเหลือจากภายนอก ได้รับความช่วยเหลือเรื่องที่พักภัยและการส่งกำลังบำรุงบางอย่างจากซีเรีย

1.4.14 กลุ่ม Popular Front for the Liberation of Palestine – General Command (PFLP –GC)

- ความเป็นมา แยกตัวออกจากกลุ่ม PFLP ในปี 1968 เป็นกลุ่มที่ต่อต้านยัสเซอร์ อาราฟัต ผู้นำ PLO กลุ่ม PFLP –GC อยู่ภายใต้การนำของอะห์มัด จาบริล (Ahmad Jabril) อดีตนายทหารกองทัพซีเรีย เป็นกลุ่มที่มีความผูกพันใกล้ชิดกับซีเรียและอิหร่าน

- ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว ประสบความสำเร็จในการโจมตีทั้งในยุโรปและตะวันออกกลาง โดยเฉพาะตามแนวชายแดนอิสราเอล มักใช้วิธีการที่ไม่ธรรมดาในการโจมตี เช่น การใช้บอลลูน , เครื่องร่อนที่ติดเครื่องยนต์ โดยเน้นปฏิบัติการแบบกองโจรและการโจมตีขนาดเล็กในทางตอนใต้ของเลบานอน อิสราเอล (ฉนวนกาซาและเวสต์แบงก์)

- ชุมกำลัง มีสมาชิกประมาณ 700 คน

- พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น อยู่ในดามัสกัส ประเทศซีเรีย และเลบานอน

- ความช่วยเหลือจากภายนอก ได้รับความช่วยเหลือส่วนใหญ่จากซีเรียและรับการสนับสนุนทางการเงินจากอิหร่าน

1.4.15 กลุ่ม Revolutionary People's Liberation Party/Front (DHKP/C)

- ความเป็นมา ก่อตั้งในปี 1978 เป็นกลุ่มย่อยของขบวนการประชาชนเพื่อการปลดปล่อยแห่งตุรกี (the Turkish People's Liberation Party / Front) ตั้งชื่อใหม่ในปี 1994 ภายหลังการต่อสู้แบ่งแยกออกมาเป็นฝ่ายต่างๆ กลุ่ม DHKP/C สนับสนุนอุดมการณ์มาร์กซิสต์ รวมทั้งต่อต้านสหรัฐฯ และนาโต้อย่างแรง ในด้านการเงินสำหรับการปฏิบัติการ กลุ่ม DHKP/C อาศัยการจี้ปล้นและการข่มขู่บีบบังคับ

- ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว ในปลายทศวรรษที่ 1980 มุ่งเน้นโจมตีเจ้าหน้าที่ฝ่ายความมั่นคงและนายทหารของรัฐบาลตุรกีที่ยังประจำการและปลดเกษียณแล้ว แต่ในปี 1990 ได้เริ่มที่จะปฏิบัติการโจมตีผลประโยชน์ของต่างชาติ โดยได้สังหารทหารสหรัฐฯ 2 นาย และทำร้ายทหาร

สหรัฐฯ 1 นายจนได้รับบาดเจ็บสาหัส เพื่อต่อต้านการทำสงครามอ่าวเปอร์เซียในปี 1990 รวมถึงการยิงปืนอาวุธโจมตีสถานกงสุลของสหรัฐฯ ในนครอิสตันบูลในปี 1992 และสังหารนักธุรกิจที่มีชื่อเสียงชาวตุรกี เมื่อต้นปี 1996 นอกจากนี้ยังใช้การระเบิดพลีชีพโจมตีตำรวจตุรกีในเดือนมกราคมและกันยายน ค.ศ. 2000 แต่เมื่อ 3 ปีที่แล้ว ตำรวจตุรกีได้ค้นพบแหล่งหลบซ่อนและจับกุมสมาชิกบางคนได้ ทำให้กลุ่มอ่อนแอลงอย่างมาก

- ชุมกำลัง ไม่ทราบแน่ชัด

- พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น ปฏิบัติการโจมตีในอิสตันบูล และเมืองต่างๆ ของตุรกี รวมทั้งในยุโรปตะวันตก

- ความช่วยเหลือจากภายนอก ไม่ปรากฏ

1.4.16 กลุ่ม The Palestine Islamic Jihad (PIJ)

- ความเป็นมา ถือกำเนิดโดยนักรบปาเลสไตน์ในเขตฉนวนกาซาในช่วงทศวรรษที่ 1970 อยู่ในกลุ่มที่เรียกว่า PIJ – shiqaqi อยู่ภายใต้การนำของ ราช์มาดาน ชาลลาห์ (Ramadan Shallah) ซึ่งพำนักอยู่ในซีเรีย จุดมุ่งหมายของกลุ่ม คือ สร้างรัฐอิสลามปาเลสไตน์และทำลายล้างอิสราเอลโดยการทำสงครามศักดิ์สิทธิ์ (Holy War) แต่ได้รับการคัดค้านจากประเทศอาหรับสายกลาง

- ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว นักเคลื่อนไหวของกลุ่ม PIJ ปฏิบัติการโจมตีด้วยวิธีการต่างๆ รวมทั้งการระเบิดพลีชีพต่อประชาชนและทหารอิสราเอล ในปี 2001 กลุ่ม PIJ ใช้ปฏิบัติการในลักษณะการลุกฮือขึ้นต่อสู้ (Intifadah) มีเป้าหมายต่ออิสราเอลและผลประโยชน์ต่างๆ ของอิสราเอล โดยเฉพาะในภายในประเทศอิสราเอลและดินแดนในอาณัติไม่มีเป้าหมายต่อผลประโยชน์ของสหรัฐฯ

- ชุมกำลัง ไม่ทราบแน่ชัด

- พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น ภายในประเทศอิสราเอล เขตเวสต์แบงก์และฉนวนกาซา รวมทั้งในพื้นที่ส่วนต่างๆ ของตะวันออกกลาง เลบานอน ซีเรีย หรือที่อำนาจการปกครองของอิสราเอลปรากฏ

- ความช่วยเหลือจากภายนอก ได้รับความช่วยเหลือทางการเงินจากอิหร่านและการสนับสนุนด้านต่างๆ จากซีเรีย

1.5 เอเชียกลาง

1.5.1 กลุ่ม Islamic Movement of Uzbekistan (IMU)

- ความเป็นมา กองกำลังผสมอิสลามจากอุซเบกิสถานและประเทศต่างๆ ในเอเชียกลางร่วมกันต่อต้านอำนาจการปกครองที่แยกรัฐออกจากศาสนา (secular state) ของนายอิซลอม คาลิมอฟ (Islom Karimov) ประธานาธิบดีแห่งอุซเบกิสถาน ทั้งนี้ก่อนที่การต่อต้านการก่อการร้ายจะเริ่มขึ้นในอัฟกานิสถานในเดือนตุลาคม กลุ่ม IMU มีความมุ่งหมายที่จะจัดตั้งรัฐอิสลามแห่งอุซเบกิสถาน ถ้าผู้นำทางการเมืองและอุดมการณ์ของกลุ่ม IMU คือนายโทเซอร์ โยลดาเชฟ (Tohir Yoldashev) รอดชีวิตจากการ

ต่อต้านการก่อการร้าย และสามารถกลับมารวมกลุ่มได้ใหม่ เขาอาจจะขยายเป้าหมายเป็นการต่อสู้เพื่ออิสลาม รวมทั้งการต่อต้านตะวันตกและอิสราเอลด้วย

- **ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว** ก่อนตุลาคม ปี 2001 มีเป้าหมายต่อผลประโยชน์ของอุซเบกิสถาน โดยในเดือนกุมภาพันธ์ 1999 เชื่อว่ากลุ่ม IMU มีส่วนร่วมในการระเบิดรถยนต์ 5 คันในกรุงทาชเคนต์ (Tashkent) และในระหว่างปี 1999 – 2000 มีการจับชาวต่างชาติเป็นตัวประกัน โดยมีการจับนักไต่เขาชาวอเมริกัน 4 คน ในเดือนสิงหาคม 2000 และนักธรณีวิทยาชาวญี่ปุ่น 4 คน ทหารคีร์กีซสถาน 8 คน ในเดือนสิงหาคม 1999 และตั้งแต่เดือนตุลาคม เป็นต้นมา กลุ่ม IMU ได้จับกุม สังหาร และทำให้ทหาร (ซึ่งต่อสู้อยู่ในอัฟกานิสถาน) จำนวนมากสูญหาย อย่างไรก็ตาม นายจูมานามากานี (Juma Namagani) ผู้นำทางทหารของกลุ่ม IMU ได้ถูกสังหารระหว่างการประท้วงเครื่องบินในเดือนพฤศจิกายน แต่โยลดาเซฟ ยังคงมีชีวิตอยู่

- **ขุมกำลัง** มีนักรบติดอาวุธประมาณ 2,000 คน

- **พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น** นักรบติดอาวุธจะกระจายอยู่ในเอเชียใต้ ทาจิกิสถาน และจะปฏิบัติการบริเวณอัฟกานิสถาน อิหร่าน คีร์กีซสถาน ปากีสถาน ทาจิกิสถาน และอุซเบกิสถาน

- **ความช่วยเหลือจากภายนอก** ได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มอิสลามที่นิยมความรุนแรง และผู้อุปถัมภ์ในตะวันออกกลาง เอเชียกลาง เอเชียใต้

2. ภูมิภาคยุโรป

2.1 กลุ่ม Basque Fatherland and Liberty (ETA)

- **ความเป็นมา** ก่อตั้งในปี 1959 มีวัตถุประสงค์เพื่อแบ่งแยกดินแดนบริเวณตอนเหนือของสเปน แถบจังหวัด Vizcaya , Guipuzcoa , Alva and Navarra รวมทั้งด้านตะวันตกของฝรั่งเศส บริเวณ Labourd , Basse – Navarra และ Soule ให้เป็นอิสระ

- **ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว** ในเบื้องต้นเข้าไปมีส่วนในการวางระเบิดและลอบสังหารเจ้าหน้าที่ด้านความมั่นคงและทหารของรัฐบาลสเปน รวมถึงนักการเมืองและผู้พิพากษา กลุ่มบาส หรือ ETA อาศัยเงินทุนด้วยการลักพาตัว ฆีปลักัน และข่มขู่บีบบังคับ โดยกลุ่ม ETA ได้สังหารผู้คนมากกว่า 800 คน และทำให้มีผู้บาดเจ็บมากกว่า 100 คน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทศวรรษที่ 1960 และต่อมาในเดือนพฤศจิกายน 1999 ไปจนถึงปี 2000 กลุ่ม ETA ได้วางระเบิดและลอบสังหารบุคคลและสถานที่ต่างๆ ทำให้มีผู้เสียชีวิตและได้รับบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก

- **ขุมกำลัง** ไม่ทราบแน่ชัด อาจมีสมาชิกประมาณ 100 คน และมีผู้ให้การสนับสนุนอีกจำนวนหนึ่ง

- **พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น** ปฏิบัติการโจมตีในพื้นที่ทางตอนเหนือของสเปนและทางตะวันตกของฝรั่งเศส (ดินแดนแคว้นบาส) รวมทั้งมีการโจมตีผลประโยชน์ของสเปนและฝรั่งเศสในหลายๆที่

- ความช่วยเหลือจากภายนอก ในช่วงที่ผ่านมา ได้รับการฝึกฝนในลิเบีย เลบานอน นิการากัว นอกจากนี้สมาชิกกลุ่ม ETA บางคนยังอาศัยหลบซ่อนในคิวบา และพื้นที่ส่วนอื่นๆ ของอเมริกาใต้

2.2 กลุ่ม Real IRA (RIRA)

- **ความเป็นมา** ก่อตั้งในช่วงต้นปี 1998 เป็นชื่อของขบวนการ 32 - County Sovereignty ซึ่งเป็นกลุ่มที่กีดกันทางการเมือง เพื่อขับไล่กองกำลังอังกฤษออกจากดินแดนทางตอนเหนือของไอร์แลนด์ และผนวกรวมไอร์แลนด์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ในฐานะที่เป็นชื่อของขบวนการ 32 - County Sovereignty ซึ่งต่อต้านการยอมรับหลักการ Mitchell ในเรื่องประชาธิปไตยและไม่ใช้ความรุนแรงเมื่อปี 1997 รวมทั้งคัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญของไอร์แลนด์ในมาตรา 2 และ 3 ที่ยอมเลิกอ้างสิทธิเหนือดินแดนไอร์แลนด์เหนือ ในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1999 โดยมีผู้นำกลุ่ม RIRA คือ Michael “Mickey” McKevitt ซึ่งแยกตัวออกมาจาก IRA เนื่องจากไม่พอใจที่ IRA ประกาศยุติการโจมตี เขาและภรรยาของเขา คือ Bernadette Sands - McKevitt ซึ่งเป็นสมาชิกขบวนการ the 32 - County Sovereignty ถือเป็นผู้ก่อตั้งกลุ่ม RIRA

- **ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว** ใช้วิธีลอบสังหาร วางระเบิด และจี้ปล้น สมาชิกกลุ่ม RIRA เป็นอดีตสมาชิกของ IRA ซึ่งแยกตัวออกมา เนื่องจาก IRA ประกาศยุติการโจมตี เป้าหมายในการโจมตีของกลุ่ม RIRA คือ กำลัทหารของอังกฤษและตำรวจในไอร์แลนด์เหนือ รวมทั้งชุมชนโปรเตสแตนท์ในไอร์แลนด์เหนือ โดยเมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 1998 กลุ่ม RIRA เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องในการวางระเบิดรถยนต์ที่เมือง Omagh ในไอร์แลนด์เหนือ ทำให้มีผู้เสียชีวิต 29 คน และได้รับบาดเจ็บ 220 คน อย่างไรก็ตาม กลุ่ม RIRA เริ่มตระหนักถึงการที่จะยุติความรุนแรงขึ้นมาบ้าง แต่ในช่วงปี 2000 – 2001 การโจมตีโดยกลุ่มนี้ก็ยังปรากฏในพื้นที่ไอร์แลนด์เหนือและแผ่นดินใหญ่ของสหราชอาณาจักร

- **ขุมกำลัง** มีประมาณ 100 – 200 คน ที่เป็นสมาชิก ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากแกนนำของกลุ่ม IRA ที่ไม่พอใจต่อการประกาศหยุดยิงของ IRA รวมทั้งชาวสาธารณรัฐ (republican) ที่เห็นใจอย่างใดก็ดี ในช่วงฤดูร้อนของปี 2001 ทหารของอังกฤษและไอร์แลนด์ได้จับกุมสมาชิกกลุ่ม RIRA อย่างน้อย 40 คน ในจำนวนนั้นมี นาย McKevitt ผู้นำกลุ่มรวมอยู่ด้วย

- **พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น** ทางตอนเหนือของไอร์แลนด์ สาธารณรัฐไอร์แลนด์ และเกรทบริเตน (Great Britain)

- **ความช่วยเหลือจากภายนอก** เป็นที่สงสัยว่ากลุ่ม RIRA ได้รับเงินทุนสนับสนุนจากผู้เห็นใจในสหรัฐฯ และมีความพยายามที่จะซื้ออาวุธจากพ่อค้าอาวุธสหรัฐฯ นอกจากนี้ยังมีรายงานว่ากลุ่ม RIRA ซื้ออาวุธจากบอแลกาน ชาวไอร์แลนด์ 3 คนที่ร่วมมือกับกลุ่ม RIRA ถูกส่งตัวข้ามแดนจากสโลวีเนียไปยังอังกฤษ ขณะกำลังรอซื้ออาวุธ

2.4 กลุ่ม Revolutionary Nuclei (RN), Revolutionary Nuclei

- **ความเป็นมา** เป็นกลุ่มฝ่ายซ้ายที่ก่อกำเนิดจากการขยายความรุนแรง-v'แนวคิดต่อต้านการสถาปนา (antiestablishment) รวมทั้งต่อต้านสหรัฐฯ องค์การนาโต้ (NATO) และสหภาพยุโรป (EU) กลุ่ม RN ปฏิบัติการอย่างแข็งขันในประเทศกรีซระหว่างปี 1995 – 1998 เป็นกลุ่มก่อการร้ายที่แตกกิ่งก้านมาจากกลุ่ม Revolutionary People ' s Struggle (ELA) ซึ่งเป็นกลุ่มก่อการร้ายที่มีแพร่ขยายมากที่สุดของกรีซ

- **ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว** เริ่มต้นปฏิบัติการในเดือนมกราคม 1995 โดยออกมาอ้างความรับผิดชอบในการวางระเบิดผลประโยชน์ของสหรัฐฯ และประเทศยุโรปอื่นๆ ในกรีซ จะเห็นได้จากการวางระเบิดธนาคาร Barclays ในกรุงเอเธนส์ เมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ. 1998 และต่อมาในปี 1999 ลอบวางระเบิดโรงแรมอินเตอร์คอนติเนนตัล (Intercontinental) ในเดือนเมษายน ทำให้มีชาวกรีกเสียชีวิตและได้รับบาดเจ็บหลายคน ในเดือนธันวาคม ปีเดียวกัน ก็ได้วางระเบิดนอกสำนักงาน Texaco ในกรุงเอเธนส์ ล่าสุด ในปี 2000 กลุ่ม RN ได้โจมตีผลประโยชน์ของสหรัฐฯ ในกรีซ ด้วยการวางระเบิดสำนักงาน Citigroup และสตูดิโอเกี่ยวกับงานแกะสลักของกรีก-อเมริกัน ในกรุงเอเธนส์

- **บุคลากร** สมาชิกกลุ่มมีจำนวนไม่มาก บางส่วนแยกตัวออกมาจากกองกำลังฝ่ายซ้ายของกรีกหรือเป็นพวกอนาธิปไตย (anarchist)

- **พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น** เบื้องต้นอยู่ในพื้นที่กรุงเอเธนส์

- **ความช่วยเหลือจากภายนอก** ไม่ทราบแน่ชัด แต่เชื่อว่าสนับสนุนตัวเอง

2.5 กลุ่ม Revolutionary Organization 17 November (17 November)

- **ความเป็นมา** เป็นกลุ่มฝ่ายซ้ายที่นิยมความรุนแรง ก่อตั้งในปี 1975 แต่ที่มาของชื่อกลุ่มเกิดจากการรुकือของนักศึกษาในกรีซเพื่อประท้วงต่อต้านระบอบทหาร เมื่อเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1973 กลุ่ม 17 November มีแนวทางต่อต้านระบอบการปกครองของกรีซ ต่อต้านสหรัฐฯ ตุรกี นาโต้ และต้องการขับไล่ฐานทัพสหรัฐฯ รวมทั้งต้องการให้กองกำลังตุรกีเคลื่อนย้ายออกจากไซปรัส

- **ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว** จุดเริ่มต้นของการปฏิบัติการ คือการลอบวางระเบิดสังหารเจ้าหน้าที่รัฐบาลระดับอาวุโสของสหรัฐฯ ในทศวรรษที่ 1980 ทั้งนี้นับตั้งแต่ทศวรรษที่ 1990 เป็นต้นมา กลุ่ม 17 November ได้ขยายเป้าหมายในการโจมตีรวมไปถึงสหภาพยุโรป และชาวต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในกรีซด้วย และล่าสุดในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 2000 กลุ่ม ได้สังหารนาย สตีเฟน เซาเดอร์ (Stephen Saunder) อุปทูตด้านความมั่นคงของอังกฤษ

- **บุคลากร** ไม่ทราบแน่ชัด แต่คาดว่าไม่มากนัก

- **พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น** ในกรุงเอเธนส์ ประเทศกรีซ

3. แอฟริกา

3.1 กลุ่ม Armed Islamic Group (GIA)

- **ความเป็นมา** เป็นกลุ่มอิสลามที่นิยมความรุนแรง มีเป้าหมายโค่นล้มระบอบการปกครองที่แยกแยะกับศาสนาออกจากกัน (secular state) ของอัลจีเรีย กลุ่ม GIA เริ่มใช้ความรุนแรงในปี 1992 ภายหลังที่ชัยชนะของขบวนการช่วยเหลืออิสลาม (Islamic Salvation Front –FSI) ซึ่งเป็นพรรคการเมืองอิสลามฝ่ายที่ใหญ่ที่สุดในอัลจีเรียเป็นโมฆะ

- **ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว** ปฏิบัติการโจมตีบ่อยครั้งต่อพลเรือนและคนงานของรัฐระหว่าง ค.ศ. 1992 – 1998 โดยได้ระดมสังหารหมู่ประชาชน บางครั้งก็กวาดล้างทั้งหมู่บ้านในพื้นที่ปฏิบัติการ ทั้งนี้ นับตั้งแต่การประกาศต่อต้านชาวต่างชาติในปี 1993 กลุ่ม GIA ได้สังหารผู้ชาวต่างชาติทั้งชายและหญิงกว่า 100 คน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวยุโรป กลุ่มนี้จะใช้วิธีลอบสังหารและระเบิดรถยนต์ ทั้งยังเป็นที่รู้กันว่าชอบลักพาตัวเหยื่อและเชือดคอทิ้ง ในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1994 กลุ่ม GIA ได้จี้เครื่องบินสายการบิน Air France ที่เดินทางไปอัลจีเรีย อย่างไรก็ตาม ในปลายปี 1999 ศาลฝรั่งเศสได้พิพากษาคัดสินให้สมาชิกกลุ่ม GIA 2-3 คน มีความผิดข้อหาลอบวางระเบิดหลายครั้งในฝรั่งเศส เมื่อปี 1995

- **ขุมกำลัง** ไม่ทราบแน่ชัด แต่คาดว่าจะมีประมาณ 200 คน

- **พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น** ในประเทศอัลจีเรีย

- **ความช่วยเหลือจากภายนอก** ชาวอัลจีเรียนอพยพ ซึ่งอาศัยอยู่ในยุโรปตะวันตกให้การสนับสนุนทางการเงินและการส่งกำลังบำรุงด้านต่างๆ ขณะที่รัฐบาลอัลจีเรียก็กล่าวหาอิหร่านและซูดานว่าให้การสนับสนุนชาวอัลจีเรียนที่นิยมความรุนแรง

3.2 กลุ่ม The Salafist Group for Call and Combat (GSPC)

- **ความเป็นมา** เป็นกลุ่มที่แยกตัวออกมาจาก กลุ่ม GIA ก่อตั้งในปี 1996 ในปัจจุบัน จัดเป็นกลุ่มติดอาวุธที่ยังคงปฏิบัติการและมีศักยภาพมากที่สุดในอัลจีเรีย กลุ่ม GSPC เป็นกลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนมาก โดยมีเจตนาให้หลีกเลี่ยงการโจมตีประชาชนพลเรือนในอัลจีเรีย (แม้ว่าในความเป็นจริงแล้วประชาชนพลเรือนจะถูกโจมตีก็ตาม) กลุ่ม GSPC มีผู้สนับสนุนในต่างแดนเป็นเครือข่ายความร่วมมือภายนอกที่สำคัญ ซึ่งมักจะอยู่ในยุโรป แอฟริกา และตะวันออกกลาง

- **ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว** เป้าหมายกลุ่ม GSPC ยังคงเป็นทหารและเจ้าหน้าที่รัฐบาลอัลจีเรีย ซึ่งในเบื้องต้นจะปฏิบัติการโจมตีในพื้นที่ชนบท เช่น ปฏิบัติการวางสิ่งกีดขวางและโจมตีขบวนรถขนส่งสิ่งของต่างๆ ที่แล่นผ่านมาของทหาร ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่รัฐบาล ทั้งนี้มีการรายงานว่ามีสมาชิกกลุ่ม GSPC บางคน มีการติดต่อกับกลุ่มผู้เห็นใจในแอฟริกาเหนือและกลุ่มอัลกออิดะห์ โดยเชื่อว่ามีส่วนพัวพันในแผนการก่อการร้ายระหว่างปี 2001

- **ขุมกำลัง** ไม่ทราบแน่ชัด อาจมีประมาณ 1,000 – 2,000 คน ในอัลจีเรีย

- **พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น** ในอัลจีเรีย

- ความช่วยเหลือจากภายนอก ผู้เห็นใจชาวอัลจีเรียและสมาชิกกลุ่ม GSPC ในต่างแดน ซึ่งส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในยุโรปตะวันตก ให้การสนับสนุนทางการเงินและการสนับสนุนด้านต่างๆ นอกจากนี้ ในช่วงปีที่ผ่านมา รัฐบาลอัลจีเรียยังกล่าวหาว่าอิหร่านและซูดานให้การสนับสนุนชาวอัลจีเรียนที่นิยมความรุนแรงอีกด้วย

4. อเมริกาใต้

4.1 กลุ่ม Revolutionary Armed Forces of Columbia (FARC)

- **ความเป็นมา** ก่อตั้งในปี 1964 เป็นกลุ่มกองกำลังฝ่ายซ้ายของพรรคคอมมิวนิสต์โคลัมเบีย จัดเป็นกลุ่มก่อความไม่สงบที่เก่าแก่ที่สุด ใหญ่ที่สุด มีศักยภาพมากที่สุด และมีการบริหารจัดการตามแนวทางมาร์กซิสต์ที่ดีที่สุด กลุ่ม FARC อยู่ภายใต้การนำของ Manuel Marulanda (Tirofijo) ซึ่งเป็นเลขาธิการของกลุ่ม และแกนนำอาวุโสอีก 6 คน รวมทั้ง Jorge Bricino (Mono Jojoy) ผู้บัญชาการทหารของกลุ่ม ในปี 2001 กลุ่ม FARC ได้ดำเนินการในเรื่องกระบวนการเจรจาสันติภาพกับรัฐบาลของปาสตรานา (Pastrana) โดยยอมอ่อนข้อที่จะไม่ใช้กำลังในเขตพื้นที่ (demilitarized zone)

- **ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว** ใช้วิธีการวางระเบิด ลอบสังหาร ลักพาตัว ข่มขู่บังคับ จี้เครื่องบิน การทำสงครามกองโจร การต่อสู้แบบเปิดเผยเป็นทางการ (conventional military action) ต่อชาวโคลัมเบียทั้งในทางการเมือง การทหาร และเศรษฐกิจ ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1999 กลุ่ม FARC ได้สังหารนักเคลื่อนไหวชาวอเมริกัน-อินเดียน 3 คน ในเขตพื้นที่ Venezuelan ภายหลังจากที่ลักพาตัวพวกเขามาจากโคลัมเบีย ชาวต่างชาติจึงเป็นอีกเป้าหมายในการโจมตีของกลุ่ม FARC นอกจากนี้ยังมีรายงานว่ากลุ่ม FARC มีส่วนพัวพันในเรื่องการค้ายาเสพติดอีกด้วย

- **ขุมกำลัง** มีสมาชิกติดอาวุธประมาณ 9,000 – 12,000 คน และมีผู้สนับสนุนทั่วไปที่ไม่ทราบจำนวนแน่นอน ส่วนใหญ่จะอาศัยอยู่ในเขตชนบท

- **พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น** ในประเทศโคลัมเบีย เวเนซุเอลา ปานามา และเอกวาดอร์

- **ความช่วยเหลือจากภายนอก** คิวบาให้การสนับสนุนเป็นที่ปรึกษาทางการเมืองและในด้านการรักษาพยาบาล

4.2 กลุ่ม Sendero Luminoso (Shining Path, or SL)

- **ความเป็นมา** ก่อตั้งในปลายทศวรรษที่ 1960 โดยอดีตอาจารย์มหาวิทยาลัย ศาสตราจารย์ อาบิมาเอล กัชแมน (Abimael Guzman) ซึ่งเป็นผู้สอนและเผยแพร่อุดมการณ์เหมา (Maoist Doctrine) ในแนวทางทหาร ในทศวรรษที่ 1980 กลุ่ม SL ได้กลายเป็นกลุ่มก่อการร้ายที่โหดเหี้ยมที่สุดในภาคพื้นตะวันตก คาดว่ามีผู้เสียชีวิตประมาณ 30,000 คน ในช่วงทศวรรษที่ 1980 กลุ่ม SL ปฏิบัติการโจมตี จุดมุ่งหมายของกลุ่ม คือ ทำลายระบอบการปกครองของเปรูที่เป็นอยู่ แล้วแทนที่ด้วยระบอบคอมมิวนิสต์ จากการปฏิวัติชาวนา รวมทั้งต่อต้านอิทธิพลของรัฐบาลต่างชาติ และ

กลุ่มกองโจรในละตินอเมริกา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลุ่ม Tupac Amaru Revolutionary Movement (MRTA)

ในปี 2000 ตำรวจเปรูได้จัดขบวนการโจมตีของกลุ่ม SL ต่อสหรัฐฯ โดยเฉพาะที่มุ่งไปยัง สถานทูต โดยได้จับกุมสมาชิกกลุ่ม SL 2 คน และรัฐบาลเปรูยังได้จับกุมและดำเนินคดีแกนนำกลุ่ม SL หลายคน เช่น Ruller Mazombite, Evorcio Ascencios เป็นต้น

- *ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว* ได้ปฏิบัติการโจมตีด้วยการวางระเบิดอย่างกว้าง ไม่เฉพาะเจาะจง แต่เลือกที่จะลอบสังหาร ในปี 1990 ได้ลอบวางระเบิดคณะทูตของหลายประเทศในเปรู รวมทั้งพยายามที่จะระเบิดรถยนต์ในสถานทูตสหรัฐฯ ในเดือนธันวาคม อย่างไรก็ตาม ในปี 2001 เจ้าหน้าที่รัฐบาลเปรูพยายามที่จะกวาดล้างกลุ่ม SL อย่างต่อเนื่อง

- *ขุมกำลัง* จำนวนสมาชิกไม่ทราบแน่ชัด แต่อาจมีประมาณ 200 คน ซึ่งเป็นสมาชิกที่ติดอาวุธ ทั้งนี้ที่ผ่านมามีสภาพของกลุ่ม SL ลดน้อยถอยลง เพราะเหตุว่าสมาชิกหลายคนถูกจับกุมตัว และหลบหนี

- *ความช่วยเหลือจากภายนอก* ไม่มี

4.3 กลุ่ม United Self – Defense Forces / Group of Columbia (AUC –

Autodefensas Unidas de Columbia)

- *ความเป็นมา* เป็นองค์กรร่มเงา ซึ่งก่อตั้งในปี 1997 เพื่อรวบรวมกองกำลังกึ่งทหาร (paramilitary group) ในท้องถิ่นและภูมิภาค ให้มีภารกิจในการปกป้องผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ และต่อสู้กับกลุ่ม FARC และ กลุ่ม ELN ซึ่งเป็นกลุ่มก่อความไม่สงบภายในท้องถิ่น กลุ่ม AUC ได้รับการสนับสนุนจากชนชั้นนำทางเศรษฐกิจ พ่อค้ายาเสพติด และชุมชนท้องถิ่นที่ขาดความมั่นคงแห่งรัฐ

- *ปฏิบัติการ / ความเคลื่อนไหว* ปฏิบัติการของกลุ่ม AUC มีหลากหลาย ไม่ว่าตั้งแต่การลอบสังหาร ไปจนถึงการสู้รบแบบกองโจร โดยผู้นำทางการเมืองของกลุ่ม คือ คาร์ลอส คาสตาโน (Carlos Castano) อ้างว่าร้อยละ 70 ของค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติการมาจากการค้ายาเสพติด และการรับบริจาคจากผู้สนับสนุน

- *ขุมกำลัง* มีสมาชิกประมาณ 6,000 – 8,150 คน รวมทั้งอดีตทหารและสมาชิกกลุ่มก่อความไม่สงบบางคน

- *พื้นที่ปฏิบัติการ / ฐานที่มั่น* กลุ่ม AUC เป็นกลุ่มก่อการร้ายที่เข้มแข็งที่สุดทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือของโคลัมเบีย ตั้งแต่ปี 1999 กลุ่มได้ขยายการปฏิบัติการไปทางตอนเหนือและตะวันตกเฉียงใต้ ในปี 2000 ได้เกิดการสู้รบระหว่างกลุ่ม AUC และ กลุ่ม FARC ในเขต Patumayo อันเป็นการแสดงให้เห็นว่ากลุ่ม AUC ต้องการต่อสู้แข่งขันกับกลุ่มก่อความไม่สงบทั้งหลายในโคลัมเบีย

เอกสารอ้างอิง

¹ Russell D. Howard and Reid L. Sawyer, **Terrorism and Counterterrorism understanding the New Security Environment (Reading & Interpretation)** printed by McGraw-Hill/Dushkin, 2004, p.503-527. and

²Terrorist Group Profile, from **Http : //Library.nps.navy.mil/home/tgp/JI.home.** (official Navy Website)

³JRA - International Terrorist Group , from **Http : // [www.japan - 101.com /government /](http://www.japan-101.com/government/japanese-red-army.html) japanese-red-army.html**

บรรณานุกรม

A Brief History of Terrorism, <http://www.cdi.org/program/document.ctf?>.

Arendt H., “The Origins of Totalitarianism,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, p.66.

Alexander, Yonah. **International Terrorism, National, Regional and Global perspectives**. New York: Praeger, 1976.

Ben Golder and George Williams, “What is terrorism ? : Problem of legal definition,” in **UNSW Law Journal** Volume 27(2), 2003, p.270.

Chrisholm A.J., “The Function of Terror and Violence in Revolution,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, p.67.

Christopher C. Harmon, **Terrorism today**, London : Frank Cass, 2000

Clifford E. Simonsen, Jeremy R. Spindlove, **Terrorism today : The past, the players, the future**, Upper Saddle River, N.J. : Prentice Hall, c2000

Combs, Cindy. **Terrorism in the twenty-first century**. Upper Saddle River: Prentice Hall, 2003.

Cooley J.K., “Unholy Wars : Afganistan, America and International Terrorism,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, p. 67.

Cyndy C. Combs , “The Rationalization of Violence,” in **Terrorism in Twenty – First Century**, Printice Hall : New Jersy, 1997, p.38.

David J. Whittaker, **Terrorist and Terrorism**, Routledge : London and New York, 2004, pp. 75

David J. Whittaker (ed.), **The Terrorism Reader** : Routledge : London and New York, 2003, p.3.

Drake C.J.M., “Terrorist ’s target Selection,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, p.67.

Early History of Terrorism, <http://www.terrorism-research.com/history/early.php>.

EU definition of Terrorism still cover protests, <http://www.statewatch.org/news/2001/dec/07terrdef.html>

Fearey, R.A, “ Remarks made 19 February 1976 as US Co-ordinator for Combating Terrorism,”
quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge :
London and New York, 2004, p.67.

George .A, “ Western State Terrorism,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard
Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, p.67.

Gus Martin, “Beginnings : The Cause of Terrorism,” in **Understanding Terrorism :
Challenges, Perspective, and Issues**, SAGE Publication : London, 2003, p.67

Halliday F., “ The World at 2000 : perils and promise,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by
John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, p.67-68.

Heyman ,E.S., “ Monitoring the Diffusion of transnational Terrorism ” quoted in **Dictionary of
Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York,
2004, P.68.

“History of Terrorism ” in **Dictionary of Terrorism**, (Second edition) by John Richard Thackah,
Routledge Group : London and New York, 2004 p.114-115.

History of Terrorism, http://www.terrorismfiles.org/encyclopedia/history_of_terrorism.html

“History of Terrorism ” in **Dictionary of Terrorism**, (Second edition) by John Richard Thackah,
Routledge Group : London and New York, 2004 pp.117.

John Pynchon,Holms; Tom Burke. **Terrorism**. New York: Kensington, 2001.

John Richard Thackrah, “ Insurgency, ” in **Dictionary of Terrorism**, Routledge : London and
New York, 2004, p.127.

John Richard Thackrah, “ Guerrilar Warfare in History, ” in **Dictionary of Terrorism**,
Routledge : London and New York, 2004, p. 107 - 109.

John Weinzierl, “Terrorism : Its Origins and History,” in **Understanding Terrorism : Threats in
an Uncertain world**, edited by Akorlie A. Nyatepe-Coo and Dorothy Zeisler-
Vralsted, Pearson Prentice Hall : New Jersey, 2004, pp.31.

Kupperman, Robert H.; Trent, Darrell Melvin. **Terrorism: Threat, Reality, Response**. Stanford
Calif: Hoover Institution Press, 1994.

Lodge, Juliet. **Terrorism: a challenge to the State**. New York: St. Martin’s Press, 1981.

Louise Richardson ,2000 in Taylor and Morgan .J (eds.), “ The Future of Terrorism,”
quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge :
London and New York, 2004, p. 70.

Martin Warner, Roger Crisp,edited, **Terrorism, protest and power**, Hampshire: Edward Elgar,
c1990

Milbak , D.L. , “ Research Study : International and Transnational Terrorism,” quoted in
Dictionary of Terrorism, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New
York, 2004, p.69.

Outman, James L.; May, Mathew. **Terrorism**. Detroit : U.K.L, 2003.

Pamala L.Griset and Sue Mahan,**Terrorism in perspective**,California: SAGE, 2003

Paul R, **Pillar Terrorism and U.S. foreign policy**, Washington, D.C. : Brookings Institution
Press, 2001

Paul Gilbert, **Terrorism, security and nationality : An introductory study in applied political
philosophy** ,London : Routledge, 1994

“Psychology of terrorism,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah :
Routledge : London and New York, 2004, p.210.

Richard B. Myers, “ Fighting Terrorism in an Information Age,” U.S. Department of State,
International Information Programs, Aug. 19,2002 p.2 Internet, [http://usinfo.state.gov/
regional/nea/sasia/text/0819.htm](http://usinfo.state.gov/regional/nea/sasia/text/0819.htm)

Roucek .J.S, “ Terrorism in its Sociological Aspects’ , quoted in **Dictionary of Terrorism**, by
John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, p.62.

Russell D. Howard and Reid L. Sawyer, “ Undrstanding Al Qaeda ’s Application of the
New Terrorism – The Key to Victory in The Current Campaign, ” in **Terrorism and
Counterterrorism : Understanding The New Security Environment**, The Mcgraw-
Hill companies : USA, 2002, pp.75

Schamis, Gerarado Jorge. **War and Terrorism in International Affairs**. New Brunswick:
Transaction Books, 1980.

- Schmid , A. P. and Jongman, A.J., “ Political Terrorism : A New Guide to Actors, Authors, Concepts, Databases, Theories and Literature, ” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, p.69.
- Smith,Paul. **Terrorism and Violence in Southeast Asia: Transnational Challenge to States and Regional Stability**. M.E. Sharpe, 2005.
- Silke, Andrew. **Terrorist, Victims and Society: Psychological Perspective on Terrorism and its consequences**. Chichester England: Wiley, 2003.
- Silverman, J.M. and Jackson, “ Terror in Insurgency Warfare ,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, p.70.
- David J. Whittaker (ed.), **The Terrorism Reader** : Routledge : London and New York, 2003, p.3.
- Thackrah, J.R., “ Terrorism : A Definitional Problem ,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004,p. 70.
- UNODC-Terrorism Definitions, http://www.unodc.org/unodc/terrorism_definitions.html
- Walter, Ze'ev. **Terrorism**. London: Abacus, 1977.
- Weimann, Gabriel, and Conrad Winn, **The Theater of Terror : Mass Media and International Terrorism**. New York : Longman, 1994, p. 173.
- Weinburg, Leonard B. **Introduction to political terrorism**. New York: Mc Graw-Hill, 1989.
- White, Jonathan Randall. **Terrorism an introduction**. Belmont Cacil: Wadsworth Thomson Learning, 2002.
- Wilkinson, Paul. **Terrorism and The Liberal State**. London: Macmillan, 1977.
- William, P.L., “ Antiterrorist Initiatives,” quoted in **Dictionary of Terrorism**, by John Richard Thackrah : Routledge : London and New York, 2004, p.71
- Yonah Alexander, David Carlton, and Paul Wilkinson, **Terrorism :Theory and practice** ,Boulder, Colorado : Westview Press, 1979

ภาคผนวก

เหตุการณ์การก่อการร้ายที่สำคัญระหว่าง ค.ศ. 1961 - 2003

1 พฤษภาคม 1961 เกิดการจี้เครื่องบินของสหรัฐอเมริกาครั้งแรก โดยนาย Antuilo Ramierez Orti ชาวเปอร์โตริโก ซึ่งได้ใช้ปืนบังคับให้เครื่องบินของสายการบิน National มุ่งหน้าสู่กรุงฮาวานา ประเทศคิวบา เพื่อลี้ภัยทางการเมือง

28 สิงหาคม 1968 เกิดเหตุลอบสังหารนาย John Gordon เอกอัครราชทูตสหรัฐอเมริกาประจำประเทศกัวเตมาลา โดยสมาชิกกลุ่มกบฏในกัวเตมาลา ซึ่งพยายามบังคับรถของเขาให้หยุดบนถนนในกัวเตมาลาซิตี จากนั้นก็ยิงกราดใส่รถอย่างไม่นับ

30 กรกฎาคม 1969 นาย AH Meyer เอกอัครราชทูตสหรัฐอเมริกาประจำญี่ปุ่นถูกชาวญี่ปุ่นใช้มีดเข้าทำร้าย

3 กันยายน 1969 นาย Elbrick เอกอัครราชทูตสหรัฐอเมริกาประจำประเทศบราซิลถูกลักพาตัวโดยกลุ่มการปฏิวัติผู้นิยมลัทธิมาร์กซิสต์ MR 8

10 กุมภาพันธ์ 1970 ผู้ก่อการร้าย 3 คนได้โจมตีผู้โดยสารของสายการบิน EI AI ในรถประจำทางด้วยปืนและระเบิดมือที่ทำอากาศยานเมืองบาวาเรียในประเทศเยอรมัน ผู้โดยสาร 1 คนเสียชีวิต และอีก 11 คนได้รับบาดเจ็บ ต่อมาผู้ก่อการร้าย 3 คนดังกล่าว ถูกตำรวจทำอากาศยานจับได้ เหตุการณ์ดังกล่าวเป็นการกระทำของกระบวนการกู้ชาติของปาเลสไตน์ ซึ่งได้กล่าวยืนยันถึงความรับผิดชอบเกี่ยวกับโจมตีนี้

31 กรกฎาคม 1970 กลุ่มผู้ก่อการร้าย Tupamaros ได้ลักพาตัวที่ปรึกษาดำรง AID ของประเทศปารากวัย ซึ่งต่อมาก็ได้พบร่างที่เสียชีวิตของเขาในวันที่ 10 สิงหาคม

21 กรกฎาคม 1972 ขบวนการ IRA ได้ทำการโจมตีด้วยระเบิด ทำให้มีผู้คนเสียชีวิต 11 คน และได้รับบาดเจ็บอีก 130 คน ในเบลเมืองฟิสต์ ทางตอนเหนือของไอร์แลนด์ และหลังจากนั้นอีก 10 วัน ได้มีรอยนัยของขบวนการ IRA 3 กันได้เกิดระเบิดขึ้นในหมู่บ้าน Claudy ทำให้มีผู้เสียชีวิต 6 คน

5 กันยายน 1972 ผู้ก่อการร้ายชาวปาเลสไตน์ 8 คน ซึ่งเป็นสมาชิกของขบวนการก่อการร้าย Black September ได้ลักพาตัวนักกีฬาอิสราเอล 11 คนในหมู่บ้านโอลิมปิกในเมืองบาวาเรีย ประเทศเยอรมันตะวันตก ซึ่งต่อมาได้มีความพยายามให้การช่วยเหลือ โดยเจ้าหน้าที่รัฐบาลเยอรมันตะวันตก ทำให้ตัวประกัน 9 คน และผู้ก่อการร้าย 5 คน เสียชีวิต

2 มีนาคม 1973 เอกอัครราชทูตสหรัฐอเมริกาประจำประเทศชูดาน และเจ้าหน้าที่การทูตอื่น ๆ ถูกสมาชิกของขบวนการ Black September ลอบสังหารที่สถานทูตชาวอิตาลีในกรุงคาร์ทุม

4 พฤษภาคม 1973 กองกำลังใหญ่ของสหรัฐอเมริกาในประเทศเม็กซิโก ถูกสมาชิกกองทัพปฏิวัติประชาชน (The people's Revolutionary Arm Force) ลักพาตัว

19 สิงหาคม 1974 นาย Rodger Davies เอกอัครราชทูตสหรัฐอเมริกาประจำประเทศไซปรัส และเลขานุการเชื้อสายกรีกชาวไซปรัสของเขาถูกลอบยิง ระหว่างการเดินทางไปข้างนอก

27 - 29 มกราคม 1975 กลุ่มขบวนการชาตินิยมเปอร์โตริโกได้ระเบิดบาร์วอลด์สตรีท ทำให้มีผู้เสียชีวิต 4 คน และบาดเจ็บ 60 คน และหลังจากนั้น 2 วัน ขบวนการ Weather Underground ได้อ้างความรับผิดชอบเกี่ยวกับระเบิดในห้องน้ำในกระทรวงต่างประเทศ ในกรุงวอชิงตันด้วย

27 มิถุนายน 1976 สมาชิกกลุ่มBaader-Meinhof และแนวร่วมประชาชนเพื่อขบวนการกู้ชาติของปาเลสไตน์ (PFLP) ได้จี้เครื่องบินโดยสาร Air France ซึ่งมีผู้โดยสาร 258 คน พวกเขาบังคับให้เครื่องบินมุ่งหน้าสู่ประเทศอูกันดา แต่ต่อมาวันที่ 3 กรกฎาคม หน่วยจู่โจมของอิสราเอลประสบความสำเร็จในการเข้าช่วยเหลือผู้โดยสาร

21 กันยายน 1976 นาย Orando Letelier อดีตรัฐมนตรีต่างประเทศชิลีเสียชีวิตจากเหตุคาร์บอมบ์ในกรุงวอชิงตัน

16 มีนาคม 1978 นาย Aldo Moro นายกรัฐมนตรีอิตาลี ถูกกองพลน้อยแดง (Red Brigade) ลักพาตัวและอีก 55 วัน เขาก็ถูกสังหาร

14 กุมภาพันธ์ 1979 ชาวอัฟกัน 4 คน ได้ลักพาตัวเอกอัครราชทูตสหรัฐอเมริกาประจำประเทศอัฟกานิสถาน ในกรุงคาบูล

4 พฤศจิกายน 1979 หลังจากประธานาธิบดีคาร์เตอร์ยินยอมที่จะให้พระเจ้าชาห์แห่งอิหร่านลี้ภัยเข้าประเทศ ชาวอิหร่านหัวรุนแรงก็ได้บุกยึดสถานทูตสหรัฐอเมริกาในกรุงเตหะราน โดยจับนักการทูตชาวอเมริกัน 66 คน และตัวประกันอีก 13 คน แต่ต่อมาได้ปล่อยตัวออกมา 53 คน ส่วนที่เหลืออยู่ยังถูกจับ จนกระทั่งได้ถูกปล่อยตัวเมื่อวันที่ 20 มกราคม 1981

20 พฤศจิกายน 1979 ผู้ก่อการร้ายมุสลิม 200 คน ได้บุกยึดมัสยิดใหญ่ในกรุงเมกกะ ประเทศซาอุดีอาระเบีย โดยได้จับกุมผู้ที่เดินทางไปแสวงบุญเป็นตัวประกัน ส่งผลให้กองกำลังความมั่นคงซาอุดีอาระเบียและฝรั่งเศสบุกเข้าชิงตัวประกัน ทำให้เกิดการรบเป็นไปอย่างรุนแรง จนมีผู้เสียชีวิตประมาณ 250 คน และอีก 600 คนได้รับบาดเจ็บ

31 สิงหาคม 1981 กองทัพแดงได้วางระเบิดฐานทัพของกองทัพอากาศสหรัฐอเมริกาในเมือง Ramstein ประเทศเยอรมันตะวันตก

6 ตุลาคม 1981 ทหารซึ่งเป็นสมาชิกอย่างลับๆ ของ Takfir Wal-Hajira ได้ลอบสังหารประธานาธิบดีอันวาร์ ซาดัต (Anwar Saddat) แห่งอียิปต์จนเสียชีวิต ในระหว่างที่เขาตรวจเยี่ยมกองทัพ

4 ธันวาคม 1981 แม่ชีชาวอเมริกัน 3 คนและหมอสอนศาสนา 1 คน ถูกฆาตกรรมนอกกรุงซานซาลวาดอร์ ประเทศเอลซัลวาดอร์ สันนิษฐานว่าเป็นฝีมือของมือสังหารของกลุ่มฝ่ายขวา

14 กันยายน 1982 นายกรัฐมนตรี Bashir Gemaye แห่งเลบานอนถูกลอบสังหารด้วยคาร์บอนัมบริเวณภายนอกที่ตั้งพรรคการเมืองของเขาในกรุงเบรุต

8 เมษายน 1983 ชาวอเมริกันถูกจับเป็นตัวประกันโดยขบวนการ FARC

18 เมษายน 1983 เกิดเหตุระเบิดสถานทูตสหรัฐอเมริกาในกรุงเบรุตทำให้มีผู้เสียชีวิต 63 คน รวมทั้งผู้อำนวยการกิจการด้านตะวันออกกลางของ CIA เสียชีวิต และอีก 120 คน ได้รับบาดเจ็บ กลุ่มอิสลามิกจีฮัด (Islamic Jihad) อ้างความรับผิดชอบ

25 พฤษภาคม 1983 นาวิกโยธินอเมริกันถูกลอบสังหารในประเทศเอลซาวาดอร์โดยขบวนการกู้ชาติ Farabundo Marti

9 ตุลาคม 1983 ผู้แทนจากเกาหลีเหนือได้ลอบสังหารกลุ่มผู้แทนจากเกาหลีใต้ในกรุงย่างกุ้ง ประเทศพม่า เสียชีวิต 21 คน และบาดเจ็บ 48 คน

23 ตุลาคม 1983 เกิดการโจมตีขนาดใหญ่ด้วยระเบิดที่อยู่ในรถบรรทุก บริเวณแหล่งที่พักของชาวอเมริกันและฝรั่งเศสในกรุงเบรุต ประเทศเลบานอน ระเบิดมีน้ำหนัก 12,000 ปอนด์ ทำให้มีชาวอเมริกัน 242 คนเสียชีวิต ขณะเดียวกันหน่วยทหารของฝรั่งเศส 58 คนเสียชีวิต กลุ่มอิสลามิกจี้ฮัดอ้างความรับผิดชอบ

15 พฤศจิกายน 1983 นาวิกโยธินชาวอเมริกันถูกกลุ่มผู้ก่อการร้ายในกรุงเอเธนส์ ประเทศกรีซ ยิงขณะที่รถของเขาหยุดรอสัญญาณไฟจราจร

16 มีนาคม 1984 กลุ่มอิสลามิกจี้ฮัดลักพาตัวนายวิลเลียม บัคเคลีย์ (William Buckley) เจ้าหน้าที่ฝ่ายการเมือง และต่อมาเขาได้ถูกฆาตกรรมในเบรุต ประเทศเลบานอน

12 เมษายน 1984 เจ้าหน้าที่ชาวอเมริกัน 18 คนเสียชีวิต และประชาชนอีก 83 คนได้รับบาดเจ็บจากการโจมตีด้วยระเบิดในร้านอาหารใกล้ฐานทัพอากาศของสหรัฐอเมริกาในเมือง Torrejon ประเทศสเปน กลุ่มฮิซบอลเลาะห์ (Hizballah) ออกมาอ้างความรับผิดชอบ

5 มิถุนายน 1984 ผู้ก่อการร้ายชาวซิกข์ บุกเข้า Golden Temple ในเมืองอมริสา (Amritsar) ประเทศอินเดีย ทำให้มีประชาชนเสียชีวิต 100 คน เมื่อทหารบุกเข้าไปจับกุมผู้ก่อการร้ายดังกล่าว

31 ตุลาคม 1984 นายกรัฐมนตรีอินทรีรา คานธี แห่งอินเดีย ถูกทหารรักษาความปลอดภัยของเธอเองลอบยิงเสียชีวิต

7 กุมภาพันธ์ 1985 นาย Rafael Caro Quintero นักค้ายาเสพติดคนสำคัญ ได้สั่งให้ลักพาตัวนาย Camarena Salazar เจ้าหน้าที่ด้านยาเสพติดของสหรัฐฯ ฯ และนักบินของเขา ภายหลังพวกเขาได้ถูกฆาตกรรมเสียชีวิต

14 มิถุนายน 1985 เที่ยวบินสายการบิน Trans - World ถูกผู้ก่อการร้ายชาวเลบานอน ซึ่งเป็นสมาชิกกลุ่มฮิซบอลเลาะห์ (Hizballah) 2 คน จี้จากกรุงเอเธนส์ไปกรุงโรม ระหว่างนั้นได้บังคับให้บินไปที่กรุงเบรุต สายการบินดังกล่าว ซึ่งมีสมาชิกลูกเรือ 8 ราย และผู้โดยสาร 145 คน ถูกจี้บังคับเป็นเวลา 17 วัน แต่ต่อมาตัวประกันชาวอเมริกัน 1 คน และกัปตันชาวอเมริกันถูกสังหาร

19 มิถุนายน 1985 สมาชิกของ FMLN (ก่อนขบวนการกู้ชาติ Farabundo Marti) ยิงเข้าไปร้านอาหารในเขตโรซานเกะซานซัลวาดอร์ทางภาคตะวันออกของบาฮามาส และสังหารยามหน้าประตูเรือเดินทะเลไปอีก 4 คน

23 มิถุนายน 1985 เกิดเหตุระเบิดเครื่องบินไอพ่นแบบ 4 เครื่องยนต์ ซึ่งมีผู้โดยสาร 329 คน เครื่องบินระเบิดเหนือทะเลแอตแลนติก ชาวซิกซ์และผู้ก่อการร้ายแคชเมียร์อ้างความรับผิดชอบในการโจมตีดังกล่าว

30 กันยายน 1985 ผู้ก่อการร้ายมุสลิมนิกายสุหนี่ (Sunni) ในกรุงเบรุต ประเทศเลบานอน ได้ลักพาตัวนักการทูตของโซเวียต 4 คน ในจำนวนนั้นเสียชีวิต 1 คน และที่เหลือถูกปล่อยตัวทีหลัง

7 ตุลาคม 1985 สมาชิกกลุ่ม PLF 4 คน จี้เรือสำราญอิตาลีในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ตะวันออก โดยจับตัวประกันได้กว่า 700 คน มีผู้โดยสารชาวอเมริกัน 1 คนถูกสังหาร ก่อนหน้าที่รัฐบาลอียิปต์เสนอให้ที่ปลอดภัยแก่ผู้ก่อการร้ายเพื่อแลกกับอิสรภาพของตัวประกัน

23 พฤศจิกายน 1985 เครื่องบิน EgyptAir จากกรุงเอเธนส์มุ่งหน้าสู่มอลตา ซึ่งมีผู้โดยสารชาวอเมริกันจำนวนมาก ถูกจี้โดยกลุ่ม Abu Nidal

27 ธันวาคม 1985 เคนเตอร์ของบริษัทสายการบิน Trans World ถูกโจมตีด้วยระเบิดมือและปืนยาวอัตโนมัติ บริเวณท่าอากาศยานลิโอนาโดดา วินชีโรม ทำให้มีผู้เสียชีวิต 3 คน และบาดเจ็บ 75 คน ก่อนหน้าที่ตำรวจอิตาลีและเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของท่าอากาศยานได้สังหารกลุ่มผู้ลงมือ

30 มีนาคม 1986 กลุ่มผู้ก่อการร้ายชาวปาเลสไตน์ได้ระเบิดท่าอากาศยานกรุงเอเธนส์ ซึ่งขณะที่เครื่องบิน TWA เที่ยวบิน 840 ลงจอด มีชาวอเมริกันเสียชีวิต 4 คน

5 เมษายน 1986 เกิดเหตุระเบิดคิสโกเชคในกรุงเบอร์ลิน ทำให้ทหารอเมริกัน 2 คน เสียชีวิต และเจ้าหน้าที่ชาวอเมริกัน 79 คน ได้รับบาดเจ็บ[หลังจากนั้นเครื่องบินทหารของสหรัฐอเมริกา ได้ล้างแค้นกลับด้วยการโจมตีในกรุงทริโปลี เมืองหลวงของประเทศของลิเบีย

14 กันยายน 1986 ชาวเกาหลีเหนือลอบวางระเบิด บริเวณท่าอากาศยาน Seoul Kimpo ทำให้มีผู้เสียชีวิต 5 คน และบาดเจ็บ 29 คน

24 เมษายน 1987 เกิดเหตุโจมตีรถโดยสารประจำทางใกล้กรุงเอเธนส์ ทำให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บ 16 คน ผู้ลงมือ คือ กลุ่ม 17 November

29 พฤศจิกายน 1987 ชายชาวเกาหลีเหนือได้ลอบวางระเบิดไว้ในเที่ยวบิน 858 ของสายการบินเกาหลี ทำให้เกิดระเบิดกลางมหาสมุทรอินเดียในเวลาต่อมา

26 ธันวาคม 1987 ขบวนการแบ่งแยกดินแดนคาตาลัน (Catalan) ได้วางระเบิดบาร์ในกรุงบาเซโลนา ประเทศสเปน ทำให้ชาวอเมริกันเสียชีวิต 1 คน

17 กุมภาพันธ์ 1988 พันโท วิลเลียม ฮิกกินส์ (William Higgins) นาวิกโยธินอเมริกัน ได้ถูกลักพาตัว ขณะที่เขากำลังปฏิบัติหน้าที่ในองค์กร UNTSO โดยกลุ่ม Iranian-backed Hizballah และถูกฆาตกรรมในเวลาต่อมา

14 เมษายน 1988 องค์กรกองพลน้อยจิฮัด (Organization of Jihad Brigade) เป็นผู้ทำให้เกิดระเบิดคาร์บอมบ์ข้างนอกคลับ USO ในเมืองเนเปิล ซึ่งเป็นเมืองท่าอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศอิตาลี และได้สังหารกะลาสีชาวอเมริกันไป 1 คน

28 มิถุนายน 1988 เจ้าหน้าที่การทูตของสหรัฐอเมริกาในประเทศกรีซ เสียชีวิตเมื่อเกิดเหตุระเบิดข้างนอกบ้านพักของเขาในกรุงเอเธนส์

21 ธันวาคม 1988 เที่ยวบิน 103 บริษัทของสายการบิน Pan Am เกิดระเบิด โดยเชื่อว่าถูกผู้ก่อการร้ายชาวลิเบียในแฟรงก์เฟิร์ตวางไว้บนเครื่องบิน ทำให้มีผู้เสียชีวิต 259 คน รวมทั้งลูกเรือ

21 เมษายน 1989 การลอบสังหารของเจ้าหน้าที่กองทัพบกประเทศสหรัฐอเมริกา: กองทัพ (NPA) ลอบสังหารพันเอกในมณิลาเจมส์ Rowe

19 กันยายน 1989 วางระเบิดเที่ยวบินUTA 772: ระเบิดระเบิดเที่ยวบินUTA เหนือทะเลทรายซาฮารา ในไนเจอร์ทิศใต้ เที่ยวบินนี้มุ่งสู่ปารีส จากบราซิล มีผู้โดยสารทั้งสิ้น 170 คน เสียชีวิต ต่อมาชาวลิเบีย 6 คน มีความผิด ถูกตัดสินให้จำคุกตลอดชีวิต

30 พฤศจิกายน 1989 การลอบสังหารของประธานธนาคารเยอรมัน นายอัลเฟรด Herrhausen: กลุ่มกองทัพบกแดงลอบสังหารประธานธนาคาร Deutsche ในแฟรงก์เฟิร์ต

15 มกราคม 1990 สถานทูตประเทศสหรัฐอเมริกาถูกระเบิดในเปรู: การเคลื่อนไหวนักปฏิวัติTupac Amaru ได้ระเบิดสถานทูตประเทศสหรัฐอเมริกาในลิมาเปรูถูกระเบิด

13 พฤษภาคม 1990 กองทัพ NPA ได้วางระเบิดใกล้ฐานทัพของกองทัพอากาศลาร์กของสหรัฐฯ ในประเทศฟิลิปปินส์ ทำให้เจ้าหน้าที่ 2 คน เสียชีวิต

18-19 มกราคม 1991 ชาวอิรักคนหนึ่งวางระเบิดที่บ้านพักทูตสหรัฐฯ ในประเทศอินโดนีเซีย และที่ห้องสมุด USIS ในกรุงมะนิลา

13 กุมภาพันธ์ 1991 สมาชิกกลุ่มกองทัพบกแดง 3 คน ชุมนุมยังสถานทูตสหรัฐฯในกรุงบอนน์ โดยยิงปืนยาวอัตโนมัติไปที่อาคารที่ทำการสถานทูตสหรัฐฯ แต่ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บ

21 พฤษภาคม 1991 สมาชิกกลุ่ม LTTE (ขบวนการกู้ชาติพยัคฆ์ทักษิณ) ได้ระเบิดตัวเอง โดยได้สังหารนายกรัฐมนตรีนอร์ธ-คานธี และคนอื่นๆ อีก 16 คน ในระหว่างหาเสียงการเลือกตั้งในรัฐของทมิฬนาฑู ประเทศอินเดีย

17-21 มกราคม 1992 ข้าราชการฟิลิปปินส์ระดับสูงถูกกลุ่มเมงปองแดงลักพาตัวในกรุงมะนิลา รวมทั้งการที่นักธุรกิจชาวอเมริกัน 2 คนถูกลักพาตัว ก็มีความเกี่ยวข้องกับกลุ่ม FARC และกองทัพนักปฏิวัติ

17 มีนาคม 1992 กลุ่ม Hizballah ออกมาอ้างความรับผิดชอบเกี่ยวกับการวางระเบิดสถานทูตอิสราเอลในกรุงบัวโนสไอเรส ประเทศอาร์เจนตินา ซึ่งทำให้มีผู้เสียชีวิต 29 คน และได้รับบาดเจ็บ 242 คน

31 มกราคม 1993 กองทัพ FARC ลักพาตัวมิชชันนารีชาวอเมริกัน 3 คน ในประเทศโคลัมเบีย

26 กุมภาพันธ์ 1993 เกิดเหตุระเบิดบางส่วนของตึกเวิร์ดเทรดเซ็นเตอร์ในนครนิวยอร์ก โดยกลุ่มอิสลามิกจิฮัด ได้ใช้คาร์บอนบ่มบริเวณโรงรถใต้ดิน ทำให้มีผู้เสียชีวิต 6 คน และประมาณ 1,000 คนได้รับบาดเจ็บ

14 เมษายน 1993 ชาวอิรักได้ลอบสังหารอดีตนายกรัฐมนตรีอิรัก บุษ ระหว่างการเยี่ยมชมคูเวต เพื่อลี้ภัยแก่สหรัฐอเมริกาที่โจมตีกรุงแบกแดด

25 กุมภาพันธ์ 1994 กลุ่มหัวรุนแรงสมาชิกพรรคฝ่ายขวาชาวยิวและชาวอเมริกันกราดยิงปืนกลใส่ชาวมุสลิมผู้สักการะในสุเหร่า เมืองเวสต์ แบงก์ ทำให้มีผู้เสียชีวิต 29 คน และบาดเจ็บประมาณ 150 คน

23 กันยายน 1994 กบฏ FARC ลักพาตัวนาย Tomas Hargrove ชาวอเมริกันในโคลัมเบีย

24 ธันวาคม 1994 กลุ่มมุสลิมหัวรุนแรงได้จี้เที่ยวบินฝรั่งเศสที่มุ่งหน้าสู่แอลจีเรีย แต่ผู้ก่อการร้ายได้ถูกสังหารในเวลาต่อมา

8 มีนาคม 1995 ผู้ก่อการร้าย 2 คน ได้สังหารทูตสหรัฐ ๑ เสียชีวิต 2 คน และได้รับบาดเจ็บ 1 คน ในรูการาจี ประเทศปากีสถาน

20 มีนาคม 1995 เกิดการโจมตีสถานีรถไฟใต้ดินในกรุงโตเกียวทำให้มีผู้เสียชีวิต 12 คน และได้รับบาดเจ็บ 5,700 คน การโจมตีด้วยการใช้ก๊าซ Sarin ทำลายประสาท บริเวณสถานีรถไฟใต้ดิน ซึ่งมีผู้คนหนาแน่น การโจมตีนี้เหมือนกับได้เกิดขึ้นในระบบรถไฟใต้ดินในโยโกฮามา ซึ่งลัทธิ Shinri-kyo อ้างเกี่ยวกับโจมตี

19 เมษายน 1995 กลุ่มหัวรุนแรงสมาชิกพรรคฝ่ายขวาทิมโมธี Mc Veigh และ Nichols ได้โจมตีอาคารสหพันธรัฐในโอกลาโฮมาซิตีด้วยระเบิดบรรจุทุกทำให้มีผู้เสียชีวิต 166 คนและได้รับบาดเจ็บมากกว่าพันคน การโจมตีครั้งนี้ถือว่าการก่อการร้ายที่ใหญ่ที่สุดของชาวอเมริกัน

4 กรกฎาคม 1995 ในประเทศอินเดีย ชาวต่างชาติ 6 คน รวมทั้งชาวอเมริกัน 2 คน ถูกกลุ่ม AI - Faran และกลุ่มแบ่งแยก Kashmiri จับเป็นตัวประกัน โดยมีตัวประกันชาวอเมริกัน 1 คน ถูกสังหาร

21 สิงหาคม 1995 กลุ่ม HAMAS ออกมาอ้างความรับผิดชอบเกี่ยวกับการระเบิด ซึ่งทำให้มีผู้เสียชีวิต 6 คน และได้รับบาดเจ็บมากกว่า 100 คน รวมทั้งชาวอเมริกันหลายคน

13 กันยายน 1995 ระเบิดมือขับเคลื่อนด้วยจรวดถูกยิงผ่านหน้าต่างของสถานทูตสหรัฐอเมริกาในกรุงมอสโก เพื่อลี้ภัยที่สหรัฐอเมริกาที่โจมตีสหรัฐอเมริกาที่บอสเนีย

13 พฤศจิกายน 1995 เกิดเหตุระเบิดในกองกำลังทหารของซาอุดีอาระเบีย ซึ่งเหตุระเบิดนี้ได้ทำให้ชาวอเมริกันเสียชีวิต 1 คน

19 พฤศจิกายน 1995 เกิดเหตุระเบิดพลีชีพบนเครื่องบินของสถานทูตอียิปต์ในกรุงอิสลามาบัด ประเทศปากีสถาน ทำให้มีผู้เสียชีวิตอย่างน้อย 16 คน และบาดเจ็บ 60 คน กลุ่มอิสลามิกจัดออกมาอ้างความรับผิดชอบ

8 มกราคม 1996 ในอินโดนีเซียกลุ่ม OPM ซึ่งมีสมาชิก 200 คน ได้ลักพาตัวประกัน 26 คน ในบริเวณอุทยานธรรมชาติ Lorenta จังหวัด Irian Jaya ต่อมาสมาชิกกองกำลังพิเศษอินโดนีเซียช่วยเหลือตัวประกันที่เหลืออยู่ 9 คนได้ในวันที่ 15 พฤษภาคม

19 มกราคม 1996 กลุ่ม FARC ได้ลักพาตัวชาวอเมริกัน โดยต้องการเงินค่าไถ่ 1,000,000 ดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งต่อมาตัวประกันถูกปล่อยในวันที่ 22 พฤษภาคม

31 มกราคม 1996 สมาชิกของขบวนการกู้ชาติของพยัคฆ์ทักษิณ (LTTE) ได้ขว้างระเบิดใส่ธนาคารกลางย่านกลางเมืองในกรุงโคลัมทำให้มีประชาชนเสียชีวิต 90 คน และบาดเจ็บมากกว่า 1,400 คน

9 กุมภาพันธ์ 1996 เกิดเหตุระเบิดในกรุงลอนดอน โดยกลุ่ม IRA ทำให้มีผู้เสียชีวิต ซึ่งเป็นชาวอเมริกัน 2 คน และบาดเจ็บมากกว่า 100 คน

15 กุมภาพันธ์ 1996 ผู้ร้ายยิงจรวดเข้าใส่สถานทูตสหรัฐอเมริกาในกรุงเอเธนส์ ทำให้รถของสถานทูต 3 คัน และอาคารใกล้เคียง ได้รับความเสียหาย

16 กุมภาพันธ์ 1996 ทหารกองโจรกองทัพขบวนการกู้ชาติในชั้นแนล (ELN) ได้ลักพาตัวชาวอเมริกัน 6 คน ในโคลัมเบีย แต่ภายหลัง 9 เดือน ตัวประกันก็ถูกปล่อย

26 กุมภาพันธ์ 1996 เกิดเหตุระเบิดรถประจำทางทำให้มีผู้เสียชีวิต 26 คน รวมทั้งชาวอเมริกัน 3 คน และได้รับบาดเจ็บประมาณ 80 คน ในกรุงเยรูซาเล็ม กลุ่ม HAMAS ออกมาอ้างความรับผิดชอบ

4 มีนาคม 1996 เกิดเหตุระเบิดศูนย์การค้า Dizengoff กลางกรุงเทลอาวีฟ ประเทศอิสราเอล ทำให้มีผู้เสียชีวิต 20 คน และบาดเจ็บ 75 คน รวมทั้งชาวอเมริกัน 2 คน โดยกลุ่ม HAMAS และกลุ่มอิสลามิกจีฮาดปาเลสไตน์ (PIJ) ออกมาอ้างความรับผิดชอบ

13 พฤษภาคม 1996 ชาวอาหรับยิงปืนใส่รถประจำทาง ซึ่งมีนักเรียนชาวยิวโดยสารจำนวนมาก แต่ไม่มีกลุ่มใดอ้างยืนยันความรับผิดชอบเกี่ยวกับโจมตี

31 พฤษภาคม 1996 กลุ่มทหารกองโจร Contra ลักพาตัวลูกจ้างชาวอเมริกันของหน่วยงานเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศที่กำลังช่วยจัดเตรียมการเลือกตั้งในนิการากัวทางตอนเหนือ แต่ในที่สุด เธอก็ถูกปล่อยตัวในเวลาต่อมา

9 มิถุนายน 1996 มือสังหารได้ยิงปืนเข้าใส่รถยนต์ บริเวณ Zekharya ทำให้ชาวอเมริกันและชาวอิสราเอล 2 คนเสียชีวิต แนวร่วมประชาชนเพื่อขบวนการกู้ชาติของปาเลสไตน์ (PFLP) ถูกต้องสงสัย

15 มิถุนายน 1996 เกิดเหตุระเบิดรถบรรทุกของ IRA ระเบิดที่ศูนย์การค้าแมนเชสเตอร์ ทำให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บ 206 คน รวมทั้งนักท่องเที่ยวชาวเยอรมัน 2 คน

25 มิถุนายน 1996 รถบรรทุกเชื้อเพลิงได้ระเบิดที่ Khobar ทำให้เจ้าหน้าที่ทหารของสหรัฐฯ เสียชีวิต 19 คน และ บาดเจ็บ 515 คน โดยเป็นชาวอเมริกัน 240 คน ทั้งนี้มีหลายกลุ่มออกมากล่าวายันยันความรับผิดชอบเกี่ยวกับโจมตีครั้งนี้

20 กรกฎาคม 1996 เกิดระเบิดที่สนามบินนานาชาติ Tarragona แห่งใหม่ ในเมือง Reus ประเทศสเปน ทำให้มีนักท่องเที่ยวอังกฤษและไอร์แลนด์ได้รับบาดเจ็บ 35 คน กลุ่ม Basque Fatherland and Liberty (ETA) ถูกสงสัยว่าเป็นผู้ลงมือ

1 สิงหาคม 1996 เกิดเหตุระเบิดที่บ้านของอาร์คิซอปชาวฝรั่งเศสของ Oran ทำให้เขาและคนขับรถของเขาเสียชีวิต ซึ่งการโจมตีนี้เกิดหลังจากอาร์คิซอปและได้พบกับรัฐมนตรีต่างประเทศฝรั่งเศส กลุ่ม GIA ถูกต้องสงสัยว่าเป็นผู้ลงมือ

17 สิงหาคม 1996 กบฏกองทัพปลดปล่อยประชาชนซูดาน (SPLA) ลักพาตัวมิชชันนารี 6 คนในเมือง Mapourdit รวมทั้งชาวอเมริกัน ชาวอิตาลี ชาวออสเตรเลีย 3 คน และชาวซูดาน แต่หลังจากนั้น 11 วัน กลุ่ม SPLA ก็ปล่อยตัวประกัน

13 กันยายน 1996 กลุ่ม Kurdistan (PUK) ในประเทศอิรักได้ลักพาตัวคนงานชาวฝรั่งเศส 4 คน

1 ตุลาคม 1996 ในกรุงวลาดิวอสต็อก ประเทศรัสเซีย ผู้ก่อการร้ายได้โจมตีและสังหารกงสุลเกาหลีใต้ใกล้บ้านของเขา โดยไม่มีใครอ้างความรับผิดชอบ แต่ทางการเกาหลีใต้เชื่อว่าผู้ก่อการร้ายเป็นชาวเกาหลีเหนือ แต่เจ้าหน้าที่เกาหลีเหนือปฏิเสธความเกี่ยวข้องในการโจมตี

1 พฤศจิกายน 1996 ในซูดาน กลุ่มแบ่งแยกจากกองทัพปลดปล่อยประชาชนซูดาน (SPLA) ได้ลักพาตัวกรรมการและเจ้าหน้าที่ขององค์กรกาชาดสากล (ICRC) 3 คน ซึ่งเป็นชาวอเมริกัน ออสเตรเลีย และเคนยา แต่ในวันที่ 9 ธันวาคม กลุ่มกบฏได้ปล่อยตัวประกัน

3 ธันวาคม 1996 ระเบิดเกิดเหตุรถไฟใต้ดินบริเวณปากทางเข้าออกสถานี ในกรุงปารีส ทำให้มีผู้เสียชีวิต 4 คนเป็นชาวฝรั่งเศส 2 คน ชาวโมร็อกโกและชาวแคนาดา รวมทั้งผู้บาดเจ็บอีก 86 คน ไม่มีใครอ้างยืนยันความรับผิดชอบเกี่ยวกับโจมตี แต่คาดว่าเป็นฝีมือของกลุ่มหัวรุนแรงชาวอัลจีเรีย

11 ธันวาคม 1996 นักรบติดอาวุธ 5 คน อ้างว่าเป็นสมาชิกของกองทัพนักปฏิวัติของโคลัมเบีย (FARC) ได้ลักพาตัวและสังหารนักธรณีวิทยาชาวอเมริกัน ในบริเวณที่มีการสำรวจค้นพบก๊าซมีเทนในเมือง La Guajira

17 ธันวาคม 1996 สมาชิกของการเคลื่อนไหวนักปฏิวัติ Tupac Amaru (MRTA) 27 คน ได้จับตัวประกันมาอยู่ที่บ้านพักของเอกอัครราชทูตญี่ปุ่น ในกรุงลิมา ประเทศเปรู ตัวประกันประกอบด้วย เจ้าหน้าที่สหรัฐฯ ทูตต่างประเทศหลายคน และนักการทูตอื่นๆ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลเปรู และนักธุรกิจญี่ปุ่น โดยกลุ่ม MRTA เรียกร้องให้ปล่อยสมาชิก MRTA ทั้งหมดที่ถูกจองจำในคุกและให้จัดหาสถานที่ปลอดภัยสำหรับพวกเขา ทั้งนี้ผู้ก่อการร้ายได้ปล่อยตัวประกันในเวลาไม่นาน แต่บังคับชาวเปรู 81 คน และชาวญี่ปุ่นเอาไว้มากมาย

2-13 มกราคม 1997 เกิดเหตุระเบิดจรวดหมายมีตราประทับไปรษณีย์ ซึ่งถูกพบบริเวณสำนักงาน Al-Hayat ในกรุงวอชิงตัน นครนิวยอร์ก ลอนดอน และริยาด โดยระเบิดที่สำนักงาน Al-Hayat ในกรุงลอนดอน ทำให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหน้าประตู 2 คนได้รับบาดเจ็บ และเกิดความเสียหายไม่มาก

4-17 กุมภาพันธ์ 1997 ใกล้เมือง Komsomolabad ประเทศทาจิกิสถาน กลุ่มกองกำลังทหารนำโดย Bakhrom Sodirov ได้ลักพาตัวนักสังเกตการณ์ด้านการทหารขององค์การสหประชาชาติ 4 คน รวมทั้งชาวสวิส 2 คน ชาวออสเตรีย 1 คน ยูเครน 1 คน

14 กุมภาพันธ์ 1997 ทหารกองโจรโคลัมเบีย 6 คน ได้ลักพาตัววิศวกรน้ำมันชาวอเมริกัน และนักบินเวนเชอูลาของเขาในเมือง Apure ประเทศเวเนซุเอลา แต่ต่อมาได้ปล่อยตัวนักบินเวนเชอูลา ในวันที่ 22 กุมภาพันธ์ โดยกลุ่ม FARC อ้างความรับผิดชอบเกี่ยวกับลักพาตัว

23 กุมภาพันธ์ 1997 นักฆ่าชาวปาเลสไตน์ยิงปืนใส่สำนักงานที่เยวบนาคาฟาของดิ๊กเอ็มไพร์สเตทในนครนิวยอร์ก ทำให้นักท่องเที่ยวชาวเดนมาร์กเสียชีวิต และทำให้ชาวอเมริกัน, อาร์เจนตินา, สวิตเซอร์แลนด์, และฝรั่งเศส ได้รับบาดเจ็บ ก่อนปลิดชีพตนเอง และพบจดหมายที่เขียนด้วยลายมือว่า “นี่เป็นการโจมตีศัตรูของปาเลสไตน์”

24 กุมภาพันธ์ 1997 ทหารกองโจรกองทัพบกการกู้ชาติ (ELN) ได้ลักพาตัวชาวอเมริกัน ซึ่งทำงานให้กับบริษัททองลาสเวกัสที่กำลังขุดเหมืองแร่ทองคำในโคลัมเบีย โดยต้องการเงินค่าไถ่ 2,500,000 ดอลลาร์สหรัฐฯ

12 กรกฎาคม 1997 มีการวางระเบิดที่โรงแรม Nacional ในเมืองฮาวานา ทำให้มีผู้บาดเจ็บ 3 คน แต่โรงแรมได้รับความเสียหายเล็กน้อย กลุ่มไม่ระบุชื่อก่อนหน้านี้ ซึ่งเรียกตนเองว่ากองกำลังทหารเพื่อการปลดปล่อยอ้างความรับผิดชอบ

4 กันยายน 1997 เกิดเหตุระเบิดศูนย์การค้าในกรุงเยรูซาเล็ม โดยมีระเบิดพลีชีพ 3 คนของกลุ่ม Hamas ทำให้มีผู้เสียชีวิต 8 คน รวมถึงตัวผู้วางระเบิดด้วย ทั้งนี้ผู้เสียชีวิตเป็นชาวอเมริกันและชาวยิว และได้รับบาดเจ็บอีกประมาณ 200 คน โดยเป็นชาวอเมริกัน 7 คน

23 ตุลาคม 1997 กลุ่มกบฏ ELN ได้ลักพาตัวชาวต่างชาติซึ่งเป็นสมาชิกของ Organization of American States-OAS และลักพาตัวเจ้าหน้าที่ด้านสิทธิมนุษยชนชาวโคลัมเบีย 1 คน กลุ่ม ELN อ้างว่าพวกเขาลักพาตัวเพื่อแสดงว่าการเลือกตั้งที่โคลัมเบียเป็นเพียงเรื่องน่าขบขัน

30 ตุลาคม 1997 ชาวเผ่าอัลชาอ์ฟ (Al-sha'if) จับนักธุรกิจชาวอเมริกันใกล้เมืองซานาไปเรียกค่าไถ่เพื่อแลกกับการที่รัฐบาลสัญญาว่าจะปล่อยชาวเผ่าอัลชาอ์ฟ 2 คนที่ถูกจับในข้อหาขนสินค้าหนีภาษี ซึ่งต่อมาวันที่ 27 พฤศจิกายน ได้ปล่อยตัวประกันเป็นอิสระ

12 พฤศจิกายน 1997 เกิดเหตุฆาตกรรมนักธุรกิจชาวอเมริกันในปาเกีสถาน เมื่อปีนไม่ทราบชื่อ 2 คน ได้ลอบยิงผู้ตรวจสอบบัญชีของสหภาพปิโตรเลียมเท็กซัสชาวอเมริกัน 4 คน และคนขับรถชาวปาเกีสถาน ภายหลังจากพวกเขาขับรถจากโรงแรมเชอราตันในเมืองการาจี ทั้งนี้สภาปฏิวัติอิสลาม (Islamic Revolutionary Council) ออกมาอ้างความรับผิดชอบผ่านการติดต่อสถานกงสุลสหรัฐฯ ในเมืองการาจี และจดหมายถึงหนังสือพิมพ์ปาเกีสถาน ขณะเดียวกันคณะกรรมการโฆมาคูเฟียก็ได้อ้างความรับผิดชอบเช่นกัน

17 พฤศจิกายน 1997 กลุ่มสมาชิก IG ได้ฆาตกรรมนักท่องเที่ยว 58 คน ซึ่งประกอบด้วยชาวสวิส 34 คน ชาวญี่ปุ่น 8 คน ชาวเยอรมัน 5 คน ชาวอังกฤษ 4 คน ชาวฝรั่งเศส 1 คน ชาวโคลัมเบีย 1 คน ถีอัสัญชาติบัลแกเรียและอังกฤษ 1 คน และ อีก 4 คน ไม่สามารถระบุสัญชาติได้ และชาวอียิปต์ 4 คน มีผู้บาดเจ็บ 26 คนที่วิหารฮัทเชพซุทใกล้เมืองลูซอร์ ประเทศอียิปต์

19 กุมภาพันธ์ 1998 กลุ่มผู้สนับสนุนติดอาวุธของอดีตประธานาธิบดีแกมซาญูเคีย ประเทศจอร์เจีย ทำการลักพาตัวทหารผู้สังเกตการณ์ขององค์การสหประชาชาติจากประเทศสวีเดน อูรุกวัย และสาธารณรัฐเชก 4 คน

21-23 มีนาคม 1998 กบฏ FARC จับชาวอเมริกันในเมืองซาบานตา ประเทศโคลัมเบียไปเรียกค่าไถ่ และยังสามารถตัวประกัน 3 คน และได้รับบาดเจ็บ 14 คน ทั้งยังลักพาตัวประกันอย่างน้อย 27 คน โดยมีชาวอเมริกัน 4 คน ชาวอิตาลี 1 คน รวมถึงประธานสภาการเลือกตั้งแห่งชาติและภรรยา ที่ใกล้เมืองโบโกตา

1 สิงหาคม 1998 กลุ่ม IRA วางระเบิดขนาด 500 ปอนด์ในรถยนต์ข้างหน้าร้านขายรองเท้าในเมืองแบนบริดจ์ ไอร์แลนด์เหนือ มีผู้บาดเจ็บ 35 คน และบ้านเรือนเสียหายอย่างน้อย 200 หลัง

7 สิงหาคม 1998 มีการระเบิดใกล้กับทางเข้าสถานทูตสหรัฐฯ ในเมืองไนโรบี ประเทศเคนยา มีชาวอเมริกาเสียชีวิต 12 คน และชาวเคนยา 247 คน นอกจากนี้ชาวเคนยาประมาณ 5,000 คนและชาวอเมริกัน 6 คนได้รับบาดเจ็บ ต่อมา มีการวางระเบิดข้างนอกสถานทูตสหรัฐฯ ในเมืองดาร์ซาลาม ประเทศแทนซาเนีย ส่งผลให้ตัวอาคารเสียหายอย่างมาก สหรัฐฯ อ้างว่าเป็นฝีมือของกลุ่มอัลกออิดะห์ของบินลาเดน

15 สิงหาคม 1998 กลุ่ม IRA วางระเบิดขนาด 500 ปอนด์ในรถยนต์ข้างหน้าศาลท้องถิ่นเมืองโอมาฮัส ไอร์แลนด์เหนือ ทำให้มีผู้บาดเจ็บมากกว่า 3,330 คน และเสียชีวิต 29 คน

18 ตุลาคม 1998 กองกำลังอิสระภาพแห่งชาติ (ELN) วางระเบิดตอก๊าซในเมืองโอเซนซา ทำให้มีผู้เสียชีวิต 71 คน และบาดเจ็บอย่างน้อย 100 คน ท่อก๊าซดังกล่าวเป็นของบริษัทน้ำมันรัฐโคลัมเบียและสมาคมร่วมทุนของบริษัทในอเมริกา ฝรั่งเศส อังกฤษ และ แคนาดา

15 พฤศจิกายน 1998 กลุ่มผู้โจมตีพร้อมอาวุธได้ติดตามนักธุรกิจชาวอเมริกันและครอบครัวไปเพื่อลักพาตัวลูกชายวัย 11 ปี และขโมยเงิน เครื่องประดับ รถยนต์และโทรศัพท์มือถือ 2 เครื่อง โดยเรียกค่าไถ่ 1,000,000 ดอลลาร์สหรัฐฯ แต่ต่อมาได้ปล่อยตัวในวันที่ 21 มกราคม 1999

2 มกราคม 1999 เครื่องบินขององค์การสหประชาชาติมีผู้โดยสารชาวอเมริกัน 1 คน ชาวแองโกลา 4 คน ชาวฟิลิปปินส์ 2 คน และชาวนาบีเบีย 1 คน ถูกยิงตก ไม่มีรายงานว่ามีผู้เสียชีวิตหรือบาดเจ็บ เจ้าหน้าที่ประเทศแองโกลาดำเนินการกระทำของกลุ่มเรียกชื่ออิสรภาพในแองโกลา แต่กลุ่มได้ตอบปฏิเสธ

14 กุมภาพันธ์ 1999 เกิดเหตุระเบิดที่หน้าในบาร์ มีผู้เสียชีวิต 5 คน เป็นชาวเอธิโอเปีย 1 คน ที่เหลือเป็นชาวอุกันดา และบาดเจ็บ 35 คน เป็นชาวอเมริกันที่ทำงานใน USAID 1 คน ชาวสวิส 2 คน ชาวปากีสถาน และเอธิโอเปีย ประเทศละ 1 คน นอกจากนั้นเป็นชาวอุกันดา เจ้าหน้าที่อุกันดาอ้างว่าเป็นการกระทำของกองกำลังพันธมิตรเพื่อประชาธิปไตย (ADF)

16 กุมภาพันธ์ 1999 กลุ่มผู้ประท้วงชาวเคอร์ดิสถานตุรกีในกรุงเวียนนา ประเทศออสเตรีย โดยจับตุรกีและอีก 6 คน เป็นตัวประกัน หลายชั่วโมงต่อมากลุ่มผู้ประท้วงได้ปล่อยตัวประกันออกจากสถานทูต สาเหตุของการกระทำเนื่องจากรัฐบาลตุรกีประกาศว่าสามารถจับตัวนายอับดุลละห์ โอคาตันผู้นำพรรคคนงานเคอร์ดิสต์ได้สำเร็จ

25 กุมภาพันธ์ 1999 กลุ่ม FARC ได้ลักพาตัวชาวอเมริกันที่ทำงานในศูนย์วัฒนธรรมแปซิฟิกในมลรัฐฮาวาย 3 คน แต่ต่อมาในวันที่ 4 มีนาคมได้พบศพผู้ถูกลักพาตัว 3 ศพในประเทศเวเนซุเอลา

1 มีนาคม 1999 กลุ่มกบฏสุดูพร้อมอาวุธ 150 คน บุกรุกค่ายนักท่องเที่ยวในอุกันดาสังหารชาวอุกันดา 4 คน และ ลักพาตัวชาวอเมริกัน 3 คน ชาวอังกฤษ 6 คน ชาวนิวซีแลนด์ 3 คน ชาวเดนมาร์ก 2 คน ชาวแคนาดาและชาวออสเตรเลียอย่างละ 1 คน ทั้งนี้ชาวอเมริกัน 2 คน และ ตัวประกันอีก 6 คนถูกสังหารในเวลาต่อมา

23 มีนาคม 1999 กองโจรติดอาวุธ ELN ได้ลักพาตัวชาวอเมริกันในเมืองโบยาคา ประเทศโคลัมเบีย โดยเรียกค่าไถ่ 400,000 ดอลลาร์สหรัฐฯ ทั้งนี้ในวันที่ 20 กรกฎาคม กลุ่ม ELN ได้ปล่อยตัวประกันเป็นอิสระ หลังจากได้รับเงินค่าไถ่ 48,000 ดอลลาร์สหรัฐฯ

30 พฤษภาคม 1999 ทหารติดอาวุธกลุ่ม ELN บุกรุกโบสถ์ในเมืองจาร์ดิน ประเทศโคลัมเบีย และจับผู้คนเป็นตัวประกัน 160 คน เพื่อเรียกค่าไถ่ ซึ่งประกอบด้วย ชาวอเมริกัน 6 คน และ ชาวฝรั่งเศส 1 คน ซึ่งในวันถัดมาก็ได้ปล่อยตัวประกัน 80 คนรวมทั้งชาวอเมริกัน 3 คน

27 มิถุนายน 1999 วิทยุเนติคอาวุธบุกยึดสถานีน้ำมันเชลล์ บริเวณเมืองท่า Harcourt ในประเทศไนจีเรีย และได้ลักพาตัวชาวอเมริกัน ชาวไนจีเรียและชาวออสเตรเลียอย่างละ 1 คน อีกทั้งยังสร้างความเสียหายที่ยังไม่ระบุชั้คอีกจำนวนมาก โดยกลุ่มที่เรียกตัวเองว่า “Enough is Enough in the Niger River” อ้างความรับผิดชอบ

4 สิงหาคม 1999 กองกำลังติดอาวุธเพื่อการปฏิวัติ (AFRC) ได้จับผู้แทนองค์การสหประชาชาติ 33 คน ใกล้เขตแดนประเทศเซียร์ราลีโอนไปเรียกค่าไถ่ ซึ่งตัวประกันประกอบด้วย ชาวอเมริกัน อังกฤษ แคนาดา กานา รัสเซีย และ คิริกิชสถาน

1 ตุลาคม 1999 กลุ่มต่อต้านรัฐบาลพม่าบุกยึดสถานทูตพม่าในกรุงเทพฯ ประเทศไทย โดยจับตัวประกันจำนวน 89 คน หนึ่งในนั้นเป็นชาวอเมริกัน

23 ธันวาคม 1999 กองกำลังปลดแอกโคลัมเบีย (PLA) ได้ลักพาตัวชาวอเมริกันเพื่อเรียกค่าไถ่

24 ธันวาคม 1999 สลัดอากาศได้จี้เครื่องบิน Air India ที่บินจากเมืองกัวมตันซ์ไปเมืองนิวเดลี มีผู้โดยสารจำนวน 189 คน แต่ผู้โดยสารทั้งหมดถูกปล่อยตัวอย่างปลอดภัยเมื่อวันที่ 31 ธันวาคม

27 มกราคม 2000 เจ้าหน้าที่ตำรวจรายงานว่ามีการวางระเบิดศูนย์จำหน่ายรถซีตรองในเมืองอิตูเรตา ประเทศสเปน สร้างความเสียหายแก่ตัวอาคารและรถจำนวน 12 คัน คาดว่าการกระทำครั้งนี้จะเกี่ยวข้องกับกลุ่ม ETA

1 พฤษภาคม 2000 ในเมือง Makeni ประเทศเซียร์ราลีโอน กลุ่ม RUF (Revolution United Front) ได้ลักพาตัวเจ้าหน้าที่ UN ในภารกิจเกี่ยวกับเซียร์ราลีโอนอย่างน้อย 20 คน และต่อมาได้ลักพาตัวไปอีก 300 คน แต่วันที่ 15 พฤษภาคมได้ปล่อยตัวประกัน 139 คน และวันที่ 28 พฤษภาคมได้ปล่อยตัวประกันที่เหลือทั้งหมด ทั้งนี้ผู้สื่อข่าวรายงานว่าชาวสเปนและชาวอเมริกันถูกลอบสังหารในวันที่ 25 พฤษภาคม

8 มิถุนายน 2000 มือปืนไม่ทราบชื่อ 2 คน ลอบสังหารนายสตีเฟน ซาวนด์เดอร์ (Stephen Saunder) อุปทูตด้านความมั่นคงของอังกฤษ ในกรุงเอเธนส์ ประเทศกรีซ โดยกลุ่ม 17 November ออกมาอ้างความรับผิดชอบ

12 สิงหาคม 2000 กลุ่มเคลื่อนไหวอิสลามอุซเบกิสถานจับชาวอเมริกัน 4 คนเป็นตัวประกัน แต่ตัวประกันหนีรอดออกมาได้ในวันเดียวกัน

1 ตุลาคม 2000 กองกำลังติดอาวุธไม่ระบุกลุ่มได้วางระเบิด 2 ลูก ในโบสถ์คริสต์เตียนในเมืองดูชานเบ (Dushanbe) ประเทศทาจิกิสถาน ทำให้มีผู้เสียชีวิต 7 คน และบาดเจ็บกว่า 70 คน โบสถ์ดังกล่าวก่อตั้งโดยชาวอเมริกันที่เกิดในเกาหลี ผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บส่วนใหญ่เป็นชาวเกาหลี ไม่มีใครอ้างความรับผิดชอบ

12 ตุลาคม 2000 ในประเทศเอกวาดอร์ กลุ่มลักพาตัวติดอาวุธซึ่งเป็นอดีตสมาชิกกลุ่มก่อการร้าย EPL ได้จับคนงานของสมาคมร่วมทุนด้านพลังงานของประเทศสเปนไป 10 คนเป็นตัวประกัน ประกอบด้วยชาวอเมริกัน 5 คน ชาวอาร์เจนตินา ซิลี นิวซีแลนด์ และนักบินชาวฝรั่งเศส 2 คนซึ่งต่อมาได้หลบหนีออกมาได้ในเวลาต่อมา แต่ในวันที่ 30 มกราคม 2001 ผู้ลักพาตัวได้สังหารตัวประกันชาวอเมริกัน ชื่อ นายโรนัลด์ แซนเดอร์ โดยตัวประกันที่เหลือถูกปล่อยเมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ หลังจากได้รับค่าไถ่จากบริษัทน้ำมัน จำนวน 13 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

12 ตุลาคม 2000 ในเมืองเอเดน ประเทศเยเมน มีการลอบนำดินระเบิดเพื่อทำลายเรือรบสหรัฐฯ ที่ชื่อ U.S.S. Cole ทำให้มีผู้เสียชีวิต 17 คน บาดเจ็บ 39 คน คาดว่าเป็นฝีมือของบินลาติน

30 ธันวาคม 2000 มีการระเบิดในจัตุรัสตรงข้ามถนนจากสถานทูตสหรัฐฯ ในกรุงมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ ทำให้มีผู้บาดเจ็บ 9 คน คาดว่าเป็นฝีมือของกลุ่ม MORO

17 มกราคม 2001 สมาชิกกลุ่ม Lashkar-e-tayyba 6 คนถูกสังหาร เมื่อพวกเขาพยายามบุกยึดสนามบินศรีนาการ์ ในประเทศอินเดีย

4 มีนาคม 2001 เกิดเหตุระเบิดรถยนต์ในเวลาเที่ยงคืนข้างนอกสตูดิโอหลักของสถานีโทรทัศน์บีบีซีในลอนดอน ทำให้มีผู้บาดเจ็บ 1 คน คาดว่าเป็นฝีมือของกลุ่ม Real IRA

4 มีนาคม 2001 เกิดระเบิดพลีชีพในเมืองเนทานยา ประเทศอิสราเอล ทำให้มีผู้เสียชีวิต 3 คน และบาดเจ็บ 65 คน กลุ่ม Hamas อ้างความรับผิดชอบ

15 มีนาคม 2001 สลัดอากาศสายการบินในอิสตันบูลชาวเซเชน 3 คน จี้เครื่องบินรัสเซีย ระหว่างการเดินทางจากเมืองอิสตันบูลไปยังกรุงมอสโก และบังคับให้เปลี่ยนเส้นทางบินไปเมืองเมดีนา ประเทศซาอุดีอาระเบีย เครื่องบินลำดังกล่าวมีผู้โดยสาร 162 คน และลูกเรือ 12 คน หลังจากการยึด 22 ชั่วโมง ได้มีการปล่อยตัวผู้โดยสารไปกว่า 40 คน กองกำลังเพื่อความปลอดภัยซาอุดีอาระเบียได้เข้ายึดเครื่องบิน และสังหารสลัดอากาศทั้งหมด ทำให้ผู้โดยสารและพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินหลายคนเสียชีวิต

22 เมษายน 2001 สมาชิกกลุ่ม Hamas วางระเบิดไว้ใกล้ป้ายรถเมล์ในเมืองฟาร์ชีวา ประเทศอิสราเอล ทำให้มีผู้เสียชีวิต 1 คน และบาดเจ็บ 60 คน

27 พฤษภาคม 2001 กลุ่มกบฏอาบู ไชยฟ์จับนักท่องเที่ยว 13 คน และ พนักงานรีสอร์ทบนเกาะपालาวัน รวมทั้งจับกุมตัวประกันซึ่งประกอบด้วยชาวอเมริกัน 3 คน คือ นายเกียเลโอโม โซเบอโร คณะมิชชันนารีมาร์ตินและกราเซีย เบอ์นแฮมไปที่เกาะบาลัน กองกำลังฟิลิปปินส์ได้เข้าช่วยเหลือระหว่างวันที่ 1-3 มิถุนายน ในระหว่างนั้น ตัวประกัน 9 คนได้หลบหนีออกมา แต่มีผู้เสียชีวิต 2 คน ต่อมากลุ่มกบฏอาบู ไชยฟ์ได้บุกยึดโรงพยาบาลในเมืองลามิดัน และจับตัวประกันเพิ่ม และต่อมาในวันที่ 12 มิถุนายนโฆษกของกลุ่มกบฏอาบู ไชยฟ์แจ้งว่านายโซเบอโรได้ถูกฆ่าตัดคอแล้ว ทั้งร่างของเขาถูกพบในเดือนตุลาคม ส่วนมาร์ตินและกราเซีย เบอ์นแฮม ถูกจับเป็นตัวประกันถึงเดือนมิถุนายน 2002

7 มีนาคม 1997 สมาชิกติดอาวุธของกลุ่ม FARC ลักพาตัวลูกจ้างชุดเหมืองแร่ชาวอเมริกัน และเพื่อนร่วมงานชาวโคลัมเบียของเขาที่กำลังค้นหาทองในโคลัมเบีย ต่อมาวันที่ 16 พฤศจิกายน กบฏได้ปล่อยตัวประกัน 2 คน ภายหลัง ได้รับเงินค่าไถ่จำนวน 50,000 ดอลลาร์สหรัฐฯ

1 มิถุนายน 2001 กลุ่ม HAMAS อ้างความรับผิดชอบเกี่ยวกับระเบิดพลีชีพในท่ากลับซึ่งเป็นที่นิยมของชาวยิว ทำให้มีผู้เสียชีวิตมากกว่า 140 คน

9 สิงหาคมปี 2001 กลุ่ม HAMAS ได้วางระเบิดที่ร้านอาหารพิซซา ในกรุงเยรูซาเล็ม ทำให้มีผู้เสียชีวิต 15 คน และบาดเจ็บมากกว่า 90 คน

9 กันยายน 2001 เกิดระเบิดพลีชีพโดยชาวอิสราเอลเชื้อสายอาหรับ ในเมืองนาฮารียา (Nahariya) ทำให้มีผู้เสียชีวิต 3 คน กลุ่ม HAMAS กล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

9 กันยายน 2001 เครื่องบินพลีชีพ 2 ลำถูกโจมตีทำให้ Ahmed Massoud ผู้นำของพันธมิตรอัฟกานิสถานตอนเหนือได้รับบาดเจ็บ คาดว่าเป็นฝีมือของผู้ที่คัดค้านการปฏิบัติการของโซเวียตและรัฐบาลตาลิบัน

11 กันยายน 2001 ผู้ก่อการร้ายได้จี้เครื่องบิน 2 ลำ แล้วบังคับให้พุ่งชนตึกเวิร์ดเทรดเซ็นเตอร์ ในประเทศสหรัฐฯ และหลังจากนั้น เครื่องบินที่ถูกจี้ลำที่ 3 ถูกบังคับให้พุ่งชนตึกเพนตากอน ส่วนเครื่องบินที่ถูกจี้ลำที่ 4 มุ่งหน้าสู่เป้าหมาย high-profile ในกรุงวอชิงตัน แต่กระแทกตกบริเวณทุ่งหญ้าในรัฐเพนซิลวาเนียตอนใต้ เหตุการณ์ดังกล่าวทำให้ชาวอเมริกัน 3,025 คน และพลเมืองอื่นๆ เสียชีวิต ประธานาธิบดีบุชและเจ้าหน้าที่คณะรัฐมนตรีเชื่อว่าเป็นฝีมือของกลุ่มอัลกออิดะห์ของบินลาเดน และสหรัฐฯ กล่าวว่านี่คือสงครามการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

1 ตุลาคม 2001 ภายหลังเกิดระเบิดรถยนต์พลีชีพทำให้ประตูรั้วของสถานิติบัญญัติในเมืองศรีนการ์ถูกทำลาย มีปืน 2 คน ได้เข้าไปในตึกและจับตัวตำรวจนาน 7 ชั่วโมง ก่อนถูกสังหาร เหตุการณ์นี้ มีผู้เสียชีวิต 40 คน กลุ่ม Jaish-e-Muhammad อ้างความรับผิดชอบ

ตุลาคม-พฤศจิกายน 2001 ศูนย์กลางเพื่อการควบคุมโรคและการป้องกัน(CDC)ของสหรัฐฯ รายงานว่าผู้สืบสวนค้นพบหลักฐานแบคทีเรียแอนแทรกซ์อยู่ในอาคารซึ่งมีชายชาวเมืองฟลอริดาที่ตายด้วยเชื้อแอนแทรกซ์ และการค้นพบของคดีเกี่ยวกับเชื้อแอนแทรกซ์กรณีที่ 2 ตรวจสอบโดยสำนักงาน FBI ซึ่งกล่าวว่า “เวลาที่มีผู้ส่งแอนแทรกซ์ทางไปรษณีย์ภัณฑ์ เพื่อทำให้ผู้คนบาดเจ็บและทำให้เกิดความหวาดกลัวมัน การกระทำนั้นถือเป็นการกระทำของผู้ก่อการร้าย”

17 ตุลาคม 2001 รัฐมนตรีอิสราเอลถูกลอบสังหารโดยมือสังหารชาวปาเลสไตน์ในโรงแรม ในกรุงเยรูซาเล็ม ขณะที่เขากำลังพักผ่อน กลุ่มแนวร่วมประชาชนเพื่อขบวนการกู้ชาติของปาเลสไตน์ (PFLP) กล่าวยืนยันว่าเป็นการล้างแค้นให้กับการเสียชีวิตของ Mustafa Zubari

28 ตุลาคม 2001 มีอับน 6 คนซึ่งสวมหน้ากากบุกยิงในโบสถ์ ทำให้มีผู้เสียชีวิต คือคริสตศาสนิกชนปาเลสไตน์ 15 คน ทั้งนี้ไม่มีกลุ่มใดอ้างความรับผิดชอบ แต่กลุ่มกองกำลังทหารมุสลิมหลายกลุ่มถูกต้องสงสัย

1 ธันวาคม 2001 เกิดเหตุเครื่องบินระเบิดพลีชีพ 2 ลำในกรุงเยรูซาเล็ม และเกิดการโจมตีศูนย์การค้าในกรุงเยรูซาเล็ม ทำให้มีผู้เสียชีวิต 10 คน และบาดเจ็บ 170 คน

2 ธันวาคม 2001 เกิดระเบิดพลีชีพรถประจำทางในเมืองไฮฟา ประเทศอิสราเอล ทำให้มีผู้เสียชีวิต 15 คนและบาดเจ็บ 40 คน กลุ่ม HAMAS อ้างความรับผิดชอบเกี่ยวกับโจมตีครั้งนี้ เพื่อเป็นการ ล้างแค้นให้กับการเสียชีวิตของสมาชิก HAMAS

13 ธันวาคม 2001 มีอับน 5 คนบุกรัฐสภาอินเดียในกรุงนิวเดลี หลังจากเลิกงานไม่นาน ก่อนหน้าที่ทหารรักษาความปลอดภัยจะสังหารพวกเขา มีอับนกลุ่มดังกล่าวได้สังหารเจ้าหน้าที่ด้านความมั่นคง 6 คน และเจ้าหน้าที่ประจำรัฐสภา ในการนี้ทางการอินเดียได้ออกมาระบุว่าเป็นฝีมือของกลุ่ม Lashkar-e-Tayyiba โดยเรียกร้องให้ปาเลสไตน์ปราบปรามกลุ่มดังกล่าวอย่างเด็ดขาด รวมทั้งกลุ่มมุสลิมแบ่งแยกอื่นๆ ในแคชเมียร์

15 มกราคม 2002 นักบปเลสไตน์ยิงปืนเข้าใส่ยานพาหนะในเมือง Beit Sahur ทำให้มีผู้โดยสารคนหนึ่งเสียชีวิต และได้รับบาดเจ็บอีกหลายคน ผู้โดยสารที่เสียชีวิตมีสัญชาติอเมริกัน-อิสราเอล กลุ่ม al-Aqsa ออกมายืนยันความรับผิดชอบ

17 มกราคม 2002 นักบปเลสไตน์ได้สังหารชาวยิว 6 คนและ ทำให้บาดเจ็บอีก 25 คน ในเมือง Hadera ประเทศ อิสราเอล ก่อนถูกตำรวจอิสราเอลสังหาร ซึ่งต่อมากลุ่ม al-Aqsa กล่าวยืนยันอ้างความรับผิดชอบเพื่อเป็นการแก้แค้นที่อิสราเอลเกณฑ์ของของกลุ่ม

22 มกราคม 2002 นักผู้ติดอาวุธยิงเข้าใส่สถานกงสุลสหรัฐฯ ในเมืองกัลกัตตา ประเทศอินเดีย ทำให้เจ้าหน้าที่ความมั่นคงของอินเดีย 5 คนเสียชีวิต และทำให้ได้รับบาดเจ็บอีก 13 คน กลุ่ม Harakat ul-Jihad-I-Islami และหน่วยจู่โจม Asif Raza กล่าวยืนยันความรับผิดชอบ และต่อมามีตำรวจอินเดียได้สังหารผู้ต้องสงสัย 2 คน หนึ่งในนั้นรับสารภาพว่าเป็นสมาชิก Lashkar-e-Tayyiba

22 มกราคม 2002 เกิดเหตุระเบิดในเขตการค้าในแคว้นจัมมูแคชเมียร์ ทำให้มีผู้เสียชีวิต 1 คน และบาดเจ็บ 9 คน ไม่มีกลุ่มใดยืนยันความรับผิดชอบ

23 มกราคม 2002 กองกำลังติดอาวุธลักพาตัวนาย แคนเนล เฟอร์ล นักข่าววอลสตรีท ในกรุงการาจี ประเทศปากีสถาน โดยทางการปากีสถานได้รับเทปวิดีโอการฆาตกรรมนายเฟอร์ล ในวันที่ 20 กุมภาพันธ์ ทั้งนี้หลุมศพของเขาถูกพบใกล้กรุงการาจีในวันที่ 16 พฤษภาคม ทางการปากีสถานได้จับกุมผู้ต้องสงสัย 4 คน

27 มกราคม 2002 เกิดระเบิดพลีชีพในกรุงเยรูซาเล็ม ทำให้มีผู้เสียชีวิต 1 คน และได้รับบาดเจ็บ 100 คน เหตุการณ์นี้เป็นการระเบิดพลีชีพโดยผู้หญิงเป็นผู้กระทำ

16 กุมภาพันธ์ 2002 เกิดระเบิดพลีชีพบริเวณสนามกีฬากลางแจ้งในเมือง Karme Shomron ทำให้มีผู้เสียชีวิต 4 คน และบาดเจ็บ 27 คน ทั้งนี้ผู้เสียชีวิต 2 คน และผู้บาดเจ็บ 2 คน เป็นชาวอเมริกัน แนวร่วมประชาชนเพื่อขบวนการกู้ชาติของปาเลสไตน์ (PFLP) กล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

7 มีนาคม 2002 เกิดระเบิดพลีชีพในซูเปอร์มาร์เก็ตในเมืองเอเรียล ประเทศอิสราเอล ทำให้มีผู้บาดเจ็บ 10 คน หนึ่งในนั้นเป็นชาวอเมริกัน กลุ่ม PFLP ออกมากล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

9 มีนาคม 2002 เกิดระเบิดพลีชีพในร้านอาหาร ในกรุงเยรูซาเล็ม ทำให้มีผู้เสียชีวิต 11 คน และบาดเจ็บ 52 คน หนึ่งในนั้นเป็นชาวอเมริกัน กลุ่ม al-Aqsa ออกมากล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

14 มีนาคม 2002 มือปืนจี้จักรยานยนต์ลอบสังหารชาวอเมริกัน 2 คน ที่เมืองมาคาลิ ประเทศโคลัมเบีย ขณะมาเพื่อเจรจาล่อยของพ่อของพวกเขา ไม่มีกลุ่มใดกล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

17 มีนาคม 2002 นักรบขว้างระเบิดมือเข้าใส่โบสถ์คริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ ในเมืองอิสลามาบัด ประเทศปากีสถาน ทำให้นักการทูตและนักการเมืองท้องถิ่น 5 คน ที่เข้าร่วมพิธีเสียชีวิต โดย 2 คนเป็นชาวอเมริกัน และอีก 46 คนได้รับบาดเจ็บ

20 มีนาคม 2002 เกิดเหตุระเบิดที่ศูนย์การค้าใกล้สถานทูตสหรัฐอเมริกาในกรุงลิมา ประเทศเปรู มีผู้เสียชีวิต 9 คน และบาดเจ็บ 32 คน เจ้าหน้าที่ตำรวจเสียชีวิต 2 คน ทางการเปรู

สงสัยว่าเป็นฝีมือของกลุ่มกบฏ The Shining Path หรือการเคลื่อนไหวของกลุ่มปฏิวัติ Tupac Amaru (การโจมตีเกิดขึ้น 3 วัน ก่อนประธานาธิบดีจอร์จ ดับเบิลยู บุชเดินทางมาเปรู)

21 มีนาคม 2002 เกิดระเบิดพลีชีพในกรุงเยรูซาเล็มทำให้มีผู้เสียชีวิต 3 คน และบาดเจ็บมากกว่า 86 คน รวมทั้งชาวอเมริกัน 2 คน กลุ่มอิสลามิกจีฮาดปาเลสไตน์กล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

27 มีนาคม 2002 เกิดเหตุระเบิดพลีชีพในร้านอาหารในเมืองเนทันยา Netanya ประเทศอิสราเอล ทำให้มีผู้เสียชีวิต 22 คน และบาดเจ็บ 140 คน หนึ่งในผู้เสียชีวิตเป็นชาวอเมริกัน กลุ่ม HAMAS ออกมากล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

30 มีนาคม 2002 เกิดเหตุระเบิดที่วัดศาสนาฮินดูในแคว้นจัมมูแคชเมียร์ ทำให้มีผู้เสียชีวิต 10 คน กลุ่ม Islamic Front ออกมากล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

31 มีนาคม 2002 เกิดระเบิดพลีชีพในเวสต์แบงก์ ใกล้สถานีรถไฟในเมือง Efrat ทำให้มีผู้บาดเจ็บ 4 คน รวมทั้งชาวอเมริกัน กลุ่ม al-Aqsa ออกมากล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

10 เมษายน 2002 2 นักรบติดอาวุธโจมตีที่พักในเมือง Gando แคว้นแคชเมียร์ ทำให้มีผู้เสียชีวิต 5 คน และบาดเจ็บ 4 คน แต่ไม่มีกลุ่มใดกล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

11 เมษายน 2002 เครื่องบินพลีชีพ ซึ่งบรรทุกก๊าซที่ได้จากบ่อน้ำมัน หรือบ่อก๊าซข้างนอกโบสถ์ศาสนาฮินดู ในประเทศตุนิเซียได้เกิดระเบิด ทำให้มีผู้คน เสียชีวิต 16 คน รวมทั้งชาวเยอรมัน 11 คน ชาวฝรั่งเศส 1 คน และชาวตุนิเซีย 3 คน นักท่องเที่ยวเยอรมันอีก 26 คนได้รับบาดเจ็บ

12 เมษายน 2002 เกิดเหตุเครื่องบินพลีชีพระเบิดในกรุงเยรูซาเล็ม ทำให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บ 90 คน กลุ่ม al-Aqsa ออกมากล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

8 พฤษภาคม 2002 เกิดเหตุระเบิดรถประจำทางรับส่งพนักงานของสายการบินเรือปากีสถานในกรุงการาจี ทำให้มีผู้เสียชีวิต 12 คน และบาดเจ็บ 19 คน ทั้งนี้ผู้เสียชีวิต 11 คน และผู้บาดเจ็บ 11 คนเป็นชาวฝรั่งเศส กลุ่มอัลกออิดะห์ (Al-Qaida) ถูกสงสัยเป็นผู้โจมตี

9 พฤษภาคม 2002 เกิดเหตุระเบิดควบคุมด้วยรีโมทใกล้ขบวนพาเหรดวันกรรมกรใน Kaspiisk Dagestan และทำให้มีผู้เสียชีวิต 42 คน และบาดเจ็บ 150 คน ผู้เสียชีวิต 14 คนและบาดเจ็บอีก 50 คน เป็นทหารมุสลิม กลุ่มอัลกออิดะห์ถูกสงสัยว่าเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นี้

14 พฤษภาคม 2002 เกิดเหตุยิงปืนในสี่รถประจำทางผู้โดยสารใน Kaluchak ทำให้มีผู้เสียชีวิต 7 คน กลุ่ม al-Mansooran และ Jamiat ul-Mujahedin กล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

17 พฤษภาคม 2002 เกิดระเบิดใกล้บริเวณสำนักงานของรัฐบาล ในศรีนาการ์ ทำให้มีผู้บาดเจ็บ 6 คน และยังระเบิดสำนักงานใหญ่ที่ให้บริการไฟฟ้า ส่งผลให้มีผู้เสียชีวิต 2 คนและบาดเจ็บ 16 คน แต่ไม่มีกลุ่มใดอ้างความรับผิดชอบ

7 มิถุนายน 2002 หน่วยทหารของกองทัพฟิลิปปินส์โจมตีผู้ก่อการร้าย Abu Sayyaf ที่เกาะมินดาเนาของฟิลิปปินส์ เพื่อพยายามช่วยเหลือ นายมาร์ตินและภรรยาของเขา ซึ่งเป็นชาวอเมริกัน ได้ถูกลักพาตัว ก่อนหน้านี้นี้กว่า 1 ปีแล้ว ทั้งนี้มาร์ตินถูกสังหารแต่ภรรยาของเขาได้รับการปลดปล่อยแต่ก็ได้รับบาดเจ็บ ผลที่เกิดขึ้น คือ ตัวประกันชาวฟิลิปปินส์ถูกสังหารและผู้ก่อการร้าย 4 คน ถูกสังหารเช่นกัน โดยทหารรัฐบาล 7 คนได้รับบาดเจ็บ

14 มิถุนายน 2002 เกิดระเบิดใกล้สถานกงสุลสหรัฐอเมริกา และโรงแรม Marriott ในกรุงการากี ประเทศปากีสถาน ทำให้มีผู้เสียชีวิต 11 คน และอีก 51 คนรวมทั้งชาวอเมริกัน 1 คน และชาวญี่ปุ่น 1 คน กลุ่ม Al Qaida และกลุ่ม al-Qanin เป็นผู้ต้องสงสัย

19 มิถุนายน 2002 เกิดระเบิดพลีชีพบริเวณที่ป้ายรถโดยสารประจำทางในกรุงเยรูซาเล็ม ทำให้มีผู้เสียชีวิต 6 คน และบาดเจ็บ 43 คน รวมทั้งชาวอเมริกัน 2 คน กลุ่ม al-Aqsa ออกมากล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

17 กรกฎาคม 2002 เกิดระเบิดพลีชีพบริเวณสถานีรถโดยสารในกรุงเทลอาวีฟ ประเทศอิสราเอลอิสราเอล ทำให้มีผู้เสียชีวิต 5 คน และบาดเจ็บ 38 คน โดยชาวโรมาเนียเสียชีวิต 1 คน ชาวจีน 2 คน และชาวโรมาเนียอีก 1 คนบาดเจ็บ กลุ่มอิสลามิกกิจฮัคกล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

31 กรกฎาคม 2002 เกิดเหตุระเบิดอำพรางในศูนย์การเรียนรู้ระหว่างประเทศแฟรงค์ซินาตราของมหาวิทยาลัยฮิบรู ในกรุงเยรูซาเล็ม ทำให้มีผู้เสียชีวิต 9 คน และบาดเจ็บ 87 คน

ประกอบด้วยชาวอเมริกัน 5 คน และชาวอิสราเอล 4 คน ผู้บาดเจ็บประกอบด้วยชาวอเมริกัน 4 คน ชาวญี่ปุ่น 2 คน ชาวเกาหลีใต้ 3 คน กลุ่ม HAMAS ออกมากล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

4 สิงหาคม 2002 เกิดระเบิดพลีชีพรถประจำทางในประเทศอิสราเอล ทำให้มีผู้เสียชีวิต 9 คน และบาดเจ็บ 50 คน ผู้เสียชีวิต 2 คน เป็นชาวฟิลิปปินส์ ผู้บาดเจ็บส่วนมาเป็นทหารที่กลับมาพัก กลุ่ม HAMAS กล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

5 สิงหาคม 2002 เกิดเหตุโจมตีโรงเรียนคริสต์ที่มีเด็ก ๆ จากคณะมิชชันนารีเข้าร่วมทั่วโลก มีผู้เสียชีวิต 6 คน และชาวฟิลิปปินส์ได้รับบาดเจ็บ กลุ่มอ้างความรับผิดชอบกล่าวยืนยัน คือ al-Intigami al-Pakistani

6 สิงหาคม 2002 เกิดการโจมตีผู้ที่เดินทางไปแสวงบุญของศาสนาฮินดูด้วยปืน และระเบิดมือในเมือง Pahalgam แคว้นแคชเมียร์ มีผู้เสียชีวิต 9 คน และบาดเจ็บ 32 คน กลุ่ม Lashkar-e-Tayyiba กล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

11 กันยายน 2002 เกิดการลอบสังหารนาย Mushtaq Ahmed Lone รัฐมนตรียุติธรรมของแคชเมียร์ และเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยอีก 6 คน ในเมือง Tikipora กลุ่ม Lashkar-e-Tayyiga Jamiat ul-Mujahedin และ Hizb ul-Mujahedin กล่าวยืนยันความรับผิดชอบ นอกจากนี้ยังมีการโจมตีที่พักของรัฐมนตรีของธุรกิจท่องเที่ยวด้วยระเบิดมือ ทำให้มีผู้บาดเจ็บ 4 คน แต่ไม่มีกลุ่มใดกล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

18 กันยายน 2002 เกิดเหตุดักข่มโจมตียานพาหนะใกล้เมือง Yahad al-Aqsa เพื่อสังหารชาวอิสราเอล มีผู้ได้รับบาดเจ็บคือคนงานชาวโรมาเนีย กลุ่ม Yahad al-Aqsa กล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

19 กันยายน 2002 เกิดเหตุระเบิดพลีชีพรถประจำทางในกรุงเทลอาวีฟ ได้ทำให้มีผู้เสียชีวิต 6 คนและบาดเจ็บ 52 คน หนึ่งในผู้เสียชีวิตเป็นชาวอังกฤษ กลุ่ม HAMAS กล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

6 ตุลาคม 2002 เกิดเหตุระเบิด explosive-laden บนเครื่องบินบรรทุกน้ำมันฝรั่งเศส Limburg ซึ่งอยู่ห่างจากฝั่ง al-Dhabbah ประเทศเยเมนประมาณ 5 ไมล์ ทำให้มีผู้เสียชีวิต 4 คน กลุ่ม Al-Qaida เป็นผู้ต้องสงสัย

12 ตุลาคม 2002 เกิดการบอมบ์ข้างนอกคิสโก้เชคคลับสำหรับใน Denpasar บนเกาะบาหลี ประเทศอินโดนีเซีย ทำให้มีผู้เสียชีวิต 202 คน และบาดเจ็บมากกว่า 300 คน ผู้ประสบอุบัติเหตุส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวชาวออสเตรเลีย และมีชาวอเมริกันเสียชีวิต 7 คน กลุ่ม Al-Qaida กล่าวยืนยันความรับผิดชอบ มีผู้ต้องสงสัย ถูกจับกุมที่หลัง คือ นาย Iman Samudra ซึ่งเชื่อว่าถูกฝึกมาจากอัฟกานิสถาน และถูกสงสัยว่าเป็นกำลังสำคัญของกลุ่ม Jama Islamiya (JI) ได้ถูกตัดสินลงโทษประหารชีวิตในวันที่ 10 กันยายน 2003

23-26 ตุลาคม 2002 กบฏเชเชน 50 คน นำโดย Movsar Barayev เข้ายึดโรงละครวัฒนธรรมในกรุงมอสโก ประเทศรัสเซียเพื่อต้องการให้สงครามในเชเชนยุติ พวกเขาจับตัวประกันกว่า 800 คน จาก 13 ประเทศ และจะสังหารด้วยการระเบิดโรงละคร ระหว่างการล้อมโจมตี 3 วัน พวกเขาฆ่าตำรวจรัสเซียและตัวประกันรัสเซีย 5 คน ในวันที่ 26 ตุลาคม กองกำลังพิเศษรัสเซียปล่อยก๊าซผ่านระบบการระบายอากาศซึ่งเป็นก๊าซไม่มีความรู้สึกตัว จากนั้นก็จู่โจมเข้าไปในโรงละคร กลุ่มกบฏถูกสังหารทั้งหมด และมีตัวประกันเสียชีวิตจำนวนมาก อันเป็นจากผลของปล่อยก๊าซเข้าไป

28 ตุลาคม 2002 มีเหตุสังหารในกรุงอัมมานได้ลอบสังหาร Lorence Foley เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองของคณะทูตหน่วยงานเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศของสหรัฐฯ ในจอร์แดน โดยกลุ่มกบฏจอร์แดนออกมากล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

21 พฤศจิกายน 2002 เกิดเหตุระเบิดพลีชีพรถประจำทางบนถนนเม็กซิโก ในกรุงเม็กซิโก ทำให้มีผู้เสียชีวิต 11 คน และบาดเจ็บมากกว่า 50 คน ผู้เสียชีวิต 1 คน เป็นชาวโรมาเนีย กลุ่ม HAMAS กล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

24 พฤศจิกายน 2002 นักผู้ติดอาวุธได้โจมตี Reghunath และวัดในแคว้นจัมมูแคชเมียร์ ทำให้มีผู้เสียชีวิต 13 คน และมีผู้บาดเจ็บ 50 คน กลุ่ม Lashkare-e-Tayyiba ออกมากล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

28 พฤศจิกายน 2002 เกิดการโจมตีด้วยระเบิดคาร์บอนบ์ในโรงแรมParadise ที่เมืองมอมบาซา ประเทศเคนยา ทำให้มีผู้เสียชีวิต 15 คน และบาดเจ็บ 40 คน ผู้เสียชีวิต 3 คนและผู้บาดเจ็บ 18 คน เป็นนักท่องเที่ยวชาวอิสราเอล ที่เหลือเป็นชาวเคนยา ขณะเดียวกันใกล้ทำอากาศยานมอมบาซา มีจรวด SA-7 SA- shoulder-fired ถูกปล่อย ซึ่งเป็นจรวดที่โจมตีพิคเป้าหมาย กลุ่ม Al-Qaida อ้างความรับผิดชอบเกี่ยวกับโจมตีทั้งสอง รวมทั้ง กลุ่ม Al-Ittihad al-Islami ก็ถูกสงสัยว่ามีความเกี่ยวข้องด้วย

26 ธันวาคม 2002 นักสู้ติดอาวุธดักจู่โจมตีกองงานชาวฟิลิปปินส์ของบริษัทเหมืองแร่มหาสมุทรแปซิฟิก จำกัด บนรถประจำทาง ทำให้มีผู้เสียชีวิต 13 คน และ 10 คนได้รับบาดเจ็บทางการฟิลิปปินส์สงสัยว่าเป็นฝีมือของกลุ่ม Moro (MILF)

27 ธันวาคม 2002 เกิดระเบิดพลีชีพสำนักงาน pro-Russian ในเซเชน มีผู้เสียชีวิต 80 คน และบาดเจ็บมากกว่า 210 คน ตามเว็บไซต์เซเชน ผู้นำกลุ่มกบฏเซเชน นาย Shamil Basayev ออกมากล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

5 มกราคม 2003 เกิดระเบิดพลีชีพ 2 ครั้ง ในกรุงเทลอาวีฟ ทำให้มีผู้เสียชีวิต 22 คน และทำให้บาดเจ็บอย่างน้อย 100 คน ซึ่งผู้เคราะห์ร้าย 6 คน เป็นคนงานต่างชาติ กลุ่ม Al-Aqsa ออกมากล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

7 กุมภาพันธ์ 2003 เกิดเหตุระเบิดคาร์บอนบ์ข้างนอกไนท์คลับในกรุงโบโกตา ประเทศโคลัมเบีย ทำให้มีผู้เสียชีวิต 32 คน และได้รับบาดเจ็บ 160 คน ไม่มีกลุ่มใดกล่าวยืนยันความรับผิดชอบ แต่เจ้าหน้าที่โคลัมเบียกำลังสงสัยกองทัพนกปฏิวัติโคลัมเบีย (FARC) โดยเหตุการณ์นี้ถือว่ารุนแรงที่สุดในรอบทศวรรษ

8 กุมภาพันธ์ 2003 ผู้นำเคิร์ช นาย Ansar al-Islam Shawkat Haji Mushir ถูกลอบสังหาร และมีการจับตัวเจ้าหน้าที่เคิร์ช อีก 2 คนในเมือง Qamash Tapa ทางตอนเหนือของอิรัก

5 มีนาคม 2003 เกิดระเบิดพลีชีพรถประจำทางในเมืองไฮฟา ประเทศอิสราเอล ทำให้มีผู้เสียชีวิต 15 คน และบาดเจ็บอย่างน้อย 40 คน

30 มีนาคม 2003 เกิดระเบิดพลีชีพในเมือง Netanya ประเทศอิสราเอล ทำให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บ 38 คน กลุ่มอิสลามจีฮัดออกมาอ้างความรับผิดชอบ

5 พฤษภาคม 2003 กลุ่ม FARC ได้สังหารตัวประกัน 10 คนในโคลัมเบีย เมื่อกองกำลังพิเศษโคลัมเบียพยายามช่วยเหลือตัวประกันจากป่าดงดิบใกล้เมือง Urao ซึ่งตัวประกันที่เสียชีวิตนั้นรวมถึงผู้ว่าการรัฐ Guillermo Gavira และอดีตรัฐมนตรี Echeverri Mjia ที่ถูกลักพาตัวในเมษายนปี 2002 ด้วย

12 พฤษภาคม 2003 เกิดระเบิดพลีชีพโจมตีที่พักรอภัย 3 หลัง ของคนงานชาวต่างชาติในกรุงริยาดห์ ประเทศซาอุดีอาระเบีย ทำให้มีผู้เสียชีวิต 34 คน รวมทั้งผู้ก่อการร้าย 9 คน ชาวซาอุดีอาระเบีย 7 คน ชาวอเมริกัน 9 คน และชาวอังกฤษ ไอร์แลนด์และฟิลิปปินส์ อย่างละ 1 คน เหตุการณ์นี้เป็นการโจมตีที่สำคัญ ซึ่งเป้าหมายแรกเป็นชาวอเมริกันในซาอุดีอาระเบีย หลังจากนั้นทางการซาอุดีอาระเบียได้จับกุมผู้ต้องสงสัยซึ่งเป็นสมาชิกกลุ่ม al-Qaida ได้ 11 คน ในวันที่ 28 พฤษภาคม

12 พฤษภาคม 2003 เกิดรถบรรทุกได้ระเบิดบริเวณสถานที่ของรัฐบาลในเมือง Znamenskoye ในเชเชน ทำให้มีผู้เสียชีวิต 54 คน ทางกรรัสเซีย เชื่อว่าเหตุการณ์นี้เชื่อมโยงกับกลุ่ม al-Qaida

12 พฤษภาคม 2003 เกิดระเบิดพลีชีพระหว่างเทศกาลทางศาสนาใน Yurt Iliskhan Kadyrov มีผู้เสียชีวิต 14 คน อื่น และ 43 คนได้รับบาดเจ็บ ผู้นำกบฏเชเชน Shamil Basayev กล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

16 พฤษภาคม 2003 เครื่องบินระเบิดพลีชีพ 12 ลำ ได้โจมตีเป้าหมาย 5 เป้าหมายในเมือง Casablanca โมร็อกโก ทำให้มีผู้เสียชีวิต 43 คน และได้รับบาดเจ็บ 100 คน เป้าหมายเป็นร้านอาหารสเปนชุมชนชาวยิว สุสานชาวยิว โรงแรม และสถานกงสุลเบลเยียม รัฐบาลโมร็อกโกดำเนิน Islamist al-Assirat al-Moustaquim แต่นักวิเคราะห์สงสัยว่าอาจมีการเชื่อมโยงกับกลุ่ม al-Qaida

18 พฤษภาคม 2003 เกิดระเบิดพลีชีพรถประจำทางในเขตเนินเขา ทำให้ชาวฝรั่งเศสในเยรูซาเล็มเสียชีวิต 7 คน และบาดเจ็บ 20 คน โดยมีอวาระเปิดปดอมตัวเป็นชาวยิวเคร่งศาสนา กลุ่ม HAMAS กล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

19 พฤษภาคม 2003 เกิดระเบิดพลีชีพชาวปาเลสไตน์ที่ศูนย์การค้าใน Afula อิสราเอล มีผู้เสียชีวิต 3 คนและได้รับบาดเจ็บอีก 52 คน กลุ่มอิสลามจีฮัด และกลุ่ม al-Aqsa กล่าวอ้างยืนยันความรับผิดชอบ

11 มิถุนายน 2003 เกิดระเบิดพลีชีพบนรถประจำทางในกรุงเยรูซาเล็มทำให้มีผู้เสียชีวิต 16 คนและได้รับบาดเจ็บอย่างน้อย 70 คน กลุ่ม HAMAS กล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

1 สิงหาคม 2003 รถบรรทุกได้บรรทุกระเบิดเพื่อที่จะระเบิดโรงพยาบาลทหารรัสเซียใน Mozdok ทางเหนือของ Ossetia ทำให้มีผู้เสียชีวิต 50 คน ทางกรรัสเซียสันนิษฐานว่าเป็นฝีมือของของผู้นำกบฏเชเชน Shamil Basayev

5 สิงหาคม 2003 เกิดระเบิดข้างนอกโรงแรม Marriott ในกรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย ทำให้มีผู้เสียชีวิต 10 คน และบาดเจ็บ 150 คน เป็นชาวคัทซ์ 1 คน ชาวอเมริกัน ชาวแคนาดา ออสเตรเลีย และชาวจีน อย่างละ 2 คน ทางกรอินโดนีเซียสงสัยว่าเป็นฝีมือของกลุ่มเจมาฮ์อิสลามียา ซึ่งเคยวางระเบิดบนเกาะบาห์ลี เมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 2002

7 สิงหาคม 2003 เกิดระเบิดข้างนอกสถานทูตจอร์แดนในกรุงแบกแดด ประเทศอิรัก มีผู้เสียชีวิต 19 คน และบาดเจ็บ 65 คน ผู้เคราะห์ร้ายส่วนใหญ่เป็นชาวอิรักรวมทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ 5 คน ไม่มีกลุ่มใดกล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

12 สิงหาคม 2003 เกิดระเบิดพลีชีพแรกนับตั้งแต่การเจรจาสงบศึกระหว่าง Israeli-Palestinian โดยระเบิดพลีชีพลูกแรกเกิดในซูเปอร์มาร์เก็ตที่เมือง Rosh Haayin ในอิสราเอล มีผู้เสียชีวิต 1 คน และบาดเจ็บ 14 คน ระเบิดลูกที่ 2 บริเวณป้ายรถโดยสารประจำทางใกล้เขตเวสต์แบงก์ ทำให้มีผู้เสียชีวิต 1 คน และบาดเจ็บ 3 คน กลุ่ม al-Aqsa ออกมากล่าวยืนยันความรับผิดชอบระเบิดลูกที่ 1 ส่วน กลุ่ม HAMAS กล่าวยืนยันความรับผิดชอบระเบิดลูกที่ 2

19 สิงหาคม 2003 รถบรรทุกซึ่งบรรทุกปืนใหญ่ ได้ระเบิดข้างนอกสำนักงานใหญ่องค์การสหประชาชาติ นอกจากนี้โรงพยาบาลตรงข้ามถนนได้รับความเสียหายอย่างมาก ทำให้นาย เซอร์จิ โอ วิเอราเดอ เมลโล ผู้แทนพิเศษองค์การสหประชาชาติเสียชีวิต รวมทั้งบุคคลอื่นรวม 23 คน และได้รับบาดเจ็บมากกว่า 100 คน ยังไม่แน่ชัดว่าเป็นฝีมือของผู้จงรักภักดีต่อฮัดดัม ฮุสเซน หรือไม่

19 สิงหาคม 2003 เกิดระเบิดพลีชีพบนรถประจำทางในกรุงเยรูซาเล็ม มีผู้เสียชีวิต 20 คน และบาดเจ็บอย่างน้อย 100 คน ผู้เสียชีวิต 5 คน เป็นชาวอเมริกัน กลุ่ม HAMAS ออกมากล่าวยืนยันความรับผิดชอบ

29 สิงหาคม 2003 เกิดเหตุระเบิดที่เมืองนาจาฟ ประเทศอิรัก ทำให้มีผู้เสียชีวิตอย่างน้อย 81 คน และทำให้บาดเจ็บอย่างน้อย 140 คน ผู้เสียชีวิตประกอบด้วยยอดอาละห์ มุฮัมหมัด Bakir al-Hakim และนักบวชชั้นนำของนิกายชีอะห์ (Shi'ite) ในอิรักจำนวนหนึ่ง Al-Hakim เป็นผู้นำของสภาสูงสุดเพื่อปฏิรูปแห่งศาสนาอิสลามในอิรัก (SCIRI) ตั้งแต่ปี 1982 ซึ่งยังไม่ทราบแน่ชัดว่าเป็นฝีมือของกลุ่มผู้จงรักภักดีต่อซัดดัม หรือกลุ่มอื่นๆ

9 กันยายน 2003 เกิดระเบิดพลีชีพในอิสราเอล 2 ครั้ง ครั้งที่ 1 บริเวณป้ายรถโดยสารประจำทางใกล้กับฐานทัพ Tsrifin ในกรุงเทลอาวีฟ ทำให้ทหารเสียชีวิต 7 นาย และทหาร 14 คน และพลเมืองได้รับบาดเจ็บ ครั้งที่ 2 ที่ Cafe ในกรุงเยรูซาเล็ม มีผู้เสียชีวิต 6 คน และบาดเจ็บ 40 คน กลุ่ม HAMAS ไม่กล่าวยืนยันความรับผิดชอบ จนกระทั่งวันรุ่งขึ้นมีการเรียกการโจมตีครั้งที่ 1 ว่า “การตอบสนองต่อการบุกรุกของอิสราเอล”

20 กันยายน 2003 เกิดการลอบสังหาร Akila Hashimi 1 ใน 3 ของสมาชิกสตรีของสภาควมคุมอิรัก จนได้รับบาดเจ็บสาหัสใกล้บ้านของเธอในกรุงแบกแดด และต่อมาเธอเสียชีวิตในวันที่ 25 กันยายน

22 กันยายน 2003 เกิดการโจมตีสำนักงานใหญ่องค์การสหประชาชาติในกรุงแบกแดด เป็นครั้งที่ 2 ทำให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเสียชีวิต และบาดเจ็บอีก 19 คน

4 ตุลาคม 2003 เกิดระเบิดพลีชีพโดยหญิงปาเลสไตน์ในร้านอาหารในเมืองไฮฟา มีผู้เสียชีวิต 19 คน และบาดเจ็บอย่างน้อย 55 คน กลุ่มอิสลามจีฮัดกล่าวยืนยันความรับผิดชอบเกี่ยวกับโจมตี และวันรุ่งขึ้นอิสราเอลก็ตอบโต้ด้วยการระเบิดค่ายฝึกผู้ก่อการร้ายในซีเรีย

9 ตุลาคม 2003 เกิดการโจมตีกองกำลังทหารสเปนในกรุงแบกแดด โดยโจมตีหน้าสถานีตำรวจอิรัก ทำให้มีผู้เสียชีวิต 8 คน และบาดเจ็บ 40 คน

12 ตุลาคม 2003 เกิดระเบิดรถ 2 คัน ข้างนอกโรงแรมในกรุงแบกแดด มีผู้เสียชีวิต 6 คน และบาดเจ็บ 32 คน

15 ตุลาคม 2003 เกิดระเบิดควบคุมด้วยรีโมทระเบิดข้างใต้รถกองกำลังคุ้มกันการนักการทูตสหรัฐฯ ที่กำลังแล่นผ่านฉนวนกาซาทางเหนือ ทำให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหน้าประตู 3 คน และลูกจ้างของ DynCorp เสียชีวิต และบาดเจ็บ 4 คน นายอาราฟัต ผู้นำปาเลสไตน์ และนายกรัฐมนตรี Qurei กล่าวประณามการโจมตีดังกล่าว

26 ตุลาคม 2003 กลุ่มต่อต้านในอิรักปล่อยจรวดระเบิดโรงแรม al-Rashid ในกรุงแบกแดด สหราชอาณาจักรที่กองทัพสหรัฐฯ ไป 1 คน และบาดเจ็บ 17 คน ประกอบด้วยทหารสหรัฐฯ 4 คน และพลเมืองชาวอเมริกัน 7 คน ผู้นำระดับสูงของกระทรวงกลาโหมสหรัฐฯ นาย Paul D. Wolfowitz ที่กำลังพักผ่อนในโรงแรมไม่ได้รับบาดเจ็บ

27 ตุลาคม 2003 เกิดเหตุระเบิดรถจำนวนมากในกรุงแบกแดด ทำให้มีผู้เสียชีวิต 35 คน และบาดเจ็บอย่างน้อย 230 คน การโจมตี 4 ครั้ง เกิดที่สถานีตำรวจอิรัก และครั้งที่ 5 ซึ่งเป็นครั้งที่เสียหายมากที่สุด เกิดที่สำนักงานใหญ่กาซา ทำให้มีผู้เสียชีวิต 12 คน การโจมตีครั้งที่ 6 ผิดพลาดมือวางระเบิดถูกตำรวจอิรักจับ สหรัฐฯ และเจ้าหน้าที่อิรักคาดว่ากลุ่มผู้ก่อการร้ายต่างประเทศมีความเกี่ยวข้องเกี่ยวข้อง

8 พฤศจิกายน 2003 เกิดระเบิดพลีชีพในแหล่งที่อยู่อาศัยเมือง Muhaya ทำให้มีผู้เสียชีวิต 17 คน เสียชีวิต และ 122 คนบาดเจ็บ รวมทั้งชาวอเมริกัน 4 คน วันรุ่งขึ้นทางการซาอุดีอาระเบียกล่าวว่ากลุ่ม al-Qaida น่าจะมีส่วนพัวพัน

12 พฤศจิกายน 2003 เกิดระเบิดรถบรรทุกพลีชีพมุ่งเข้าโจมตีสำนักงานใหญ่ของตำรวจอิตาลีในเมือง Nasiriyah ประเทศอิรัก ทำให้มีชาวอิตาลี 18 คนเสียชีวิต และชาวอิรัก 11 คนเสียชีวิต รวมทั้งมีผู้บาดเจ็บอย่างน้อย 100 คน

15 พฤศจิกายน 2003 เกิดระเบิดรถบรรทุกพลีชีพ 2 ลูกระเบิดที่โบสถ์ยิวในกรุงอิสตันบูล ทำให้มีผู้เสียชีวิต 25 คน และบาดเจ็บมากกว่า 300 คน ในบริเวณข้างนอก Neve Shalom และเบธอิสราเอล ทางภาคใต้ของอิสราเอล กลุ่ม al-Qaeda มีส่วนเกี่ยวข้อง ในรุ่งขึ้นหนังสือพิมพ์ London-

based al-Quds al-Arabi ได้รับจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่ระบุว่าเครือข่ายกลุ่ม al-Qaeda อ้างความรับผิดชอบสำหรับการระเบิดโบสถ์ยิวในเมืองอิสตันบูล

15 พฤศจิกายน 2003 เกิดระเบิดมือโจมตีชาวอเมริกันในโบโกตา มีคนเสียชีวิต 1 คน และบาดเจ็บ 72 คน รวมทั้งชาวอเมริกัน 4 คน ทางทหารโคลัมเบียกำลังสงสัยกลุ่ม FARC สถานทูตสหรัฐอเมริกาข่งใจในโจมตีเป้าหมายชาวอเมริกัน และเตือนการอยู่ในศูนย์การค้าและสถานบันเทิงต่างๆ

20 พฤศจิกายน 2003 เกิดเหตุระเบิดธนาคาร HSBC และสถานกงสุลใหญ่ของอังกฤษในกรุงอิสตันบูล มีผู้เสียชีวิต 27 คน และบาดเจ็บอย่างน้อย 450 คน รวมทั้งกงสุลใหญ่ของสหรัฐฯ และเจ้าหน้าที่อังกฤษ ทางทหารตุรกีคาดว่า เป็นฝีมือของกลุ่ม al-Qaeda อีกครั้ง ทำให้สถานกงสุลประเทศสหรัฐฯ ในกรุงอิสตันบูลถูกปิด และสถานทูตสหรัฐฯ ในอังการากล่าวเตือนให้ชาวอเมริกันในอิสตันบูลอยู่แต่ในบ้าน

20 พฤศจิกายน 2003 เกิดระเบิดพลีชีพในเมือง Kirkuk ในประเทศอิรัก มีผู้เสียชีวิต 5 คน เป้าหมายดูเหมือนเป็นสำนักงานใหญ่ของกลุ่ม Kurdistan

29-30 พฤศจิกายน 2003 ผู้ก่อความไม่สงบในอิรักซุ่มโจมตีในเมือง Mahmudiyah ผู้ก่อโดยได้สังหารทูตญี่ปุ่น 2 คน และในวันที่ 30 พฤศจิกายนซุ่มโจมตีครั้งอีกใกล้เมือง Tikrit ทำให้คนงานไฟฟ้าชาวเกาหลีใต้เสียชีวิต 2 คน และบาดเจ็บมากกว่า 2 คน และถูกจ้างชาวโคลัมเบียของ Kellogg Brown & Root ถูกสังหาร และบาดเจ็บ 2 คนในขณะที่ซุ่มโจมตีใกล้เมือง Balad

5 ธันวาคม 2003 เกิดเหตุระเบิดพลีชีพในขบวนรถไฟที่เต็มไปด้วยผู้คนที่กำลังออกไปทำงานในรัสเซียทางใต้ของ Yessentuki ทำให้มีผู้เสียชีวิต 42 คน และบาดเจ็บ 150 คน เจ้าหน้าที่รัสเซียกำลังสงสัยว่าเป็นฝีมือของกบฏเชเชน แต่นาย Aslan Maskhadov ผู้นำกลุ่มกบฏเชเชนปฏิเสธความเกี่ยวพันใดๆ ทั้งนี้ประธานาธิบดีปูตินกล่าวว่า การโจมตีดังกล่าวก่อให้เกิดความวุ่นวายเกี่ยวกับการออกกฎหมายเลือกตั้ง

9 ธันวาคม 2003 มีวาระระเบิดพลีชีพหญิง ได้ก่อระเบิดสังหารข้างนอกโรงแรมเนชั่น แอลมอสโคว์ ทำให้มีผู้เสียชีวิต 5 คน และบาดเจ็บ 14 คน

15 ธันวาคม 2003 ภายหลังการจับตัวซัดดัม ฮุสเซน มีการระเบิดรถพลีชีพ 2 ครั้ง ที่สถานีตำรวจอิรัก ในเมือง Husainiyah ทำให้มีผู้เสียชีวิต 8 คน และบาดเจ็บ 20 คน และที่ Ameriyah ตำรวจอิรัก 7 คนได้รับบาดเจ็บ

19 ธันวาคม 2003 เกิดระเบิดสำนักงานของสภาสูงสุดแห่งการปฏิรูปศาสนาอิสลามในกรุงแบกแดด มีผู้เสียชีวิตเป็นสตรีและอีก 7 คน ได้รับบาดเจ็บ

24 ธันวาคม 2003 เกิดระเบิดคาร์บอนบ่มหน้ากระทรวงมหาดไทย ในอิรัก มีผู้เสียชีวิต 5 คน และบาดเจ็บ 101 คน

25 ธันวาคม 2003 : เกิดเหตุระเบิดรถบรรทุกพลีชีพ 2 คัน ก่อนหน้านี้นี้มีการโจมตีเมื่อวันที่ 14 ธันวาคม แต่ไม่มีผู้ได้รับบาดเจ็บ เจ้าหน้าที่ปาเกสถานกำลังสงสัยว่าเป็นฝีมือจิงชาวอัฟกันและนักรบ Kashmiri ต่อมาในวันที่ 6 มกราคม 2004 ทางการปาเกสถานประกาศจับกุมผู้ต้องสงสัย 6 คน ที่เชื่อว่าเป็นสมาชิกของกลุ่ม Jaish-e-Muhammad

25 ธันวาคม 2003 เกิดเหตุระเบิดพลีชีพที่ป้ายรถโดยสารประจำทางใกล้เมือง Petah Tikva ประเทศอิสราเอล ทำให้มีผู้เสียชีวิต 4 คน แนวร่วมประชาชนเพื่อขบวนการกู้ชาติของปาเลสไตน์กล่าวยืนยันความรับผิดชอบเกี่ยวกับโจมตีดังกล่าว

31 ธันวาคม 2003 เกิดระเบิดรถยนต์หน้าร้านอาหาร Nabil กรุงแบกแดด ทำให้มีผู้เสียชีวิต 8 คน และบาดเจ็บ 35 คน ประกอบด้วยนักข่าวหนังสือพิมพ์ลอสแอนเจลิส ไทม์ 3 คน นักข่าว และลูกจ้างท้องถิ่นอีก 3 คน